

ANTANAS MARCELIONIS

MASTER

VERS I J A 1 . 1

Mokslinės fantastikos techno trileris

Šią elektroninę knygą galima platinti ir dalintis. Jei perskaitysite ir patiks, kviečiu paremti Blue/Yellow, VŠĮ Miliūtė, Lietuvos Šaulių Sąjungos paramos Ukrainai grupę ar bet kurią kitą Ukrainą remiančią iniciatyvą. Ačiū!

Viršelis, maketas ir iliustracijos autoriaus. Dauguma iliustracijų sukurtos naudojant Midjourney dirbtinio intelekto programą.

Redaktorė Vaiva Monika Lanskoronskytė.

©Antanas Marcelionis, 2024

ISBN 978-609-08-0643-2

ANTANAS MARCELIONIS

MASTER

VERS I J A 1 . 1

www.masterversija.lt

Pyyyyyyyyp, pyp, pyp, pyp.

Vienas ilgas ir trys trumpi pyptelėjimai, implanto perduoti tiesiai į ausies nervus, prižadina iš gilaus miego. Būna, kad pabudęs klausiu savęs: kur aš? arba: kas aš? Bet ne šį kartą – su pirmu signalu vaistų administravimo modulis suleido dozę modafinilo. Nutilus paskutiniam pyp esu daugiau nei atsibudęs. Sako, kad poveikis panašus į kokso, tik – kiek mažiau euforijos.

Žinau, kad esu apgriuvusio penkiaaukščio ketvirtame aukšte. Visi pastatai pilkojoje zonoje – apgriuvę arba jau sugriuvę. Kai kurie tą daro tiesiog akyse – nuo vėjo arba garsiai nusičiaudėjus (tikra istorija).

Guliu ant drėgno, supelijusio čiužinio kažkada maištingai paauglei priklausiusiame kambaryje. Rožinį vaikystės laikotarpį ji bandė paslėpti po tamsiais man nežinomų EMO grupių plakatais. Iš vieno penki grupės *My chemical romance*¹ jaunuoliai, pasipuošę husarų uniformomis, smerkiančiai žvelgia į mane. OK, OK. Jūs ką – geresni?

Trys trumpi signalai reiškia, kad dronai, budėję ant penkiaaukščio stogo, užfiksavo tiek pat potencialiai pavojingų asmenų. Nuleidžiu skaidrų šalmo vizorių. Dalį vaizdo užima video, transliuojamas kopterio² vardu Šarka.

Užfiksavusi pavojų Šarka pakilo į šimto metrų aukštį, nutaikė objektyvą į lankytojus, ėmė sekti. Šarkos propeleriai ypatingai tylūs, nuo žemės nesigirdi.

Vaikų darželio teritorija, besiribojančia su namo kiemu, vorele slenka trys figūros.

---

1 Mano cheminis romanas.

2 Keturių propelerių dronas.

Perjungiu vaizdą į termo. Pagal skleidžiamą šilumos pėdsaką – akivaizdūs gavrikai, neregistruoti valkatos. Pirmas – be šalmo (Bešalmis), antras – belekaip storas (Storas), trečią iš maroznų judesių identifikuojau kaip grupės lyderį (Vierchas).

Susidūrimas su gavrikais nėra aukščiausio lygio turinys, bet geriau nei nieko.

[Pradėti transliaciją]

Warvid.Zone, transliacijų sąrašė, pasirodo prieš daug metų man ukrainiečių suteiktas vardas Master. Beveik pusė milijono sekėjų gauna pranešimą: prasidėjo.

Gavrikai stoviniuoja už baltų plytų pavėsinės likučių. Ją dengęs šiferis seniai subyrėjęs į smulkias šukes. Palinkiu vėžio nuo asbesto, nors abejoju, ar spės sulaukti.

Šarkos video fyde¹ aiškiai matyti: vyksta ginčas.

Nustoję skeryčiotis vyrukai sutartinai krato plaštakas: akmuo – žirklys – popierius, arba vaski-či, nors jie patys turbūt sako: по морскому!² Vierchas pateisina lyderystę – laimi pirmas, atsitraukia per žingsnį. Storas su Bešalmiu pamojuoja dar kartą. Susinervinęs Bešalmis spiria į pavėsinės sieną. Sėkmingai: viena plyta atsikabina nuo mūro, nurieda šalimais.

– Prapisai, ane?

Prapisėlis piktais judesiais traukia iš kuprinės butelio dydžio daiktą, susigrūda į vidinę striukės kišenę, turbūt pritaikytą tikriems buteliams nešioti. Gauna iš Viercho šalną, labiau primenantį naudotus dar Antrajame pasauliniame kare, paknebinėja pritaistytą kamerą, užsivožia ant galvos. Fuck, tai kaip man dabar jį vadinti?

---

1 Transliacijoje.

2 Po-morskomu (jūreiviškai).

[Skanuoti video dažnius]

[Signalas rastas]

[Iškoduojama]

Vizoriuje atsiranda POV¹ video iš Bešalmio (tiek to, nekeisiu pavadinimo) šalmo kameros. Girdžiu pokalbį:

- Nemyžk, Ryžas (OK, gali vadintis dvejopai), nieko ten nebus.
- Eik nachui, Riebale (praktiškai atspėjau).
- Pyzdink jau.
- Einu, einu.

Bešalmis, a.ka.² Ryžas, iškiša pusę galvos už pavėsinės, apsidairo. Įveikia kelis metrus iki darželio tvoros, nevėkšliškai persiverčia. Šnupuodamas risnoja artimiausios penkiaaukščio laiptinės link. Mano ji – tolimiausia.

Palaukti kol pats ateis į svečius? Gal ne – strymo žiūrovai tiek kantrybės neturi.

Imu savo Daniel Defense karabiną. Susilenkęs, kad nepasirodyčiau lange, bėgu iki koridoriaus. Išlendu į laiptinę, leidžiuosi žemyn stebėdamas, kaip Ryžas užaina į pirmą butą, tikrina vieną kambarį po kito.

Sustoju laiptinės apačioje, prie pat išėjimo.

Didesnis dronas, vardu Varna, pakilęs kartu su Šarka, tik kiek aukščiau, analizuoja aplinką platesniu spinduliu. Varnos video man nerodo – nėra reikalo.

[Įjungti video]

Trys šiek tiek permatomi langai dabar užstoja didžiąją dalį

---

1 Point of view – stebėjimo taškas.

2 Also Known As – taip pat žinomas kaip.

tikrojo vaizdo – žalios snarglėtos sienos priešais. Tiesa, ant jos aštriais daiktais arba markeriais palikta daug informacijos: Толик – пидор¹ arba я ♥ Лену² – pasigilinsiu vėliau.

Palaukiu pusę minutės.

– Pirmam aukšte – tuščia. Lipu į antrą.

Girdžiu Ryžo balsą.

– Judink šikną.

Ragina Vierchas.

Laikas.

[Rankinis režimas]

Nuskraidinu Varną tolėliau už gavrikų nugarų, nuleidžiu į kelių metrų aukštį. Pakoreguoju poziciją.

Taikiklyje – mane dominantys herojai. Genu droną jų link.

Gavrikai, išgirsta Varnos skleidžiamą garsą (ne „kar“!), atsisuka.

[Ugnis]

Sunki metalinė adata, elektromagnetinio impulso išspjauta iš drono, per sekundės dalį įveikia atstumą iki Viercho galvos, pramuša kaktikaulį ir įstringa kaukolės nugarinėje pusėje.

Kiek pastovėjęs su klausimu akyse: „blet, kas čia buvo?“ jis išsitiesia ant žemės, užmezga ryšį su dievais, jei tokių turėjo.

Iš karto po šūvio staigiai kyla į viršų, nubrėžiu apskritimą, pakimbu vietoje. Storas bando bėgti: žvelgdamas per petį žengia žingsnį, antrą, užkliūva už Ryžo išspirtos plytos,

---

1 Tolikas – pydaras.

2 Aš myliu Leną.

plojasi veidu į purvą. Nusitaikau į didelę šikną – jos nedingia šarvinė liemenė.

[Ugnis]

Adata šiknoj – nerimtas sužeidimas, bet nuodai, kuriais ji ištepta, paralyžiuoja po dešimties sekundžių. Neprabėgus nė minutei, Storą ištinka infarktas. Nesveikas gyvenimo būdas žudo.

Perjungiu dėmesį į Ryžo video. Jis virtuvėje uosto atsuktą stiklainį. Atrodo, nepatiko. Išrankus. Spintelėje jų rikiuojasi daugiau – bus užsiėmęs porą minučių.

Perbėgu kiemą, peršoku darželio tvorą. Slėpdamasis už gyvatvorės pasiekiu pavėsinę.

Viercho kairėje rankoje suspausta nedidelė ruda dėžutė su dviem mygtukais – standartinis kinietiškas iniciatorius.

Atiduok – bus mano. Paspaudžiu [Arm]¹: užsidega žalia lemputė. Šalia Viercho dešinės voliojasi telefonas, transliuoja Ryžo video. Ačiū, šitą filmą aš pats matau.

Bešalmis, nešinas atidarytu raugintų agurkų trilitriu, vieną jau čiaumodamas, prieina prie lango.

– Pacanai, radau agurkų. Pyzdiec, kokie skanūs!

Ištisia pro langą agurkus. Pamato pasliką Storą, rankos nevalingai atsileidžia, stiklainis išslysta. Gaila – gal tikrai geri buvo.

– Soriukas, Ryžas.

Paspaudžiu mygtuką.

RPG granata Ryžo kišenėje gulėjo ne šiaip sau. Tai žinoma gavrikų žvejybos ant gyvos žuvelės taktika – vienas nelaimėlis eina tikrinti teritorijos, o sėbrai procesą stebi

---

1 Užtaisyti, aktyvuoti.

telefono ekrane. Tikimybė, kad įvykus kontaktui gavrikas žus – labai didelė. Jie tikisi, kad krituolis bus apieškomas. Tuo metu sprogdina granatą, norėdami padaryti žalos apieškančiajam – vis šiočia tokia nauda iš lavono. Skamba desperatiškai, bet gavrikų šansai išgyventi pilkojoje zonoje ir taip artimi nuliui.

Sprogimą iš skirtingų kampų įamžina abu mano dronai. Nutrūkusi nuo kūno galva su šalmu ir vis dar tebefilmuojančia kamera besisukdama išskrenda pro langą. Skrydžio trajektorija nupiešia aukštą arką, kurios viršutiniame taške išcentrinė jėga išlaisvina galvą iš šalmo. Abu objektai pasiekia žemę panašiu metu. Kai kelis kartus pašokęs šalmas nustoja riedėti, stebuklingai išgyvenusios kameros siunčiamame video susifokusuoja gan nusteбęs Ryžo Bešalmio veidas.

Skiriu jam Oskarą už geriausią kinematografo darbą, *post mortem*.

[Baigti transliaciją]

[2]

2022 m. vasario 24 d. rusijos fiureris-wannabe-petras įsakė pulti Ukrainą. Pirmosiomis karo dienomis atrodė, kad šalis bus sutraiškyta, tačiau drąsūs kazokų palikuonys mobilizavosi, sėkmingai priešinosi ir išstūmė okupantus iš didelės dalies užimtos teritorijos. Antroji pasaulio armija gėdingai traukėsi palikdama žmones ir techniką. Vienu metu atrodė, kad pergalė arti. Tačiau per 2023 m. žiemos pauzę rusai giliai įsikasė, įsistatė drakono dantis¹, sukaupė žmonių ir arsenalo. Ilgai lauktas ukrainiečių kontrpuolimas, prasidėjęs 2023 m. pavasarį, buvo nesėkmingas. Vakarų parama buksavo, o rusai išmoko skaudžias pamokas. Ukrainiečių karo pajėgų vadas Valerii Zaluzhnyi konstatavo, kad situacija – aklavietėje.

Mažėjo tradicinės technikos – artilerijos, tankų, aviacijos – vaidmuo. Atstumas tarp priešakinių pėstininkų linijų didėjo, pilkoji zona – niekieno nekontroliuojama teritorija – išsiplėtė iki keliolikos kilometrų pločio. Prigijo naujas terminas – dronų karas. Pilkojoje zonoje veikė praktiškai vien tik nedidelės dronistų komandos.

2024 m. Vakarai ginčijosi dėl paramos, jos tiekimas nutrūkdavo. Agresorius irgi turėjo savų problemų – technikos sandėliai ištuštėjo, sankcijos, nors ir buksuodamos, bet veikė. Vasaros pabaigoje ZSU² pajėgos įsiveržė į rusijos teritoriją ir užėmė dalį Kursko regiono.

2025 m. prasidėjo derybos³. Buvo susitarta dėl sąlyginių paliaubų: nebus naudojamos tolimojo ir vidutinio nuotolio raketos, atitraukta sunkioji artilerija. Dar labiau išsiplėtusi

---

1 Betoniniai įtvirtinimai, skirti sunkiajai technikai stabdyti.

2 Ukrainos karinės pajėgos.

3 Knyga parašyta 2024 m. pabaigoje, viskas, kas vyko toliau – sugalvota autoriaus.

pilkoji zona tokia ir liko. Abiejų pusių dronistų komandos toliau vykdė misijas.

Nuo pat karo pradžios žvalgybinių, vėliau ir FPV¹ dronų užfiksuojami video, rodantys, kaip paleista granata arba sprogmuo, pritaistas prie FPV, ištaško priešo karius ar sudegina milijonus kainuojančią techniką, sulaukė milžiniško populiarumo socialiniuose tinkluose. Didieji rinkos žaidėjai tokią medžiagą draudė dėl pernelyg žiauraus turinio.

2024 m. pabaigoje startavo projektas Warvid.Zone – YouTube-tiktoko klonas, skirtas video medžiagai iš karo. Su visais socialinio tinklo atributais – sekėjais, laikais, komentarais. Projekto savininkas – nežinomas. Serveriai išmėtyti po bananų respublikas.

Pirmieji sėkmės sulaukė agentai-editoriai. Jie supirkinėjo video medžiagą iš karių, ją montavo, įgarsino, komentavo ir rodė savo kanaluose. 2025 m. pabaigoje Warvid turėjo apie penkis milijonus prenumeratorių, mokančių mėnesinį mokestį. Video peržiūros konvertavosi į pinigus.

Projektui pristačius galimybę stryminti² gyvai įvyko didysis šuolis. Kariams, turintiems bent kiek populiariesnius kanalus, nemokamai pasiūlyta įranga – IV lygio balistinis šalmas su integruota komunikacijos sistema ir dviem vaizdo kameromis (paprasta ir naktinio matymo), Starlink interneto priedėlis su imtuvu, priimančiu signalą iš šalmo arba dronų kamerų. Norinčiųjų pakako, kariuomenės vadovybė žiūrėjo pro pirštus – juk šalmą ir Starlinką gauna. Kariai, transliuojantys gyvai, greitai išstūmė iš viršūnės agentus. Pasibaigus transliacijai editoriai, o kartais tiesiog

---

1 First Person View – matymas pirmuoju asmeniu.

2 Transliuoti gyvus video.

dirbtinis intelektas sumontuodavo medžiagą į efektingus filmus, kurie toliau sukosi topuose ir generavo pajamas jų autoriams.

Projekto valdytojams nusprendus pavišinti informaciją, kiek uždirba strymeriai, prasidėjo tikra beprotybė.

Šalia kiekvieno vardo ėmė suktis skaičiai, rodantys pajamas. Paaiškėjo, kad top 10 uždarbis siekė beveik 200 tūkstančių dolerių per mėnesį. Warvid užplūdo prašymai būti priimtiems į strymerius. Pagrindinės sąlygos buvo dvi:

- karinė patirtis arba baigta karinė tarnyba;
- turėjai pats nuvykti į Ukrainą ir būti priimtas į užsieniečių legioną arba kitą karinį vienetą.

ZSU netikėtai gavo papildomą motyvuotų savanorių srautą.

Rusai sukūrė savo Warvid kloną, kuris, nors ir kreivai, bet veikė. 2026 m. pavasarį nutiko tai, kas vėliau pakeitė karo eigą – rusiškas klonas su visais jo dalyviais buvo prijungtas prie Warvid. Aišku, tai sukėlė didžiulį pasipiktinimą (kaip taip galima?! bendradarbiauti su agresoriumi?!), tačiau vis dar nežinomi projekto valdytojai nekreipė į tai dėmesio. Netrukus buvo pristatyti primygtiniai taisyklių pakeitimai:

Jei vienos pusės strymeris (vienas arba su komanda) paima į nelaisvę priešingos stovyklos strymerį (parodo tai gyvai arba pateikia įrašą) ir jį paleidžia, iš karto gauna 20% visų belaisvio iki tol uždirbtų pinigų (jie privalomai kaupiami su galimybe atsiimti paliekant tinklą). Belaisvis pusę metų netenka galimybės stryminti. Visos per tą laiką jo seno turinio sugeneruojamos pajamos atitenka jį į nelaisvę paėmusiam asmeniui.

Be šios pagrindinės taisyklės buvo krūva papildomų sąlygų:

- maksimalus komandos dydis – 4;
- belaisvio negalima kankinti;
- jei belaisvis sužeistas, privaloma jam suteikti medicininę pagalbą;
- paleistasis turi pasiekti saugią zoną;
- etc.

Po šių pakeitimų Warvid tapo *Battle Royal* arba *Fortnite* analogu tikrovėje.

2028 m. didžioji dalis pilkojoje zonoje veikiančių karių buvo Warvid nariai. Visus kitus vadino gavrikais.

[3]

Mano vardas Martynas, man 49 metai, esu lietuvis.

Ukrainos kare su rusija kaip savanoris dalyvauju nuo 2014 m. žvalgybos ir diversijų būriuose. Per tuos metus gaminau sprogmenis, minavau, stačiau spąstus, sprogdinau, šaudžiau iš stingerio ir javelino. Bet didžioji veiklos dalis buvo susijusi su dronais – žvalgiau, mėčiau granatas, skraidinau savižudžius FPV. Išmokau juos remontuoti ir tobulinti. Mano sugalvotus ir išbandytus patobulinimus Ukrainos ir Lietuvos dronų gamintojai diegė į masinę gamybą. Ukrainiečiai praminė mane Master (Майстер) – ne tik dėl techninių gebėjimų. Šimtus valandų vaikęs dronus tiek realybėje, tiek simulatoriuose šiame mene konkurentų turėjau mažai.

Priklausau Ukrainos strymerių legionui. Iš vadovybės gaunu užduotis ir jas vykdu. Stryminu, bet tai nėra mano pagrindinis darbas, pinigai manęs nedomina – jų turiu pakankamai. Warvid uždarbį skiriu Ukrainos atstatymui.

2028 m. kovo 12 dieną sprogmenimis nešinas rusų FPV dronas, įskridęs pro rūsio langą, užmušė du komandos draugus. Man nutraukė kairę ranką ties dilbiu. Netekau sąmonės ir būčiau mirtinai nukraujavęs, jei ne laiku užsiveržęs eksperimentinis automatinis turniketas.

Galvojau, kad karas man baigėsi.

[4]

2028 liepos 5
Vilnius

X @eatontusk:
Labas, Master. Turiu pasiūlymą.

[5]

2028 liepos 6
virš Baltijos jūros

– Jūsų margarita, Mr. Master.

Ištiesė padėklą su kokteiliu skrydžio palydovė, panaši į Margot Robbie.

Be įgulos, buvau vienintelis Itono atsiųsto Gulfstream G650ER keleivis. Kirtus Skandinaviją, vaizdas per langą tapo nuobodus, užliūliuotas margaritų užmigau. Pabudau virš Kanados. Pietums užsisakiau burgerį su kola – juk į Ameriką skrendu.

Iki nusileidimo likus valandai nusiprausiau prabangiame duše, nusiskutau, įlindau į švarius drabužius. Buvau pasiruošęs susitikti su turtingiausiu pasaulio žmogumi.

Brainlink corp, viena iš daugybės Itono kompanijų, kūrė tai, ką futurologai vadino kitu evoliucijos etapu – žmogaus-kompiuterio hibridą. Pirminis tikslas – kilnus: padėti neįgaliesiems valdyti galūnes, prarastus nutrauktų nervų signalus pakeičiant skaitmeniniais. Tačiau buvo akivaizdu, apie kokias perspektyvas galvoja Tuskas: ateityje dauguma žmonių kompais, telefonais ir kitais įrenginiais bendraus perduodami signalus tiesiai iš smegenų. Po kelerius metus trukusių bandymų su gyvūnais pirmiesiems savanoriams Brainlinkas pradėtas diegti 2024 m.

Pacientai sėkmingai išmoko valdyti pelę ir klaviatūrą mintimis. Tačiau ne viskas ėjosi sklandžiai. Po kelių nenusisėkusių atvejų įmonė įsivėlė į teismų maratoną. Itonas paskelbė, kad diegimus stabo ir kuria naują, daug geresnę, versiją. Kompanija nutilo.

Susitikimas su milijardieriumi truko tris minutes. Viešai paskelbęs turįs Aspergerio sindromą atleido save nuo nereikalingų žodžių sakymo ir kitų formalumų. Man tiko – jaučiu, kad kruopelę to sindromo turiu ir pats.

- Turėsi naują ranką, visaip kaip Terminatoriaus, valdysi ją per mūsų naujos kartos Brainlinką. Bet didžiausias privalumas – dronams ir kitiems įrenginiams valdyti tau jos net nereikės. Nereikės ne tik kairės, bet ir dešinės rankos – komandas duosi tiesiai iš smegenų, per Brainlinką. Ar tai ne pats geriausias dalykas pasaulyje?

Dar kiek pasvaigęs apie būsimas perspektyvas Itonas perleido mane savo mokslininkams:

- Jie tau viską papasakos, aš turiu bėgti – iki!

[7]

– Atari Hunter, CSO¹.

Vardas, vos tamsesnė oda, juodi tiesūs plaukai tarsi sufleravo apie japonišką šaką giminėje, bet kaip ir legendinius kompiuterius Atari gaminusi kompanija, mokslininkė su sakurų šalimi ryšio neturėjo. Mama ir tėtis – abu amerikiečiai, prisiekę konsolės fanai, susipažino 1984 m. geimerių susitikime. Dukrą pavadino Atari. Tėvo giminės medyje būta indėnų pėdsakų, tai ir lėmė spalvas. Jei atvirai, tai atrode tiesiog vau. Net neryškus randas, kurio didžiąją dalį slėpė kairysis antakis, o nepaslėptas centimetras tarsi pratęsė jo liniją, atrode kaip įdomi tatuiruotė ar netradicinis makiažo sprendimas, bet ne žymė po traumos.

Brainlinko V2 smarkiai skyrėsi nuo pirmtako. Skylę kaukolėje, pro kurią į smegenis buvo integruojami elektrodai, gręžė nebe viršugalvyje, o po ausies kaušeliu. Elektrodų – ne pusantro, o dešimt tūkstančių. Procedūros metu elektrodus jungė ir prie ausies nervų, tai leido turėti dvipusį ryšį su kompiuteriu, be ekrano. Beveik visą ausies kaušelio kremzlę keitė į dirbtinę. Joje tilpo mikrokompiuteris ir akumulatorius. Du įmagnetinti krovimo kontaktai apsimetė auskarais, įvertais į viršutinę kaušelio dalį.

Penki pirštai – tuo daugmaž baigėsi Itono žadėtos rankos panašumai su ta, metaline, iš Terminatoriaus. Šios kūrėjai žiūrėjo naujesnius filmus. Atari ant kairės užsimovė pirštinę, kabeliu prijungtą prie kompo. Ranka atgijo ir be jokio juntamo atidėjimo ėmė kartoti Atari judesius. Mielai būčiau pats pabandęs, bet kaip tyčia: kairės neturiu.

---

1 Chief scientific officer – vyriausioji mokslininkė.

– Pagal tavo odos struktūrą ir spalvą atspausdinsime dirbtinę – nesiskirs nuo tikros.

Iš laboratorijos pakliuvau pas teisininkus. Sutarties esmė paslaugiai išdėstyta TL;DR¹ pastraipoje: man įdiegia Brainlinką ir ranką, aš sutinku su visomis galimomis komplikacijomis, įskaitant mirtį. Antrame puslapyje supratau, kad akimis ieškau [**Sutinku**] mygtuko.

– Kokia tikimybė, kad viskas bus gerai?

– Manome, kad 95%. Bet...

Kare tikimybė, kad viskas bus gerai, vargu ar siekia 5%.

– Tinka.

Sveikatos tyrimai, operacija, mokymasis naudotis naujais žaislais užtruko du mėnesius. Išlydėti užsuko ir Itonas.

– Are you happy?

– Yes, thank you.

– So, what's next?

– I'll... BE BACK.

– I was expecting this answer.²

Nusijuokė ir išskubėjo savo reikalais.

---

1 TL;DR: Too long, didn't read – per ilgas (tekstas), neskaičiau.

3 – Ar jūs laimingas?

– Taip, ačiū.

– O kas toliau?

– Aš... sugrįšiu (turi omeny Ukrainą).

– Tikėjausi šio atsakymo.

Apieškau du kritusius gavrikus ir jų kuprines. Keli MRE¹ (ačiū, rusiško šūdo nevalgau), du akumulatoriai: vienas išsikrovęs, kitas – beveik pilnas. Įsidedu pilnąjį į visokių daiktų maišą ant taktinio diržo.

Pilni akumai – bene svarbiausia išgyvenimo pilkojoje zonoje sąlyga. Energijos reikia viskam: transportui, dronams, kameroms, Starlinkui, šalmo vizoriui, dažnių slopintuvui, Brainlinkui, roboto rankai. Be elektros aš – kaip be rankos. Rozetės čia neveikia. Iki ukrainiečių kontroliuojamos teritorijos – gabalas.

Popiečio miegą skyriau ne tik jėgoms atgauti – ant penkiaaukščio stogo sulankstomas saulės elementas krauna akumulatorius. Pasileidžiu ten bėgte. Warvid nerodo koordinačių, kur vyksta veiksmas, tačiau kiekvienas, pasitelkęs nesudėtingą AI analizatorių, iš aplinkos vaizdų gali tiksliai nustatyti lokaciją. Žinau, kad po valandos kitos čia knibždės rusų strymeriai ir dar daugiau gavrikų. Turiu dingti kuo toliau.

Užsuku į miegamąją kuprinės, pakylu į penktą aukštą, gaisrininkų kopėčiomis užlipu ant stogo.

Berenkant daiktus vizoriuje iššoka Varnos video: keturi quad baikai² iš šiaurės juda mano kryptimi.

Atstumas: 2.2 km

ETA³: 2:35

Šūdas – daug greičiau nei tikėjaisi. Gal šį kartą visi trys gavrikai atliko jauko funkciją?

---

1 Meal-ready-to-eat – paruoštas valgymui patiekalas.

2 Keturračiai motociklai.

3 Estimated time of arrival – numatomas atvykimo laikas).

Keturi – dar nieko, bet likusi gauja, kuri tuoj prisijungs – jau nelabai. Lokacija sukompromituota, todėl fuck it:

[Pradėti transliaciją]

Šokdamas per kelias pakopas, nusileidžiu iki pirmo aukšto. Buto nr. 3 koridoriuje stovi mano transportas – alkaniausias energijos rijikas, pagal specialų užsakymą pagamintas elektrinis kalnų dviratis. Įgrūdu akumuliatorių.

Apytikslis atstumas: 33 km

Gyventi galima. Išsivarau dviratį į laiptinės aikštelę.

ETA: 00:23

Dingti nepastebėtam – be šansų.

[9]

Pilkojoje zonoje paprastai praleidžiu dvi tris savaites, tada grįžtu į civilizaciją. Elektrinis dviratis – logiškas pasirinkimas. Benzininis motociklas ar keturratis tinkami daug trumpesnėms misijoms – kuro čia nėra. Elektros gali prasimanyti, blogiausiu atveju – minti. Dviratis tylus, pagreitis – superinis. Greta Thunberg – laiminga (turbūt).

Kai nudardėjęs laiptais išlekiu pro laiptinės duris, nauji mano draugai – visai šalia, mažiau nei už šimto metrų. Išgirstu, kaip smarkiau užbliuana varikliai.

Sprogusių minų paliktomis duobėmis, sudegusiais automobiliais ir kitu šlamštu dekoruota gatve persekiotojai važiuoja vora, todėl šaudo tik grupės lyderis. Bet iš tokio atstumo, viena ranka vairuodamas, kita šaudydamas, pataikytų tik Čakas. Dabar tai – tik amunicijos švaistymas.

Warvid nustatytos taisyklės nereiškė, kad visi tapo civilizuoti, nustojo naudoti mirtinus ginklus ar šaudydami taikėsi kur nors į kojas. Tiesiog atsirado tikimybė, kad tavęs nepribaigs šūviu į galvą – pirmiau patikrins: gal bus naudos.

Vingiuodamas tarp kliūčių kelio susiaurėjime paspaudžiu svirtelę ant vairo. Iš prie galinio rato šakių prisukto vamzdžio iškrinta granata. Paskui skrendančios Varnos video fyde atsiranda raudonas taškas. Po penkiolikos sekundžių taško ir pirmo persekiotojo pozicijos sutampa.

Granata sprogsta tiksliai po keturračiu. Atlikęs trigubą salto, jis nuskina apšvietimo stulpą (filme stulpas būtų užvirtęs ant važiuojančio iš paskos). Vairuotojas plojasi ant apsamanojusio žigulio stogo. Turbūt gyvens.

Prieš įsikurdamas bent kiek ilgesniam laikui visada atlieku namų darbus. Svarbiausia – suplanuoti atsitraukimo kelius. Už kelių šimtų metrų gatvė kerta upelį, sruvenantį giliu grioviu. Tiltas seniai susprogdintas, tačiau viena išlikusi sija vis dar jungia krantus. Ją užfiksavau vakar, kopteriu žvalgydamas apylinkes. Vos sulėtinęs pervažiuoju į kitą pusę. Toldamas Varnos fyde matau, kaip trys gaideliai sustoja. Keturi ratai – ne du, per siją nepervažiuosi.

Atsisveikinu modamas viduriniu pirštu.

[Baigti transliaciją]

Paieškoję gal ir rastų vietą, tinkamą upeliui kirsti, bet žinau, kad taip nedarys. Grįš patikrinti kolegos, prigulusio ant žigulio. Nuleidžiu Varną, pagaunu ore, vienu judesiu prisegu prie laikiklio ant kuprinės. Įjungiu antidroninį dažnių slopintuvą. Dėl visa ko.

Esu vaikas, pas senelius kaime. Sėdžiu po gluosniu, ant upės kranto, kojos iki kauliukų srovėje. Kojas kutena dygliukės – mažos žuvelės. Bambukine gaudau didesnes. Ant žiogo, sučiupto pievoj šalia. Be plūdės ir be švino – žiogas turi spardyti paviršiuje, kol jį pagriebs žuvis. Aš tai spardyčiausi, jei kas taip pervertų. Užmetu. Matau, kaip artėja būrys tamsių nugarų. Turiu pakirsti tą akimirką, kai čiumpa. Traukiu vieną po kitos, nespėju gaudyti žiogų. Išgeltonintais jų išleisto skysčio pirštais nukabinu žuvį, metu į pilną vandens bidonėlį.

– Martynai, akšę pietų!

Girdžiu, šaukia močiutė. Negaliu net atsakyti – traukiu didžiausią žuvį.

– Martin!

Kažkodėl vardą taria keistai, nelietuviškai. Toliau abiem rankom traukiu, tik esu nebe vaikas.

– Martin!

Mane kviečia ne močiutė, o Atari, Brainlinko CSO.

– Atstok, aš užsiėmęs.

Murmu, bet burna išdžiūvus, lūpos limpa. Sapnas dingęs. Atsimerkiu.

– Viską sugadinai.

– Tikiu. Mūsų anesteziologas labai geras.

Tiesia man atsuktą vandens buteliuką.

– Turėtum būti ištroškęs.

Keliu dešinę, bet Atari ją sulaiko.

– Bandyk kita.

Linkteli kairės link.

Suvokiu vietą ir laiką. Pažiūriu į kairę ranką. Ji yra. Pamiřtas jausmas. Keldamas jaučiu svorį. Noriu paliesti deřine, bet Atari ją laiko. Arčiau prikiša buteliuką. Tiesiu ranką, matau, kaip delnas jį priliečia, bet lytėjimo jausmas neiřtinka, tik lengvas susidūrimo impulsas. Pajaučiu jį kūnu, ne delnu. Noriu gerti ir noriu paimti tą suknistą butelį. Netikra plařtaka sugniaužia minkštą plastiką – vanduo řauna fontanu, aptařko Atari.

– Čia tau už sugadintą sapną.

– Bet smegenų, panařu, nesugadinome.

Juokiasi.

Iřeidama palieka dovanų – roboto C-3PO iš Lego Star Wars serijos rinkinį. 1138-ios detalės. Labai řmaikřtu, cha cha.

– Pasistenk surinkti per penkias dienas. Tokia treniruotė.

Baigiu po dviejų. Paprařau kito – Millennium Falcon iš 7541-os detalės. Seniai norėėjau.

[III]

Roboto ranka tiesiog užsimauna kaip įprastas protezas. Siurbliukas ištraukia ertmėje likusį orą – prilimpa taip, kad nenulupsi – bandžiau. Dirbtinė oda padengta tatuiruotėmis – kažkoks maorių raštas, real shit. Atėjo meistras, pratęsė piešinį ant tikros – sujungimo linija dabar vos pastebima. Atrodo, neverkia.

Į ranką sukištas kompas, Brainlinko modulis ausyje su juo kalbasi per bluetooth. Mechaniniai riešo ir pirštų sąnariai, maži varikliai ir hidraulinės sausgyslės sukuria judesius, kuriuos vargiai atskirtum nuo natūralių. Akumas kraunamas per du kontaktus – tokius kaip ausyje. USB type-H(uman) – pakrikštiju būsimą standartą.

Judinu vos panorėjęs. Net nereikia apie tai galvoti – viskas vyksta natūraliai: matau daiktą – noriu paliesti ar paimti – paliečiu, paimu. Kaip sveika dešinė.

Lytėjimą girdžiu – pirštų galiukuose ir delne esantys sensoriai į ausį perduoda vos jaučiamą vibraciją. Kiekvieno sensoriaus ritmas kiek skirtingas. Smegenys – stebuklingas dalykas: ilgainiui vibracijos ausyje dingsta, imu jas suvokti kaip lytėjimą.

Jaučiu šilumą ir šaltį. Sujungimo su gyvąja ranka vietoje įtaisytas sumažintą plaštaką atkartojantis segmentuotas laidininkas. Segmentai šyla arba šąla pagal liečiamo daikto temperatūrą. Ir taip – jei įkišiu į lavą, suveiks ribotuvas.

Aš – kyborgas. Oficialiai.

[12]

Susigražinta prabanga naudotis dešimčia pirštų labai džiugino, tačiau papildomos galimybės tiesiog ištaškė smegenis. Turėčiau sakyti „praplėtė“, bet neskamba cool.

Rankoje įdiegtas kompas per bluetooth, WI-FI ir kitus ryšio protokolus gali susijungti su kitu tokį protokolą palaikančiu įrenginiu. Prisėdu prie PC ar Mac'o, imu pelę, pasirenku **[Pridėti bluetooth įrenginį]**. Sąrašas atsiranda:

Master klaviatūra

Master pelė

Lengvatikis džiaugiasi, kad susiporavo su nauja pele ir klaviatūra. Nesupranta, kad užvaldytas. Žiūriu į ekraną, matau kursorių, galvoju, kur noriu jį nuvesti. Galvoju, kurį pelės mygtuką paspausti. Artikuliuoju mintyse žodžius. Kursorius juda, mygtukai spaudžiasi, žodžiai atsiranda. Suartikuluoju **format c:**¹ – tegul bijo.

Iš pirmo karto nepavyksta, turiu treniruotis. Treniruočių principas paprastas: sveiką ranką (nes dešiniarankis), judinu pelę. Nuskamba signalas, sustoju, bet mintyse pratęsiu judesį. Pirmi bandymai – chaotiški, progresas – lėtas. Bet mokausi ne vienas. Super galingas AI² analizuoja smegenų signalus, apibendrina, išvadas sukelia į rankos kompą. Progresuoju eksponentiškai.

Procesą kartoju klaviatūra, telefonu, drono pultu. Užtrunku vis trumpiau.

Rankos kompą galima prijungti prie ekrano. Geriausias

---

1 Komanda, suformatuojanti diską ir ištrinanti duomenis.

2 Artificial intelligence – dirbtinis intelektas.

ekranas – akiniai, ant jų stiklo projektuojamas vaizdas. Minimalistiniai, su vos pastebimu projektoriumi vienoje kojėlėje, video kamera – kitoje.

Daug galiu ir būdamas be akinių: paprašyti Spotify groti Moby radiją, chatGPT paklausti *Who the fuck is Alice?*¹, gauti atsakymą į ausį, kad čia ta, iš stebuklų karalystės (neteisingai). Komandų sąrašas nebaigtinis – kuriu naujas, priskiriu užduotis. Komandą **[Game Over]**² aktyvuoju sutikęs Atari. Telefonas groja Pac-Mano³ užsilenkimo melodiją.

Telefono, tiesą sakant, man nereikia – GSM modulis integruotas. Nešiojuosi iš įpročio. Jei atvirai, kad paerzinčiau Atari.

Galimybės neribotos. Laimėčiau Auksinį protą, Kas nori būti milijonieriumi ir visus kitus. Suskaičiuočiau kortas blackjacke. Bet sakė, kad negaliu to daryti – sutarty įrašyta.

---

1 Smokie dainos *Living Next Door to Alice* koveris.

2 Žaidimo pabaiga.

3 Klasikinis kompiuterinis žaidimas.

Ne, čia ne klaida – miestas, iš kurio sprukau, dalijasi pavadinimu su žymiausiu pasaulio megapoliu. Vardų įdomybės tuo nesibaigė – sugriuvusio tilto gatvė pavadinta Laisvės keliu (Воли провулок), tiltas kirtu upelį Geležinis griovys (Залізна балка), nors балка prašosi tiesioginio vertimo – balkis arba sija.

Pavadinimai surašyti ant vizoriaus stiklo projektuojamo žemėlapy. Toli į pietus leisti negaliu – už kelių kilometrų baigiasi pilkoji zona, toliau – rusų kontroliuojamas Doneckas. Rytuose mordoras dar arčiau. Logiška būtų traukti į vakarus, Ukrainos pusę. Logiška, bet ir nuspėjama. Nuo vakarų mane skiria Kreivo galo (Кривий торець) upė. Tiltai susprogdinti, tinkamos persikelti vietos – aiškios, tikimybė ten gauti kreivą galą – didelė.

Pavažiavęs pusantro kilometro Donecko link pasuku į rytus. Kertu porą sankryžų, miestas baigiasi. Už kapinių plyti dirbami (kadaise) laukai, nusėti artilerijos sviedinių krateriais. Judu šalia ilgos siauros medžių juostos, ukrainiečių vadinamos посадка¹, vėl pasuku į kairę – atgal į šiaurę.

Pilkosios zonos pakraštyje atsidūriau neatsitiktinai. Ukrainiečių strymerių čia nesutiksi ne tik dėl to, kad orkų teritorija visai šalia. Jau keli mėnesiai šiose apylinkėse mano pusės strymeriai dingsta. Be pėdsakų, be išpirkos reikavimų. Tiesiog.

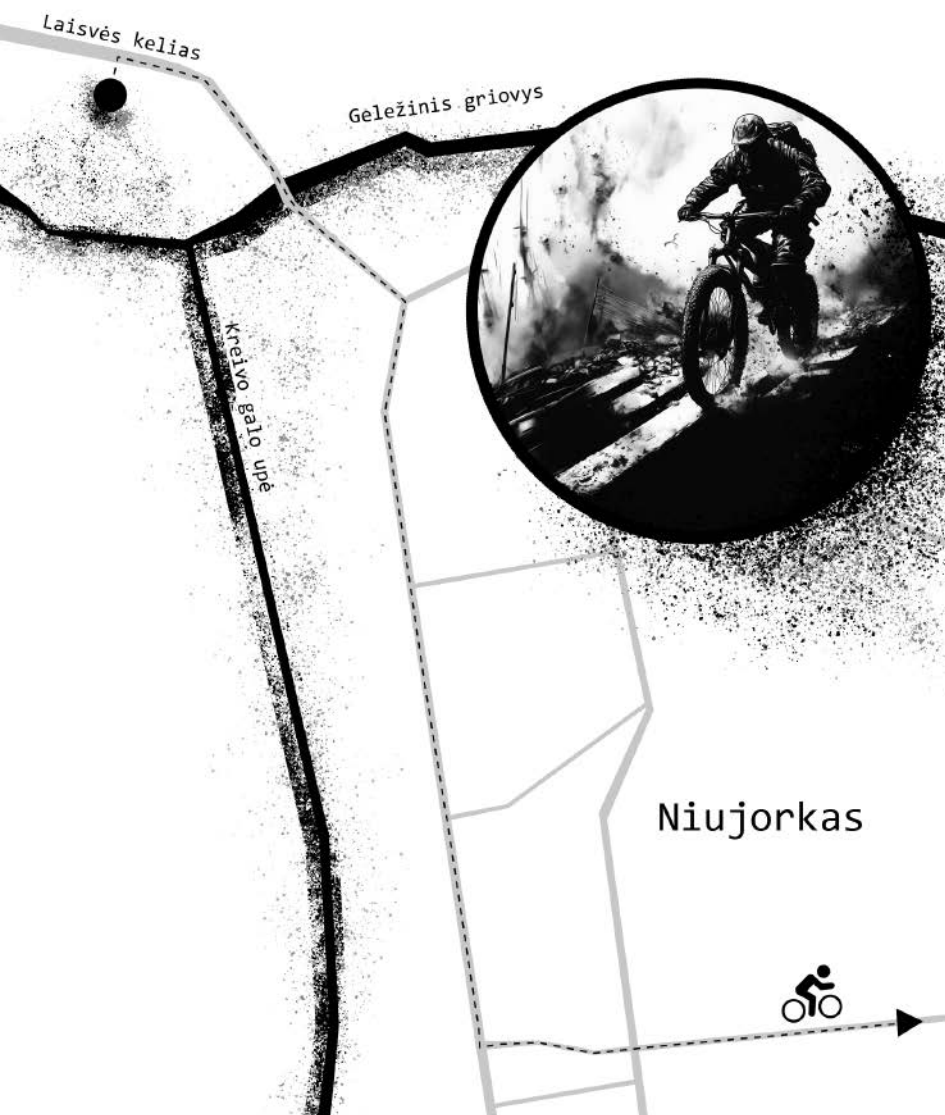
Vienas dingęs strymeris – OK, pasitaiko. Bet dingo trys, visi iš top 20. Legionas subūrė ketveriukę kiečiausių karių, pasiuntė aiškintis. Tie irgi dingo. Daugiau norinčiųjų neatsirado.

---

1 Pasodinimas (apie medžius).

Tada grįžau aš su savo naujais žaislais. Vadas beveik juokais paklausė: gal nori imtis šio reikalo?

Apleistą anglies perdirbimo gamyklą prie Pivdenės (Південне) privažiuoju po dviejų valandų. Atstumas tiesiai – aštuoni kilometrai. Įveikiau devyniolika. Keliavimas pilkojoje zonoje – lėtas užsiėmimas. Dronais ir akimis nuolat stebiu aplinką, vengiu minų laukų, potencialių pasaulų, ieškau tinkamų vietų upėms ir upeliams kirsti. Vengiu žmonių.

Teritoriją, kurioje ruošiuosi įsikurti ilgėliau, apžiūriu ypač kruopščiai. Dronais pastatus patikrinu ne tik iš oro – įskrendu į vidų – visur, kur įmanoma. Kaip sužinoti, ar ko nepraleidau? Eiti pačiam.

Gamykla apleista dar 2014 m., aktyvūs susirėmimai čia nevyko, pastatai – pakenčiamos būklės. Gamta atsiiminėja, kas atimta – samanos slepia betoną, medeliai želia ant stogų, iš visų plyšių, kur yra bent kiek dirvožemio. Vijokliai apraizgę pastatus, vamzdžius, konstrukcijas. Būtų puiki filmavimo aikštelė *The Last of us*¹ serijai.

Į teritoriją įvažiuoju temstant. Tylu, bet pūsteli vėjas, sušiu-rena lapai, subarška skardos. Jaučiu, kaip grybų užvaldyti zombiai stebi mane iš pakampių.

Fui, galėjau ir neprisiminti to serialo.

Įsikuriu administracinio pastato antrame aukšte. Esu gamyklos Директор², bent jau taip sako lentelė, tabaluojanti ant vienos vinies. Ilgame koridoriuje – dvylika kabinetų, po šešis kiekvienoje pusėje. Pietiniame gale – išėjimas į kabantį dengtą tiltą, kuriuo galima pasiekti gamybinės paskirties pastatą.

---

1 Paskutiniai iš mūsų - TV serialas.

2 Direktorius.

Panaudoju spintą lango barikadai, palieku plyšį stebėjimui, uždengiu jį gabalu stiklo. Taip paslėpsiu šilumos pėdsaką, jei kas dairytųsi pro termovizorių. Ir šilčiau bus.

Visų įėjimų tarpduriuose įtempiu skaidrų valą. Užkliudžius detonuotų priešpėstinę kryptinę miną. Užlipu ant stogo, palieku ten Starlinką – patalpoje jis neveikia. Išskleidžiu lietaus vandens surinkimo įtaisą.

Grįžtu į direktoriaus kabinetą. Praverstų minkšta sofutė, bet nėra – turbūt pasiėmė kaip priedą prie išeitinės. Išsitraukiu pripučiamą čiužinį. Galėčiau pripūsti jį specialiu maišu: pagauni į maišą oro, kiaurą galą užspaudi ir stumi orą į vidų. Bet pučiu burna – į galvą trenkia deguonies perteklius, trumpam apsvaigstu. Linksminuosi.

Dieną sušyla iki +10. Paryčiais priartės prie nulio. Apsirengęs lengvai – vienas apatinis termo sluoksniš, goreteksinės kelnės ir striukė. Pagal gaminio aprašymą galėčiau tris paras stovėti duše ir likti sausas. Nebandžiau. Ant striukės – neperšaunama liemenė. Daugiau nieko nedėviu – padidinto aktyvumo metu greitai būčiau šlapias, sukaisčiau ir dehidratuočiau. Tačiau kai lauke apie nulį ir nejudi, imi svajoti apie megztuką. Tiesa, galiu įjungti šildymą. Termo sluoksnyje įsiūtas plonų vielučių tinklas, kuris šyla ir šildo mane. O ko reikia, kad jis veiktų? Taip, pakrautų akumuliatorių. Nejungsiu. Išsitraukiu miegmaišį, patiesiu ant čiužinio.

Miegoti dar neinu – užmigti neleistų nerimas. Ne, ne dėl zombių iš serialo. Labiau panašus į nikotino adikto, kuris žino, kad pakelyje vos dvi cigaretės, o nusipirkti nėra kur. Bendros mano visų akumų energijos atsargos tesiekia 12.3%. Orų prognozė rodo visišką mėšlą – lis tris dienas, smarkiai. Iš saulės elemento neišmėšiu nieko, nors ir labai prašyčiau.

Teks ieškoti netradicinių sprendimų. Juk aš – direktorius.

Saulė – lengviausias būdas prasimanyti energijos pilkojoje zonoje. Kai ji šviečia. Rudenį, dienoms trumpėjant, aktyvių kovotojų smarkiai sumažėja. Žiemą lieka tik visiški psichai – saulės mažiau, akumai šaltyje išsikvepia greičiau. Dar šildytis reikia.

Idealiomis sąlygomis saulės elementas visus bankus pakrauna per keturias valandas. Dviračiui reikia dar tiek pat. Idealios sąlygos pasitaiko retai, todėl pilni akumai – prabanga.

Vienintelė alternatyva, visada esanti po ranka, tiksliau – po kojomis – dviračio pedalai. Galiu krauti važiuodamas (nors su visu papildomu svoriu tai neprimena smagaus savaitgalinio prasimynimo), galiu stovėdamas – pakeliu galinį ratą, įjungiu apkrovą ir pirmyn. Nors ne pirmyn, juk vietoje minu. Kad pasotinčiau visus akumus, turiu makaluoti kojomis bent aštuoniolika valandų. Taip intensyviai galiu varyti kokias keturias per dieną – aš ne Lance Armstrongas. Be to, ši pramoga reikalauja papildomos energijos kitu pavidalu – maisto. Niutono energijos virsmo dėsnis veikia.

Vos daugiau nei 10% atsargos – labai blogai. Eikvojasi net ilsintis. Šarka ir Varna, paliktos ant palangių (viena ant mano užbarikaduoto lango, kita – kabinete priešais), nuolat filmuoja ir analizuoja aplinką. Dažnių spektrometras ieško nedraugiškų dronų ir kitų radijo signalų šaltinių. Energiją po truputį siurbčioja visi budėjimo režimu veikiantys prietaisai.

Suvalgau MRE, sėdu ant dviračio ir minu.

Patikrinu Warvid. Mano pabėgimo video – pirmoje vietoje, trečioje – susidūrimas su gavrikais. Antros vietos video esu pagrindinio vaidmens aktorius.

[15]

Kartais filmuose apie meilę ryšys tarp pagrindinių herojų būna toks stiprus, kad net būdami toli kalbasi mintimis.

Romantikos lygis – virš 9000.

Žodžiu, mes su Atari turime kažką panašaus.

Autonominė Robotaxi veža mane į oro uostą. Nėra vairuotojo – nereikia kalbėtis ar jaustis nepatogiai, kad nepalaikais pokalbio. Galiu galvoti, apie ką noriu. Galvoju apie Atari.

– Pasiilgsiu tavęs.

Išgirstu, o gal tik įsivaizduoju, kažkur labai toli, giliai galvoje.

Kas čia buvo?

Gal davė į galvą atsisveikinimo šampanas?

Gal operacijos šalutinis poveikis?

Lėktuve, kažkur virš Atlanto, nesusilaikau – rašau žinutę Atari:

– Tu tą padarei?

Matau, kad rašo atsakymą. Užtrunka daug ilgiau nei paklausti „ką?“. Bet atsakymas trumpas:

– Taip.

– Kaip?

Brainlinko mokslininkai turi priėjimą prie mano rankos kompo – pasirodo, su tuo sutikau sutartyje. Taiso bugus, diegia naujas versijas, monitorina rankos duomenis, sveikatos rodiklius. Atari, man išvykus, gavo signalą apie nedidelę anomaliją.

– Tavo pulsas išlipo iš įprastos zonos. Kitam toks pakilimas būtų beveik normalus, bet įprastai tavo širdis plaka lygiai, net stresinėse situacijose. Atsisiunčiau logą ir paleidau analizę. Kai nori rašyti tekstą, turi aiškiai suformuluoti žodžius galvoje, artikuliuoti juos – pats žinai. Loge galiu matyti tuos žodžius... O tavo pulsas vėl kyla.

Tai ne.

– Eeeee....

– Nesijaudink, vienintelis atpažintas žodis buvo mano vardas, gan primygtinai jį kartojai.

– Čia žodis iš lietuvių liaudies dainos. Susijaudinu, kai ją dainuoju – prisimenu močiutę.

Žodžiu, aš – asilas. Neperskaičiau sutarties iki galo. Ten įrašyta, kad Brainlinkas pagal nutylėjimą mane monitorina, bet jei nenoriu, galiu tiesiog įjungti privatumo režimą.

Anot Atari, simpatija tarp mūsų buvo abipusė, tik aš (asilas) to nesupratau. O ji nežengė jokio žingsnio, nes tai būtų kompanijos nuostatų pažeidimas. Net ir ta tyli žinutė man tiesiai į galvą – labai nelegali.

Nuo tada mes kalbamės. Ne tik kalbamės – žiūrim filmus, žaidžiam šachmatais, minčių žaidimus, panašius į Alias ir kitus. Ilgainiui tai virto keistos, naujos rūšies gyvenimu kartu. Atari – antrosios Brainlinko versijos pacientė nr.1 – nenorėjo diegti kitiems to, ko neišbandžiusi pati.

Komanda [**Hello, Atari**] paleidžia dedikuotą appą. Atari atsiųstą tekstą (kurį ji suformuluoja mintyse) dirbtinis intelektas jos balsu ir intonacija man perskaito tiesiai į ausį. Mano žinutės ją pasiekia lygiai taip pat.

Atari nežiūri mano transliacijų iš Ukrainos. Sutarėm, kad daug apie tai, kas čia vyksta, nepasakosiu – jai labiau patinka nežinoti.

[**Privatumo režimas: įjungtas**]

Давай Лама¹ jau metus buvo populiariausias rusų strymeris. Didelis, bjaurus, panašus į eksboksinkerį, vėliau dūmos deputatą Valujevą, tiek iš snukio, tiek pagal sudėjimą. Daug sportavo, dar daugiau gėrė, rijo bet ką. Galvojo, kad yra nemirtingas. Susiversdavo pusę litro degtinės, atsiariaugėdavo ir rėkdavo: Я – Медведь!!!²

Vieną dieną vos nenudvėsė nuo pankreatito. Gulėjo mėnesį ligoninėje, pirmą kartą nuo paauglystės buvo blaivas. Palatos kolega davė knygelę – *Praktinis budizmas ir meditacija*. Medituoti jam pavyko stebėtinai lengvai – pašalinių minčių, kurios trukdytų, turėjo nedaug.

– Буду Буддой³.

Nusprendė.

Pasveikęs susirado savo chebrantus, uždraudė jiems gerti, grįžo į pilkąją zoną. Pasikeitė vartotojo vardą į Davai Lama. Prieš ligą makalavosi kažkur antrajame šimtuose. Būdamas blaivas galėjo imtis sudėtingesnių užduočių, svarbiausia – strymino reguliariai. Sekėjų daugėjo, po metų darbo pakilo į pirmą vietą.

Antros vietos video buvo jo.

Peržiūriu pabėgimo trilerį, nufilmuotą kito operatoriaus. Lamai nusileidus ant žigulio stogo, video persijungia į kolegos, važiavusio paskui. Kaip spėjau, man pabėgus per sugriuvusį tiltą, apsisukę rusčiai grįžo pas vadą. Davai Lama sėdėjo nukoręs kojas nuo mašinos stogo, rūkė.

– Gyvas?

---

1 Davai Lama.

2 Aš – meška.

3 Būsiu Buda.

– Taip. Užmušiu tą suką.

Knygą apie budizmą aiškiai skaitė neatidžiai.

Dar kartą lėtai peržiūriu video, fiksuoju, kokius ginklus ir įrangą naudoja mano persekiotojai.

Po dviejų valandų baigiu minti.

Energijos atsargos: 22%.

Į miegmaišį nelendu, tik užsikloju. Esant reikalui išlindimas – per ilga procedūra.

[18]

2028 Rugsėjo 28, 06:00
Pivdenė, Ukraina

Atsibundu likus penkiolikai sekundžių iki žadintuvo. Kaip visada. Dar tamsu, lynoja. Šeštas, o gal septintas jausmas sako, kad kambaryje esu ne vienas.

Aktyvuoju naktinį matymą, pasuku galvą: dvi žiurkės šniukštinėja – ieško maisto likučių. Atsisėdu. Čipas ir Deilas skubiai nešdinasi.

Intensyvaus karo metu visi įmanomi plotai buvo tiesiog nušikti minomis. Dabar, kai veiksmai aprimę, nauji minavimai nevykdomi – strymeriai daug jų atsivežti negali. Judėdami pilkojoje zonoje pastebėtas minas galime pažymėti appse, panašiai kaip vairuotojai praneša apie policiją ar avariją Waze. Visi judėjimai zonoje fiksuojami. Iš duomenų sudaromas ir nuolat atnaujinamas (su kelių dienų atidėjimu) žemėlapis, žymintis teoriškai saugias vietas.

Principas toks: strymeris, eidamas pilkąją zoną, piešia ant žemėlapio vos matomą ploną liniją. Ta pačia kelio atkarpa praėjus kitam strymeriui, jo linija piešiama ant viršaus. Kuo daugiau sėkmingai praėjusių ta pačia atkarpa, tuo

ryškesnė linija bus nupiešta toje vietoje.

Linijos rodo ne tik sąlyginai saugius maršrutus, bet ir jų populiarumą. Lygindamas naujausią žemėlapių versiją su senesnėmis, gali suprasti, kada tave dominančioje zonoje buvo lankytojų (be pastarųjų kelių dienų).

Pasirinkau gamyklą, nes ji itin mažai lankoma. Paskutinės naujos linijos atsirado prieš dvi savaites. Prieš keturias čia lankėsi vienas iš dingusių ukrainiečių strymerių. Gal pavyks aptikti kokį pėdsaką? Naivokas noras. Žinau, kad pats esu ta žuvelė, ant kurios gauda lydeką. Tikiuosi būti ešeriu, kuriuo ji pasprings.

Lėtai išvaikštau teritoriją. Eidamas fiksuoju viską. Galvoju, kaip elgtųsi priešas. Numatau vietas, tinkamas minuoti. Apžiūriu kiekvieną besivolinčią rakandą, primetu, kaip galėčiau jį panaudoti. Nuolat kuriu scenarijus, dažnai juose mirštu. Visą filmuoju – poilsio metu peržiūrėsiu dar kartą.

Strateginėse pozicijose palieku video kameras – jos fotografuoja vaizdą kas kelias sekundes, lygina su buvusiu. Jei pastebi kritinį skirtumą tarp kadru – ima filmuoti normaliu režimu, informuoja apie potencialų pavojų. Įranga panaši į drono: kraipoma kamera, video siųstuvas, imtuvas valdymo signalui. Viskas įkišta į makroflexo ar porolono gabalą – atrodo kaip statybinė šiukšlė.

Po žvalgybos einu į šiaurės rytus – žemėlapyje kelias tarp darbininkų bendrabučio ir neaiškos paskirties pastato pažymėtas kaip užminuotas. Priartėjęs randu dvi sproguosius minų paliktas duobes. Pakeliu Varną ir termo režimu nufotografuoju paviršių.

Minos, įkastos negiliai po žeme, vakare ilgiau išlaiko šilumą, o ryte – šaltį, todėl jas įmanoma pastebėti. Ne pats patikimiausias metodas, ypač kai lyja ir nėra saulės.

Paviršiuje ieškau ženklų, išduodančių užkastus sprogmenis,

lyginu su termo nuotrauka. Už dešimties metrų matau nedidelį įdubimą. Prieš dėdamas pėdą ant žemės, smeigiu ten plonu peiliu ilga rankena. Pasiekęs numatytą įdubimą, vėl smeigiu – yra. Atsargiai pabadau dar kelis kartus – turiu išsiaiškinti ribas.

Išminuotojai sako: mokėk pamatyti minas, bet jų neliesk. Ši kartą taisyklę ignoruoju. Atsiklaupęs kastuvėliu lėtai kasu aplink. Atsargiai nuvalau žemes: rusiška prieštankinė TM-62 tipo, svoris – apie 9 kg. Savo pusėje suformuoju nuožulnią plokštumą, išsitraukiu karboninę virvelę su kabliuku gale, apsuku aplink miną. Grįžtu iki saugios zonos tiksliai tuo pačiu maršrutu. Pasislepiu už betoninio bloko, lėtai traukiu virvę. Grubiai po viena iš penkiasdešimties paruošta ekstra dovana – kitas sprogmuo. Tiesiog čiupti ir neštis būtų kvaila.

Minuoju potencialius priešo judėjimo maršrutus, pozicijas tinkamas priedangai, įėjimus į pastatus. Dalį užkasu, kitas paslepiu kartu su nuotoliniais sprogdikliais. Pažymiu žemėlapyje – duomenis perduosiu į sistemą, kai (jei) iš čia dingsiu – atsitiktinių žūčių ant sąžinės man nereikia. Pakartoju procedūrą aštuonis kartus. Vienai sugaištu beveik valandą. Laikas poilsiui.

Pakeliui į laikinus namus po berželiais prisirenku lepšių ir raudonikių, ūmėdes palieku kirmėlėms. Mėgstamiausias mano patiekalas – kalorijos.

Po beržais – ne tik grybai, bet ir kiškių spirios, a.k.a. šūdai. Paspėndžiu kilpinius spąstus.

Užlipu ant stogo, pakeičiu pilną lietaus vandens talpą.

Vakarienei – vištienos kotletas iš MRE ir grybų sriuba su vienu sultinio kubeliu. Desertui – šokoladinis sausainis.

Sėdu ant dviračio ir minu.

[19]

[Hello, Atari]

- Papasakok rando antakyje istoriją.
- Hmm, pastebėjai. Nustebsi, bet dėl jo kaltas vienas tavo tautietis.
- Kas toks? Man reikia su juo pasikalbėti.
- Cha cha. Mano tėvas augo Santa Monikoje. Jo geras draugas buvo toks Natas Kaupas...
- OMG. Riedlentininkas?
- Tu jį žinai? Gal pas jus jis įžymybė?
- Ne, manau, kad jį žino vienetai. Kai buvau vaikas, Vilniuje rimtesnių riedlentininkų buvo gal dvidešimt. Gauti kokybišką skeitą buvo sunku, rinkdavome iš dalių. Mano klasioko tėvai dar perestroikos laikais gyveno gerai, galėjo išvažiuoti į užsienį. Parvežė jam originalią Nato Kaupo lentą ir video kasetę su filmu.
- *Streets of Fire*?¹
- Taip. Žiūrėjome šimtus kartų ir bandėme pakartoti triukus.
- O jis mane jų pats išmokė.
- Sunku patikėti... Mes kopijuodavome Nato logotipą ant savo lentų, didžiavomės, kad vienas žinomiausių skeiterių Amerikoje yra lietuvis. Čia toks mažos tautos kompleksas – iki šiol visi džiaugiasi, kai aptinka kokį naują selebritį, kurio giminėje yra lietuviybės pėdsakų. Tai randą gavai važinėdama?

---

1 Degančios gatvės.

- Taip, bandžiau jo garsųjį suktuką ant hidranto. O tu mokėjai?
- Ne. Pas mus nebuvo hidrantų.
- Natas neleido man jo daryti, sakė, kad dar nepasiruošusi. Bet pakeliui į mokyklą vienas toks ryškiai geltonas tarsi kvietė ant jo užsokti ir suktis. Užsokti užšokau, bet lenta išslydo, kirtau kakta į hidrantą. Atsibudau ligoninėje – stiprus smegenų sutrenkimas ir siūlė virš akies. Gydytojai norėjo įsitikinti, ar nėra vidinio kraujavimo, padarė galvos MRT tyrimą. Paliko ligoninėje dar kelias dienas stebėti. Gulėjau lovoje, žiūrėjau į daugybę smegenų pjūvių tyrimo nuotraukose ir galvojau, kaip ten sutelpa žinios ir kuriasi mintys.
- Tai Natas kaltas ne tik dėl rando, bet ir dėl tavo karjeros?
- Taip išeitų.
- Nemetei skeitint?
- Nemečiau. Tik tėvai nupirko šalną.

Žiūrime *Streets of Fire*. Pauzinam, prisimename. Atari pasakoja apie Natą. Būsiu Kalifornijoje – prašysiu supažindinti.

Antra diena gamykloje. Pliaupia – Šarka ir Varna tupi namie. Patikrinu kilpą kiškiams – tuščia. Gal ir gerai. Būna gaila įkliuvusio, dažnai dar gyvo vargšelio. Išardau spąstus, išsiraunu kelis raudonikius – pabūsiu vegetaras (MRE vištiena nesiskaito). Po pusryčių einu į detalią pastato apžiūrą. Nusileidžiu į rūšį – vandens iki kelių. Nuodugniai patikrinu visus penkis aukštus. Užlipu ant stogo. Ten irgi pilna vandens – nutekėjimo skylės užsikimšusios. Likusią dieną minu, valgau, miegu.

[21]

[Hello, Atari]

- Geiminai vaikystėje?
- Geiminau. Spėk, koks buvo pirmas kompas, prie kurio prisiliečiau?
- Hmmm... Atari?
- Bingo. Vos prisilietęs supratau, kad gyvenimas pasikeitė – be jo negalėsiu gyventi. Man buvo dvylika, vyresnė sesuo lankė dailės būrelį. Kartą grįžus papasakojo, kad moksleivių centre, kur vyko pamokos, pastatė kelis atari. Tėvams pasakiau, kad irgi lankysiu dailę. Atėjau anksčiau, prieš pamoką. Visuose sukosi tas pats žaidimas – *Montezuma's revenge*¹.
- Mano mėgiamiausias!
- Dešimt minučių kainavo rublį – savaitė dienpinigių! Per du kartus išleidau visas santaupas, tėvams pamelavau, kad pinigų atėmė. Dailę mėčiau. Užsibrėžiau tikslą – užsidirbti pinigų savo kompiui. Auginau papūgas, akvariumo žuvytes – parduodavau jas turguje, perfotografuodavau pasiskolintus plakatus su Rembo ar Terminatoriumi, pardavinėjau nespaltvotas mažas nuotraukas mokykloje.
- Tai pažeidinėjai autorių teises.
- Sovietų sąjungoje jos neegzistavo. Kartą fizikos mokytojas parodė, kad prie miliampermetro prijungus vario ir cinko plokšteles galima išmatuoti žmogaus srovės stiprumą. Įkišome ampermetrą į gražią dėžę, apklijavome lipdukais ir vietos mugėje matavome žmonių biolauką.

---

1 Montesumos kerštas.

- Aferistai! Ką jiems pasakojote?
- Išmatavome savo ir draugo mamos srovės stiprumą, pasitarėme, kaip jaučiamės, padarėme išvadas.
- Nelabai didelė imtis. Ir kaip ėjosi?
- Prastai. Verslą, už kurio pelną įsigijau pirmą kompą, sugalvojo tėtis. Savo mažame bute po lempomis užauginome tūkstantį tulpių, taikėme, kad jos pražystų kovo 8-ąją – tarptautinę moters dieną. Sovietų sąjungoje tą dieną vyras, grįžęs namo be gėlių, galėjo gauti tuščią lėkštę ir kočėlu per galvą. Išvakarėse nuvažiavome į Minską ir iki ryto visas pardavėme.
- Kodėl Minską?
- Nes netoli, o tulpės ten dvigubai brangesnės.
- Ir tada jau pirkai Atari? Ne, jie mūsų pusėje neprigijo. Pirkau Sinclair ZX Spectrum kloną dalimis. Pliką plokštę, mikroschemas. Vien komplektavimas truko pusę metų. Kiekvieną šeštadienį ėjau į turgelį su trūkstantų dalių sąrašu. Kompas bugino, bet veikė. Buvau laimingas.
- Primink, kiek tau buvo metų?
- Trylika. Po to verslai pasikeitė – įrašinėčiau žaidimus į kasetes, piešiau lygių žemėlapius, prijunginėčiau draugams kompus prie televizorių – tam reikėjo atidaryti teliką, prilituoti keletą papildomų detalių. Dirbdavau, kai tėvų nebūdavo namie, nes kas leis paaugliui kišt nagus prie teliko?!?
- Master: The Beginning.

Geiminame *Montezuma's revenge*. Atari laimi pirma. Aš stringu tuose pačiuose lygiuose kaip ir prieš beveik keturis dešimtmečius.

Prižadina įspėjimas: spektrometras užfiksavo pašalinį dažnį. Panašu į žvalgybinį droną, greičiausiai, kokį nors DJI. Ketvirta ryto, tamsu – bus su termovizoriumi. Lietus liovėsi, kažkas nusprendė tuo pasinaudoti.

Nejudu, klausau. Po kelių minučių pasigirsta propelerių zyzimas. Nutolsta, vėl priartėja. Pilotas tikrina teritoriją, ieško šilumos pėdsako. Gerai, kad šildymą išjungė dar 2014 m. Laužo nekūrenau, kūno šilumos iš lauko neužfiksuos – langas užbarikaduotas. Į pastato vidų tamsoje greičiausiai neskris – per didelė rizika prarasti droną.

Pabandau iškoduoti video signalą. Nesėkmingai – kinai šitą darbą išmano. Po pusvalandžio dronas nutolsta į rytus. Signalas dingsta – išjungė arba keičia akumus. Pasižymiu apytikslę piloto poziciją. Atstumas – 300–400 metrų. Antro reiso nedaro. Tęsinys – turbūt rytą.

Norėčiau, kad manęs nerastų ir dingtų. Akumai nepakrauti, pabėgti dviračiu – misija beveik neįmanoma. Jei įsivelsiu į konfliktą, sužinos visi. Prieš užmigdamas visada aktyvuoju tylos režimą – prietaisai radijo signalų neskleidžia, dažnių lauke esu nematomas.

Spėju, kad prašvitus vėl prisistatys dronas ar keli, tikrins pastatus iš vidaus. Jei negalės patekti į mano kabinetą nei pro langą, nei pro duris – bus įtartina.

Persikraustau į sandėliuką šalia. Iš direktoriaus – į valytojus. Nekilnojamas turtas atitinka naują statusą – vietos mažai, langų nėra. Užkabinu nuvirtusias duris ant vyrių. Pavalgau ankstyvus pusryčius – nežinau, kada bus kita proga. Prieš švintant aplankau tūliką koridoriaus gale.

Turiu problemą.

Sušiktą problemą.

Mane suuodė.

Vos prašvitus, atskrido du dronai. Vienas pradėjo tikrinti nuo pirmo aukšto, kitas – nuo viršutinio.

Trumpam atlapojau sandėliuką – kad išsilygintų temperatūros. Užsimečiau šilumą atspindintį apsiaustą, privėriau duris, kad nepralįstų dronas. Apatiniojo žyzimas sustiprėjo – baigęs pirmo aukšto reviziją ėmėsi antrojo. Pasiukiojo prie vos pravertų mano slėptuvės durų, nuskrido į direktoriaus kabinetą. Metodiškai, vieną po kito patikrino likusius. Užsuko į tūliką.

Tuo metu supratau savo klaidą.

Tūlike buvo prieblanda: įjungs termovizorių.

Ką ten dariau po pusryčių? Šikau.

Ar nuleidau vandenį? Ne, nes nėra.

Kiek laiko praėjo? Pusvalandis.

Ar šūdas dar šiltas? Taip, šiek tiek.

Ar sušikau situaciją? Greičiausiai.

[24]

Dronas išskrido pro langą, nuzvimbė bazės link. Viršutinysis patraukė paskui. Liko teorinė galimybė, kad abiem išseko akumai. Jei grįš tikrinti likusių aukštų, galėčiau tikėtis, kad šilto šūdo nepastebėjo.

Praėjo pusvalandis. Dažnių spektrometras piešė lygią liniją, propeleriai nezyzė.

Fuck.

Slėpti radijo signalų nematau prasmės. Išleidžiu Varną pro langą. Pakeliu aukštai – apie du šimtus metrų, pakabinu virš pastato – drono kamera artina tiek, kad skristi prieš pozicijų link nėra reikalo. Nusitaikau į tą pusę, kur tikėtina, kad įsikūrę mano lankytojai. Tarpas tarp namų tankiai apaugęs medžiais. Į jį veda šviežios keturračių vėžės.

Davai Lama, čia tu?

Paskrendu porą šimtų metrų į šiaurės rytus virš miško. Nuleidžiu droną žemiau – beveik iki medžių viršūnių. Nukreipiu kamerą į pastatą, priartinu. Pirmo aukšto lange užfiksuoju dvi figūras – привет, товарищи¹.

Kol tokie drąsūs, reikia naudotis. Primetu planą staigiai priskristi, iššauti adatą ir dingti.

Priešais langą stypso pora medžių. Durniai – lapai juos užstotų, jei būtų netingėję užlipti bent į antrą aukštą. Po šūvio negalėsiu staigiai kilti į viršų – šakos trukdys. Lįsti į vidų – rizikinga. Reikės staigaus posūkio į dešinę tarp namo ir kamienų. Pasileidžiu taikinio link. Artėdamas matau, kaip dar vienas, daug stambesnis už kitus, товариščius²

---

1 Sveiki, draugai.

2 Draugas.

sušmėžuoja giliau kambaryje. Davai Lama.

Fuuuuuuuuuuuuuck! Likus keliolikai metrų prarandu drono kontrolę. Spektrometras pilnas stiprių įvairaus dažnio signalų. Įjungė slopintuvą.

Varna grįžinėja – praradusi signalą automatiškai skrenda namo. Slopintuvas stiprus – kontrolę atgaunu tik visai šalia pastato. Įskraidinu pro langą, nuleidžiu ant grindų.

[25]

– Tai ką, Masteri, apsišikiai?

Pasigirsta užkimęs balsas bendru Warvid radijo dažniu.

Neatsakau – žodžių dvikovos nelaimėčiau, tylą tokius labiau nervina.

– O gal iš karto pasiduosi? Laiko sutaupytime.

Aha, skubu.

Praeina dvi valandos, nieko nevyksta. Sėdu ant dviračio, tęsiu Tour de **France** Donbas.

Gaunu žinutę nuo 3EHEK¹:

– Labas. Turiu info, kad Davai Lama subūrė dar tris grupes. Prižadėjo didelius bonusus už tavo galvą. Jei pavyks pagauti gyvą – dvigubai tiek. Dabar visi juda pas tave. Su jo lochais – šešiolika pydarų².

Dabar aišku, kodėl neskuba – laukia. Vieniems nedrąsu.

3EHEK – ukrainietis hakeris, stebintis šimtus atvirų

---

1 Skaičių 3 kirilica galima skaityti kaip Z, H – kaip N. 3EHEK = ZENEK.

2 Pats dažniausias rusų kariams skiriamas epitetas.

ir uždarytų pokalbių kanalų. Aptinka kažką svarbaus – praneša. Abu priklausome tai pačiai struktūrai – Ukrainos strymerių legionui.

- O ką jie šneka apie Warvid taisyklę, kad vieną pulti gali max keturi?
- Tipo puls po keturis, kiti saugos, kad nepabėgtum. O kaip bus realiai, tai bybis žino. Pats žinai, kaip su tom taisyklėm būna.
- Supratau, ačiū.
- Kai grįši, iš tavęs alus.

[26]

Nieko gero.

Pydarų dažnių slopintuvas jau kuris laikas išjungtas (nes ryja daug elektros, būtų kvaila naudoti nuolat). Pakeliu Varną tiesiai virš pastato. AI algoritmas užfiksuoja judesį greičiau nei pamatau pats – grupelė keturračių lėtai juda keliuku vakaruose.

Palyginu vaizdą su nufilmuotu ryte. Dvi naujos grupės vėžių: vienos veda prie namelio šiaurėje, terikono¹ kalnų papėdėje (atstumas – 180 metrų), kitos – iki pastatų grupės pietuose (240 metrų). Nė vienos lokacijos tiesiogiai iš mano namų nematyti, todėl kameros invazijos neužfiksavo.

Beliko sulaukti, kur įsikurs vakarinė grupė – bus apsupę iš visų keturių pusių.

---

1 Atliekos, likusios išvalius anglį.

[27]

Nieko gero nr 2.

Staiga Varnos perduodamas vaizdas bloškiasi į šalį. Po akimirkos išgirstu šūvio garsą (kulka dvigubai greitesnė nei garsas). Mano Varnele pašovė. Pydarai.

Varna sukdamasi krenta – matau tai žemę, tai dangų – tuoj tēkšis į stogą. Likus vos keliems metrams, atgaunu kontrolę, nutupdau.

Diagnostika rodo, kad vienas propeleris pažeistas. Pakilti ir bandyti įskristi pro langą – rizikinga – nesuvaldęs kalsiu į kokį kampą. Teks palaipioti.

Atsuku video. Po šūvio droną nubloškė į pietų pusę – šauta iš šiaurės. Vietą galiu nuspėti: vienas iš dviejų 40 metrų aukščio terikono kalnų. Rinkčiausi dešinįjį.

Duodu užduotį AI paieškoti šaulio lokacijos – galbūt užfiksavo liepsną iš vamzdžio. Nesėkmingai – per maža raiška. Žinau, kad ant stogo vaikštinėti negaliu: potenciali snaiperio pozicija – 40 metrų aukštyje, mano stogas – 15-kos, visas kaip ant delno.

[28]

Nieko gero nr 3.

Užlipu į viršutinį aukštą. Laiptinės langai siauri, užmūryti storais stiklo blokeliais. Purvini, apdaužyti – vos praleidžia šviesą, galiu kursuoti aukštyn žemyn nesislapstydamas. Palipu kopėčiomis beveik iki viršaus, galvos nekišu. Atsargiai pakeliu Varną, bandau priskraidinti prie liuko – noriu pasiekti kyštelėjęs ranką.

Varna nestabili, skrenda kaip girta, turiu kompensuoti sugadinto propelerio trūkumą. Nestabilumas jai padeda – kol įveikiu tuos kelis metrus, snaiperis paleidžia du šūvius. Bet pabandyk pataikyti į girtą varną. Tikėjosi, kad pats užlipsiu paimti, todėl ir nepribaigė, kol ji dar ramiai tupėjo.

Čiumpu sužeistą paukštį. Sutrupintas propeleris – menka bėda – turiu daug atsarginių. Daug rimtesnis nuostolis – nepataisomai sugadintas adatų šautuvas.

[29]

Be trijų nieko gerumų, yra vienas gerumas: prieš lipdamas gelbėti Varnos šiaurinę kamerą nukreipiau į terikono kalną viršūnes. Peržiūrėjęs įrašą sužinau tikslią vietą, iš kurios šaudyta: Varnos skriaudikas slepiasi ant dešinėsios, labiau apžėlusios, krūvos, po berželiu ant kairiojo šlaito.

Snaiperis – turbūt labiausiai romantizuojama kario profesija, intraverto svajonė. Tūnai sau kur nors pasislėpęs. Sąlyginai saugiai. Lauki. Dar lauki. Gali laukti amžinybę, nevalgyti, nešikti ir nemyžti, nes esi labai kietas. Matai auką taikiklyje. Įvertini vėjo greitį, atstumą. Iškvėpi pusę oro iš plaučių. Tolygiu kontroliuojamu judesiu spaudi nuleistuką. Nužudai priešą. Daug priešų, kaip Simo Häyhä¹ per Žiemos karą. Tyliai dingsti. Apie tave kuria legendas, suteikia pravardę Baltoji mirtis. Nes niekas nežino tavo tikro vardo ir nėra matęs veido. Tikra svajonė.

Ukrainos kare snaiperiai iš dalies prarado savo reikšmę – fronto linijos nutolo, kiek kulkos neskrenda. Entuzias-tams, išėjusiems į medžioklę arčiau priešo, dažnai baigda-vosi liūdnei – po pirmo šūvio atskrisdavo linkėjimai nuo

---

1 Suomijos snaiperis, per Žiemos karą (1939 – 1940) nušovęs virš 500 rusų.

artilėristų ar dronų-saviųudųų pilotų.

Per strymerių susidūrimus snaiperiai vėl tapo aktualūs. Mažiausiai vieną tokį aktualų romantiką turiu pašalinti. Ne tik dėl to, jog noriu atkeršyti už Varną. Kol jis stebi teritoriją, iš pastato negaliu iškišti nosies.

Snaiperis fiksuoja judesį. Jei turi termovizorių (o kas jo neturi?) – ir šilumos pėdsaką. Nors žinau tikslią jo poziciją, negaliu tiesiog išlįsti ir nusitaikęs šauti – jis pasiruošęs, išsaus pirmas. Galiu video fyde jį stebėti, sulaukti, kol pašauks gamta, tuo metu nusitaikyti ir laukti sugrįžtančio. Bet kas, jei tą pačią kryptį stebi dar vienas? Jų vietoje taip daryčiau. Ir laiko gaila.

[30]

Snaiperio pasiuntimą į amžinosios medžioklės plotus atidedu. Ne vieta jam ten – per gerai.

Nusileidžiu susirinkti įrangos. Man besikuičiant dviračio krepšiuose, gaunu spektro analizatoriaus įspėjimą apie signalų suaktyvėjimą. Kameros irgi susinervina: iš visų keturių pusių artinasi po droną.

Strymeriai, norėdami ką nors išrūkyti iš pastato, dažniau naudoja žvalgybinius dronus – FPV saviųudų valdyti mažoje erdvėje sunku. Žvalgybinis turi sensorius, stabilizatorius – gali pakibti ore ir vengti kliūčių. Dronai prineša priešpėstinių minų, prie kiekvienos – plataus kampo kamera. Taip apribojamas taikinio judėjimas pastate – mina gali detonuoti nuo judesio arba paliepus operatoriui.

Ačiū, tokių dovanų man nereikia – įjungiu dažnių slopintuvą. Dronai stabteli, apsisuka ir kartodami maršrutą atsitraukia. Du patraukia pas šeimininkus. Likusieji kiek

atitolsta ir ima makaluotis neprognozuojama trajektorija. Nori išvengti Varnos likimo. Nors kol mano pastatą stebi bent vienas snaiperis, šaudyti neplanuoju.

Po pusvalandžio dronai susikeičia vietomis – vieni skrenda keisti akumuliatorių, kiti, grįžę su šviežiais, ima šokti uodų šokį.

Scenarijus kartojasi. Dažnių slopintuvas, ryjantis daug vatų (ne cukraus, o tų, kuriais matuojama galia), be perstojo dirba. Imu įtarti, kad palikti mane be elektros – jų strategijos dalis.

Orų prognozė toliau prognozuoja šūdą. Lis arba bus apsiniaukę. Sėdu ant dviračio – gaminsiu ampervalandas.

Visoms kameroms nurodau vykdyti snaiperių paiešką. Nufilmuoti vaizdai siunčiami į serverį, ten darbo imasi AI – mano kompas nepajėgus atlikti tokią vaizdų analizę.

[31]

[Hello, Atari]

Pasiskundžiu apie akumus.

- Įtaisysime į ranką mažą atominį reaktorių. Kai jį išras. Užteks ne tik tau, bet dar ir koki miestelį elektra aprūpinsi.
- Sutarta. Čia visi miesteliai be elektros. Žiūrim kokį filmą?
- Nenori taupyti?
- Labiau noriu pabūti kartu. Išrinksi?
- Gal... *And now ladies and gentlemen*¹? Su...
- Irons ir Kaas. Su malonumu.

Po trijų valandų mynimo esu konkrečiai nusikalęs, o aku-
mai pasipildę nedaug. Suknistas slopintuvas nuolat alka-
nas. Bet nuotaika keistai gera.

Vėl pradeda pliaupti – dronai skubiai dingsta. Metas
medžioti medžiotoją.

---

1 O dabar... ponios ir ponai.

[32]

Užlipu į viršutinį aukštą. Ant terikono kalno tupintis snai-peris gali būti matomas tik iš dviejų šiaurinių kabinetų. Pasirenku kairįjį: atsisėdu prie įėjimo ant grindų, nugara atsiremiu į koridoriaus sieną.

Šaudymas iš už kampo nėra naujas reiškinys. Bandymų būta visokių – prailgintos rankenos, sistemos su veidro-džiais, net lenkti vamzdžiai (žinau, skamba idiotiškai).

Mano setupas toks: ant karabino optikos dedama kamera, ant nuleistuko – nuleidėjas, o karabinas – ant nedidelio trikojo. Kamera siunčia vaizdą į vizorių. Trikojyje įtaisyti varikliukai, jais karabiną kilnoju aukštyn žemyn, sukioju į šonus. Kaip? Mintimis, aišku.

Įremiu atsineštą lentgalį į stovo kojas. Labai lėtai stumiu įėjimo link. Pliaupiantis lietus man padeda: judėjimo pilna visur. Nusitaikau. Abi kameros – palikta ant palangės ir primontuota prie karabino – rodo beveik tą patį. Vienišas beržas, po juo – maskuojančiu tinklu prisidengęs snaipe-ris. Atstumas – 245 metrai. Vaizdas priartintas 56 kartus. Jei netrukdytų tinklas ir lietus, galėčiau nupasakoti veido bruožus.

Stovas nėra sunkus – po šūvio atatranka meta karabiną atgal, kamera pameta vaizdą. Prisitraukiu sistemą.

Sulėtintas įrašas nuo palangės primena *Sniper Elite* žaidi-mus. Juose pataikius į priešą parodoma, kaip kulka skro-džia vidaus organus, lūžta kaulai ir trykšta kraujo čiurkšlės. Nufilmuotame vaizde tiek daug detalių nėra, bet vaizduote aš nesiskundžiu.

Minus vienas (200¹).

---

1 Kroviny 200 – taip rusai vadina žuvusius karius.

[33]

Mikė Pūkuotukas, eidamas kopinėti medaus, rinkosi iš žalio ir žydro balionėlio. Žalią balionėlį bitės turėjo palai-kyti medžio lapais, o žydrą – dangaus gabalėliu. Išsirinko žydrajį.

Mano balionas žalias. Kitaip nei mažo protelio meškiukas, noriu, kad jį pastebėtų.

Pripučiu, iškišu iš už durų.

Nieko.

Pasilenkęs įneriu į kabinetą, pribėgu prie lango, vėl iškišu balioną.

Nieko.

Kartoju tą patį kitame kabinete vakarinėje pusėje.

Nieko.

Išleidžiu orą iš baliono, pripučiu iš naujo, kartoju proce-dūrą pietinėje pusėje.

Nieko.

Rytinėje pusėje.

Kulka įstringa sienoje priešais langą, ausis pasiekia šūvio garsas. Minus vienas balionėlis.

Pripūstas oras kurį laiką išlieka šiltas – matosi per termo-vizorių, o apvalią formą galima palaikyti šalmu. Neatre-miama pagunda snaiperiui.

Žinau, kur jis slepiasi – darbininkų bendrabutyje rytuose.

Pasistatau karabino įrangą prie kito, tolimiausio, kabineto. Susirandu snaiperio poziciją. Jis vis dar žiūri pro taikiklį. Kalba racija.

Giriesi pataikęs?

Minus du – pagalvoju, bet nuleistuko nepaspaudžiu.

Jie galvoja, kad mane nukepė. Lyja, paleisti droną apžiūrai – neįmanoma. Didelė tikimybė, kad eis tikrinti. Verta palaukti.

Karabiną palieku nutaikytą į snaiperį, laukiu.

Po penkiolikos minučių iš už darbininkų bendrabučio pasirodo trys figūros. Sėlina vengdami tiesioginio matomumo, dengdamiesi krūmais, pastatais. Maršrutas – vienas iš tų, kurį įsivaizdavau, kai dėliojau minas.

Liko dešimt metrų.

Nuaidėjus sprogimui, aktyvuojau nuleidėją. Šūvis susilieja su sprogimo aidu. Esu beveik tikras, kad jo neužfiksavo. Palangės kamera tuo metu filmavo, kas vyksta po langais, todėl rezultatui patikrinti turiu iš naujo nutaikyti karabiną į snaiperio poziciją.

Minus du (200), dabar jau tikrai.

Video fyde matau, kaip du sprogimo nublokštieji keliai. Trečiasis nesikelia. Kai trūksta vienos kojos, tai daryti nepatogu.

Du sveiki likę sėbrai nepuola į pagalbą. Kad išgyventum be kojos, reikia ne tik kad tave ištemptų į saugią zoną, uždėtų turniketą, bet ir per kelias valandas pristatytų į ligoninę. Pilkojoje zonoje taip niekas nedaro, gelbėjimasis – tavo paties reikalas.

– Užsirovėm ant minos, nachui.

Išgirstu pro langą. Lyderis kalba racija – kitos grupės domisi, kas nutiko. Ko klausė – negirdėjau, visi su ausinėmis.

– Aš ir Vovka sveiki. Balvonas... Balvonui – pyzdiec.

– .....

– Taip, numirė.

Priklaupia prie vaitojančio Balvono, suima abiem rankom už gerklės. Minus trys (200).

Kol Balvonui padedama vaduotis iš kančių, nusitaikau į geraširdį. Palaukiu, kol atitrauks rankas. Minus keturi (200).

Likęs rusas metasi už kampo. Iššauti spėju. Jei pataikiau, greičiausiai nemirtinai (300?)¹.

Gandai apie mano mirtį buvo gerokai perdėti.²

Praeina pusvalandis.

– Meistre, aš tau akis išlupsiu. Nupjausiu bybį ir pats jį čiulpsi. Supistas gandone.

Meiliai girgžda Davai Lamos balsas bendrame ryšio kanale.

Minu dviratį. Kiekvieną kartą apriimus lietui atskrenda dronai. Jungiu dažnių slopintuvą. Pakeičiu kamerų ir kitų prietaisų akumus, vėl minu. Patikrinu Warvid – jokių transliacijų iš mano gamyklos teritorijos nevyksta, video įrašų nepasirodė.

Visur varva, ant grindų – balos. Paguldau sandėliuko duris ant dviejų lentgalių – bus lova.

Knygų ir filmų herojai kariai paprastai užmiega per tris sekundes. Aš taip nemoku. Bandžiau visokių kvėpavimo technikų ir radau vieną, kuri padeda, jei labai reikia. Bet man tiesiog nepatinka greitai užmigti. Laikas nuo atsigu-limo iki užmigimo – mėgstamiausias paros laikas. Iš pra-džių apgalvoju, ką privalau. Po to – ką noriu.

.....
1 Krovinys 300 – sužeistas karys.

2 Garsi Marko Tveno frazė.

[34]

[Hello, Atari]

- Turėjai ekstremalią dieną sprendžiant iš pulso logo?
- Vidutinišką. Mano kurorto animatoriai šiandien įkūrūs, bet nepasakosiu detalių. Kol kas viskas OK. Geriau papasakok apie savo dieną.
- Aš testuoju tavo rankos v 2.0 alpha versiją. Patobulinimų prašymus, kuriuos nuolat siunti, beveik visus įdiegėm.
- Gali parodyti?
- Galiu... Matai?
- Atrodo taip pat kaip dabartinė.
- Norėjai, kad būtų rožinė?
- Kai nusiperki naują telefoną, visada bandai suprasti, kuo jis skiriasi nuo senojo.
- Galėsim naują tatuiruotę nupiešti.
- Gerai, užrašykit kokią nors durną Coelho citatą iš Alchemiko. Visi galvos, kad esu labai gilus ir dvasingas.
- Nesupratau, o tai nenori mano veido ar bent jau ♥ATARI?
- Gal ir noriu. Bet ne ant tos vietos, kurią galima pakeisti.
- Kaip miela.
- Hm, o gali man duoti rankos kontrolę?
- Galiu. Duok man porą minučių.

Atari įtaiso telefoną į stovą šalia rankos. Matau ranką ir ją, prie kompo rašančią kodo eilutes. Labai graži ir labai toli. Atsisuka.

– Bandyk.

Judinu savo kairę, v 2.0 alpha ją mėgdžioja.

– Gali prieiti arčiau?

Imu už rankos. Jaučiu prisilietimą ir šilumą. Suneriname pirštus. Ji šypsosi. Noriu paliesti jos veidą.

– Ei... Sienos literaliai stiklinės, man rodos, kolegos jau kikeną.

– Tai pasilik po darbo.

– Gal jau eik miegoti.

Taip, užmigs dabar.

Prižadino mane ne eilinis pavojaus signalas (spektro analizatoriui nurodžiau netrukdyti, tiesiog, jei reikia, automatiškai įjungti dažnių slopintuvą).

Lašas vandens, tiesiai virš galvos pritvinkęs palubėje, nebeišlaikė ir ištiško ant kaktos.

Atsibudusį mane dažnai ištinka savotiškas eureka momentas, ypač jei prieš užmigdamas intensyviai mąsčiau apie kokią nors problemą. Atrodo, kad sprendimas atėjo per sekundę, vos pramerkus akis. Bet taip nėra – miegant smegenys dirbo. Pabudusios paklausia:

- Kas vyksta, kai lašas vandens krenta nuo lubų?
- Jo potencinė energija virsta kinetine.

Atsakau.

Pradedu švisti – einu į žvalgybą.

[36]

Pasilenkęs žemiau langų linijos perbėgu kabantį koridorių. Mano pastatas juo prijungtas prie gamybinio. Gamybinis nesuskirstytas į aukštus – viena didžiulė maždaug 20-ies metrų pločio ir 60-ies ilgio erdvė. Stogas laiptuotas – aukščiausia vieta – 40-ies metrų. Didžioji dalis čia buvusios įrangos išvežta, likę keli neaiškos paskirties padargai.

Metaliniai laiptai prie rytinės sienos veda į viršų. Pusiau-kelėje galima užsukti į 5x2.5 m patalpą su keliais langais į didžiąją erdvę ir vienu į lauką – matyt, iš čia pamainos viršininkas stebėjo, kas vyksta. Išlikęs stalas, sulūžusi kėdė, keli pultai su rusiškais užrašais. Обед¹ – sako raidės po vienu mygtuku.

Karo pradžioje plačiai nuskambėjo istorija: būrys orkų žygiavo lauko keliu. Ant pakeleje augusio beržo vedlys rado prikaltą durų skambutį. Nusijuokė ir paspaudė. Išgyveno trys iš dvylikos – detonavo grandinė užkastų minų. Maždaug pusė išgirdusiųjų istoriją sako, kad irgi paspaustų. Matyt kažkoks WTF instinktas.

Mygtuko nespaudžiu – pasigaminsiu pietus pats.

Užlipu laiptais. Keturiasdešimt metrų – tai dvylikos suknistų aukštų namas. Pačiame viršuje žioji anga į išorę, nuo kurios žemyn veda nuožulni rampa-koridorius, sujungianti gamyklą su nedideliu už kokio šimto metrų esančiu pastatu apačioje. Ja konvejeris čia pristatydavo neapdorotas anglis. Anglys krisdavo žemyn pro kelis skirtingų diametrų filtrus. Taip būdavo atskiriamos priemaišos.

---

1 Pietūs (apie maistą).

Iš rampos likę nedaug – kabantis ore karkasas ir metalinis konvejeris, panašus į tanko vikšrus – išorinė skarda beveik visa nubyrėjusi.

Pro kvadratinę angą stoge krenta vandens krioklys. Stogas plokščias, apjuostas pusės metro bortais, todėl užlipęs galiu saugiai ropinėti – nebūčiau matomas net nuo terikono kalnų. Čia pilna gilių balų, ropoti nėra malonu – nors rūbai ir atsparūs drėgmei, vanduo žino kelius. Šį kartą mane tai beveik džiugina.

Randu lietaus surinkimo skylę. Ji beviltiškai užsikišusi, todėl vanduo ir bėga pro kopėčių angą. Nurenku didžiąsias šiukšles. Kišu ranką į nutekėjimo vamzdį, traukiu purvo, lapų ir kito šlamšto mišinį. Vanduo paviršiuje po truputį burbuliuoja, o kai išlupu užsiskersavusį plytgalį, įsisuka į sūkurį. Bala, kurioje guliu, senka. Uždengiu išlaisvintą skylę linoleumo kvadratu, išluptu pamainos viršininko kabinete, prislegiu plyta.

Lipdamas žemyn apžiūriu lietvamzdį. Storo metalo, ne skardinis. Leidžiasi ta pačia siena, kaip ir laiptai. Atrodo neblogos būklės.

Laikas matematikai: žemėlapyje pamatuoju aukščiausios stogo dalies plotą:

$$30 \times 20 = 600 \text{ m}^2$$

Pagal orų prognozę šiuo metu lyja smarkiai – 8 mm/val. Pagal vaizdą – panašiai. Reiškia, į vieną kvadratinį metrą per valandą prilyja aštuoni litrai vandens. Iš viso:

$$600 * 8 = 4.8 \text{ t}$$

4.8 tonos vandens 40 metrų aukštyje...

Užsipisau su ta matematika.

Nors ChatGPT iki šiol kartais nusigrybauja skaičiuodamas, klausiu:

Turiu 4.8 tonos vandens 40 m aukštyje. Kokią dalį 40Ah, 22V akumulatoriaus galiu pakrauti su tiek energijos?

Po ilgų išvedžiojimų ir formulių gaunu atsakymą: 55%.

Jei pavyktų pasiekti bent 10% efektyvumą, per 10 valandų pakraučiau pusę savo akumų.

Apačioje vamzdis sulenda į žemę, greičiausiai į kokią talpyklą. Flomasteriu, pilnu rūgšties, apibraukiu perimetrą – vieną apskritimą nupiešiu prie pat grindų, kitą – pusmetrio aukštyje. Surandu maždaug vamzdžio diametro rąstigalį. Kol jį smailinu peiliu, rūgštis baigia darbą. Lengvas spyris – ir pusmetrio sekcija išlekia. Plyta įkalu pasigaminatą kamštį.

Grįžtu į administracinę pastatą, susirenku viską, išskyrus dažnių slopintuvą. Jei jį pasiimsiu, pasikeis slopinamo signalo ribos, ruskiai susigaudys, kur persikrausčiau. Prijungiu pilnai pakrautą sudvigubintą akumuliatorių – dažnai grįžti neplanuoju.

Einu atgal prie vamzdžio su dviračiu ir daiktais.

Į šiukšlių maišą prikasu žvyro ir terikono mišinio.

Dvylika aukštų į viršų su 20 kilogramų maišu ant pečių. Kvieskit liftininką. Liftas, tiksliau – atvira platforma pakelti kroviniams, yra, bet net ir visų mano akumų energijos neužtektų pasukti elektros variklį, kuris ją kadaise kilnojo. Ir srovės reiktų kintamos. Pakeliui kabinete prisilupu daugiau linoleumo kvadratų.

Ant stogo pirmiausia išdėliuju kameras – po vieną į kiekvieną pusę, išskyrus rytus. Rytinę stebi kamera iš kabineto pusiaukelėje. Palieku Starlinko anteną.

Žaidžiu vaikiškus žaidimus – statau užtvankas. Patekimo ant stogo liukas apjuostas borteliais, tik vienoje kraštinėje – plyšys – krioklio slenkstis. Užspaudžiu atsineštu maišu. Ieškau kitų skylių, užtaisinėju jas linoleumu, plytom, lentom – viskuo. Visada stebėjau – iš kur ant stogų tiek šlamšto? Kokie suknisti ereliai jo prineša?

Darbo rezultatų ilgai laukti nereikia – balos pilnėja, jungiasi viena su kita. Atkemšu lietvamzdžio skylę.

Vėl žemyn. Pabeldžiu į vamzdį – skamba kaip netuščias.

Rūgštiniu flomasteriu nupiešiu 4 cm skersmens vertikalų apskritimą šiek tiek aukščiau nuo užkalto galo.

Netrukus vanduo stipria srove šauna pro išgraužtą skylę. Užklijuoju plačia lipnia juosta – apsuku aplink visą perimetrą kelis kartus.

Iš dar vienos ekspedicijos į administracinį pastatą grįžtu nešinas glėbiu panaudotų makroflekso flakonų – žinojau apie juos nuo pirmos apžiūros.

Flakonus pjaunu per pusę (kai kuriuose dar yra šiek tiek putų, galėjau panaudoti stogo skylėms užtaisyti). Nupjautą apatinės dalies galą suploju, plokščia dalimi dedu ant galinio rato padangos ir užtempėjais tvirtai pritraukiu per ratlankį. Taip pagaminu dvylika menčių vandens malūno velenui. Tarpas tarp dviračio šakių ir rato didelis – mentys nekliūva. Jos ne bet kokios – flakonų dugnas, į kurį lėks vanduo, išgaubtas, todėl iš vandens perims daugiau energijos nei plokščias.

Pakeliu galinį ratą ant kojelės. Nuplėšiu lipnią juostą. Vanduo trykšta pro skylę, atsitrenkia į mentis ir suka dviračio ratą. Aš išradau ~~dviratį~~ malūną!

40–60 vatų. Ne stebuklas. Galėčiau sakyti, kad dovanotam arkliui į dantis nežiūrima, bet ne visai tas arklys dovanotas, be to – nekenčiu patarlių. Jei pavyks išlaikyti tokią galią, akumus pakrausiu per 30 valandų. Su sąlyga, kad tuo metu jų beveik nenaudosiu.

Lietus, kurį iki šešių ryto žada prognozė, mane jau džiugina – jis dirba mano naudai ir ~~žmonių gerbei~~ trukdo priešų dronams.

Visą likusią dieną, vos tik apstoja lyti, ruskių dronai prisistato prie administracinio pastato. Jungiu dažnių slopintuvą. Jei lietaus pauzė užsitęsia, turiu užkišti hidroelektrinės skylę – efektyviausiai ji veikia, kai vamzdis sklaidinas vandens. Įsilijus palaukiu, kol prisipildys, išlupu kaištį ir vėl tampu gaminančiu vartotoju.

Skiriu tris valandas gynybai paruošti. Minuoju, spendžiu spąstus.

Metas poilsiui – esu gan nusivaręs.

[37]

[Hello, Atari]

- Kai univere studijavau fiziką, mano kurse buvo keli genijai. Visi – vienaip ar kitaip trenkti. Keista kalba šnekėdavosi su dėstytojais. Klausydamas tų kalbų supratau, kad mano galva niekada neveiks taip, kaip jų. Jie darys atradimus ir gaus Nobelio premijas, o aš – ne. Todėl mečiau. Tavyje nematau jokio keistumo, nors akivaizdu, kad esi geniali mokslininkė. Paaiškink, kaip taip?
- Cha, mano kurse irgi buvo tokių, jie manęs į savo būrelį nepriėmė. Ar taviškiai gavo nobelių?
- Tiesą sakant, nežinau, ką jie veikia. Jei būtų gavę, turbūt žinočiau.
- Iš mano genijų du dirba man, tiksliau Brainlinke, pati juos pakviečiau. IQ pramušęs lubas, bet įsigilinę jie į siaurą sritį, o visumos nemato. Atradimus daro tie, kurie moka sujungti skirtingas, netikėtas sritis. Amerikoje verslas dažnai ieško dropoutų¹. Žodžiu, galėjai baigti. Papasakok, ką veikei metęs.
- Basčiausi. Europoj, Azijoj, Australijoj. Fotografavau, parduodavau nuotraukas portalams, frylancinau programuodamas. Šiais laikais turbūt būčiau keliaujantis influenceris. Vieną dieną mano australė mergina pasakė, kad užtenka, reikia pradėti gyventi sėsliai. Pabandėm – nepavyko.
- Ir ką tada?
- Susitranzavau jachtą. Amerikiečių pora ieškojo pagalbininko ilgai kelionei iš Sidnėjaus į Ekvadorą. Buria-vome pusmetį – su ilgais sustojimais Polinezijos salose.

---

1 Metusių universitetą.

Ekvadore nusipirkau dviratį ir išmyniau aplink Pietų Ameriką. Užtrukau porą metų. Vakarinio krantu nusi-
leidau iki Ugnies žemės, rytiniu pakilau į viršų.

- Neatsibodo?
- Visokių minčių kildavo. Prancūzijos Gvianoje susipaži-
nau su brazilu, kuris mane prikalbėjo užsirašyti į Pran-
cūzų užsieniečių legioną. Treniravomės pusę metų. Jį
prametė, o mane priėmė. Turbūt jau buvau pribrendęs
tvarkai ir rutinai.
- Ir kiek tarnavai?
- Šešerius metus. Afganistane, Čade, Malyje. 2014 m.
grįžau į Lietuvą nusiteikęs sėsliam gyvenimui. Bet tais
metais prasidėjo karas rytų Ukrainoje. Nuo tada aš čia,
su keliomis pertraukomis.
- Skamba kaip Šimtametis karas.
- Jausmas toks. Bet klausiau apie tave, o kalbu aš vienas.
- Mano istorija paprastesnė. Universitetas, tada vienas
įdomus darbas po kito. Buvau išteikėjusi už kursioko.
Bet irgi nesusiklostė – neatlaikė konkurencijos.
- Su pulkais gerbėjų?
- Su darbu. Nors kai buvau maža, tėvams sakydavau: „Kai
užaugsiu – nedirbsiu, už mane mano vyrai dirbs. Aš
daug vyrų turėsiu“.
- Nepaėjo.
- Ne.

[38]

– Davai Lama surado pakeitimą nuostoliams – keturi švieži pydarai netrukus prisijungs prie tavo fanklubo. Norinčių netrūksta ir vargu, ar tos atsargos išseks. Jis ten autoritetas – pats neprileidžia dar daugiau grupučių – nenori dalintis navaru.

Gaunu žinutę iš 3EHEK. Man reikia iš čia dingti.

[39]

2028 Spalio 2, 04:00
Pivdenė, Ukraina

Ketvirta ryto. Energijos atsargos – 58% – visai neblogai. Po poros valandų nustos lyti. Atskris dronai melžti slopintuvo akumų. Galėčiau gan ilgai atsilaikyti, bet kas iš to?

Slopintuvo neįungsiu, leisiu primėtyti minų į administracinį pastatą. Palauksiu, kol ateis šturmo grupė. Kol ieškos ten, kur manęs nėra, pabėgsiu per tą pačią pusę, iš kurios bus atėję šturmuotojai.

Lietus, kaip ir žadėta, liaujasi šeštą ryto. Generatorius veikia dar pusvalandį, kol baigiasi susikaupęs vanduo. Šiandien bus apsiniaukę, bet nelis.

Prisistato porėlė dronų. Stabteli ten, kur paprastai, įsidrąsinę priartėja prie pastato. Sulenda pro langą. Netrukus pasirodo dar du, nešini minomis. Per pusvalandį visi keturi atlieka po tris reisu.

Susirenku Starlinką, kameras, vietoje jų palieku Šarką ir Varną. Užsuku į viršininko kabinetą kuprinės ir likusios mantos – čia nakvojau. Išardau vandens malūną, nors ir labai gaila.

Mano planas nesuveikė.

Tiksliau suveikė, bet ne visai.

Pydarai nepasiuntė vienos šturmo grupės – administracinio pastato link juda visos keturios po tris – dvylika snukių.

Fuck the rules, ane? Kiekvieną grupę lydi dronas – pilotai liko štabuose, stebi aplinką, raportuoja. Juda lėtai – priejiniai smaigu bado žemę, ieško minų. Stengiasi išvengti Balvono situacijos.

Šiaurinė troika¹ prisiartina, sulipa pro langus. Ne, jų nebuvau užminavęs. Kitos grupės užima stebėjimo pozicijas.

Durniausia tai, kad į šiaurę išėjimų iš mano pastato nėra, tik į pietus ir rytus. Rytuose – net ne išėjimas, o didžiulė anga sunkvežimiams. Abi šias kryptis stebi rytinė grupė.

---

1 Trijulė.

[41]

Planas B. Kiek galėdamas tyliau lipu laiptais. Taip, į dvyliką aukštą. Grįžęs namo dalyvausiu veteranų kultūrizmo varžybose. Demonstruosiu tik kojų raumenis.

Likus trečdaliui kelio išgirstu droną tolimajame gale – įskrido pro didžiąją angą. Slėptis nėra prasmės (ir nėra kur) – net jei nepamatys, ras dviratį. Įjungiu slopintuvą. Dronas iš durnesnių – nemoka grįžti tuo pačiu keliu, kuriuo atskrido. Kilo aukštyn, kol sensoriai pajuto stogą, tada lėtai nusileido ant žemės.

Visos stebėjimo grupės mobilizuojasi, pajuda skirtingų įėjimų į gamyklą link.

Pasiekęs viršų pritupiu už lifto variklių bloko.

Po minutės nugriaudėja sprogimas. Trijulė, ieškojusi manęs administraciniame pastate, nusprendė pasinaudoti su gamykla jungiančiu koridoriumi. Jį, aišku, užminavau. Šiaip jau tai turėjo būti akivaizdu net visiškam dundukui. Medžiotojo instinktas užgožė savisaugos. Video fyde matau, kaip pro langus iššauna dūmų ir ugnies kamuolys. Dar po akimirkos kabantis koridorius lūžta sprogo vietoje ir krenta žemyn.

Minus trys, minus vienas įėjimas.

Vienas vis tik išropoja, kruvina galva. Klupdamas bėga pietinės grupės link.

Patikslinimas: minus du su puse (200+200+300).

[42]

Praeina pusvalandis.

Pietinė grupė prisiartina prie kairiausio (arčiausiai manęs esančio) įėjimo. Įėjimų aš neužminavęs – jų daug, o inventorius ribotas. Matau, kaip pro durų angą įkiša kamerą ant teleskopinės lazdos, apžiūrinėja vidų. Šmurkšteli pirmasis, pasislepia už kažkokio įrenginio, dairosi kraipydamas karabiną. Įbėga likę du. Judu-dengiu¹ ritmu slenka į mano pusę.

Kad pamatytų dviratį, turi prieiti arti – jį slepia anglių filtro šulinys. Guliu ant grindų, stebiu juos pro prarūdijusią skylę aikštelės grindyse.

Priešakinis pastebi dviratį, pakelia sugniaužtą kumštį – sustabdo kolegas. Vienas išsitraukia kablį ant virvės, dar vadinamą kate – bandys užmesti, kad galėtų patraukti – toks laimikis negali būti neužminuotas.

Katę užmesti pavyksta iš trečio karto. Tįmpteli virvę, parverčia dviratį. Nieko nenutinka. Įsidrąsinę dviese prieina arčiau.

Tuo metu iš mano aikštelės ruskių link krenta trys daiktai:

- dūminė granata. Ją uždegiau viršuje, nusileidusi jau rūko visu pajėgumu;
- vienas lifto variklių. Liftas gan keistas – varikliai įrengti tiek apačioje, tiek viršuje. Viršutiniojo varžtus dar vakar nuėdė užpilta rūgštis. Krisdamas tempė žemyn metalinį lifto trosą, kurį prie jo pritvirtinau. Troso apačioje buvo kilpa, užkabinta už dviračio balnelio. Taip variklis paskutinį kartą atliko savo tiesioginį darbą – užkėlė krovinį į viršų. Pusiaukelėje

---

1 Karių judėjimo būdas, kai vieni šaudo (arba taikosi), kiti juda.

prasilenkimas įvyko sklandžiai – dviratis nenukentėjo;

- priešpėstinė granata, kurią paleidau dviračiui prasilenkiant su varikliu.

Varikliui atsitrenkus į žemę, dviratis iš inercijos dar šiek tiek kyla į viršų, aukščiausiam taške stabteli, ten jį pagaunu (tam ir pridūminau – kad galėčiau veikti nesislapstydamas), numaunu atsipalaidavusį trosą ir įsitempiu dviratį ant aikštelės.

Granata sprogs. Rezultato nematau – tiršta dūmų. Riksmi iš apačios liudija, kad žala padaryta. Gal darbą atliko sprogimas, gal – krentantis variklis.

[43]

Plane pabėgti per rampą buvo silpnų vietų:

- kol važiuosiu konvejeriu, į mane galės šaudyti. Šią problemą galima beveik išbraukti – rampa šiaurėje, čia niekas nebudi – nėra išėjimų. Aišku, negaliu žinoti, ar netyko snaiperiai;
- iš akies žiūrint, rampos konstrukcija tokios šūdinios būklės, kad gali neatlaikyti mano ir dviračio svorio;
- nežinau, kas laukia apačioje: gal ten kokia penkių metrų duobė? O gal budi nedraugas?

Rampa nesulūžo. Duobės nebuvo, nedraugo irgi.

Buvo supista mina.

[44]

Ramos kampas – apie dvidešimt laipsnių, ilgis – virš šimto metrų. Beveik nestabdydamas sėkmingai įveikiu kabančią dalį, prilėtinęs įlendu į pastatą. Konvejeris baigiasi, jo plokštumą pratęsia suplūkta smulki anglis.

Užkasčiau čia miną – pagalvoju, bet nestabdau. Jei nevažiuočiau ar neičiau ten, kur pats slėpčiau minas, beliktų stovėti vietoje.

Pasuku kiek dešiniau – vengiu važiuoti per patį vidurį.

Sprogimo banga bloškia į orą.

Tokiomis akimirkomis labiausiai stebina minčių greitis.

Normalioje būsenoje mąstau kalbėdamas galvoje. Brain-linkas čia ne prie ko – taip dariau visada. Turbūt visi taip daro. Todėl gali atrodyti, kad mintys dėliojasi kalbėjimo greičiu.

Per sekundę trukusį skrydį spėjau pagalvoti:

- fuck, gi žinojau;
- apsaugos ant apatinio rėmo turėtų gelbėti nuo skeveldrų;
- aštrus skausmas dešinėje šlaunyje – nuo visų neišgelbėjo;
- būtų gerai nusileisti į iš pažiūros minkštą anglių krūvą, o ne trenktis į sieną;
- kai grįšiu namo, reiks pasipiršti Atari (WTF!?!).

Shit happens: įsimūriju į sieną, atsijungiu.

[45]

Akselerometras užfiksavo nesveikus pagreičius ir traumas prognozuojančią judėjimo trajektoriją, informavo rankos kompą. Tasai apsimetė rūpestingu daktaru, ėmė analizuoti pulsą, kvėpavimą ir dar šimtą kitų parametrų. Gal ir alkoholio kiekį kraujyje pamatavo (kas, jei prisigėrė ir nusivožė nuo dviračio?). Padarė išvadą: šeimininkui nėra gerai, reikia veikti.

Vaistų administracinis modulis kalė dozę adrenalino. Defibriliatorius paleido impulsą į prie krūtinės priklijuotus elektrodus.

Atsimerkiu.

Galvoje spengia, akyse dvejinasi, ausys – užgultos.

Nurodau suleisti modafinilo.

Vaistai veikia, dvigubas vaizdas susivienija. Vizoriaus kairė pusė sueižėjusi, bet projekcijai smarkiai netrukdo. Kompas informuoja, kad buvau atsijungęs 33 sekundes.

Apie piršlybas išsiaiškinsiu vėliau, pirmiausia reikia įvertinti nuostolius.

Pajudinu galūnes – funkcionuoja. Šlauny – piršto ilgio žaizda, kraujai fontanais netrykšta. Turniketas net ir nepadėtų, pjūvis – gan aukštai. Nurodau suleisti krešėjimą skatinančių vaistų, tvarstyti neturiu laiko. Skausmą malšina adrenalinas, analgetikus atidedu – venose cirkuliuoja geras cheminis kokteilis ir be jų.

Karabinas guli šalia, iš pažiūros – sveikas. Dviratis – ne. Priekinio rato forma primena Salvadoro tirpstantį laikrodį, krepšiai – išlakstę po kampus.

Pingu¹ dažnių slopintuvą: tylą. Starlinką: tylą. Atsisėgus kuprinės diržą, išsineriu iš petnešų. Dugne – dvi skylės.

Susikoncentruoju į Varnos ir Šarkos fydy – jos vis dar ramiai tupi ant stogo.

Rusčiai, aišku, suprato, kas nutiko.

Trys susibūrę už gamyklos kampo – ten nėra tiesioginio matomumo iš mano prieglaudos. Pagal gabaritus didžiausias energingai skeryčiojasi – Davai Lama deleguoja užduotis.

Prie įėjimo į gamyklą matau du: vienas sėdi atremtas į sieną, kitas vynioja jo galvą bintu. Kur kiti – neaišku. Atsuku įrašą, pagreitintai peržiūriu. Po sprogo iššliaužė tik vienas. Jo galvą tvarstė išgyvenęs kabančio koridoriaus griūtį. Darau prielaidą, kad kiti du sugadinti nepataisomai: 200 + 200 + 300.

Rytinė grupė nubėgo į vakarus, už administracinio. Spėju, juo prisidengdami juda į šiaurę – nori kontroliuoti mano sunkvežimių įvažiavimą.

Iš viso – šeši sveiki.

Žinau, ko laukia užkampiniai: žvalgybos dronu rezultatų. Keista, kad vis dar nėra vieno nematau (girdžiu kol kas ypatingai šūdinai – net jei zystų visai šalia, jausčiau tik propelerių vėją). Greičiausiai grįžo pas dronistus pasikeisti akumų.

Pakeliu Šarką.

Vakarinė trijulė jau priėjo administracinio pastato kampą, sustojo. Sunkvežimių vartų dar nekontroliuoja. Iki patogiausios stebėjimo vietos – šiaurinio štabo prie terikono kalnų – šimtas metrų niekaip neapdengtos laukymės.

---

1 Siunčiu užklausa.

Nedrašu lįsti, ar ne?

Šarka užfiksuoja besiartinančius dronus – vieną iš šiaurės, kitą – iš rytų.

Žaiskime du prieš du, gerai? Pakeliu Varną.

Šiaurinis aiškiai nusiteikęs užsukti į svečius pro vartus.

Niekas tavęs nekviėtė.

Šarka krenta žemyn, priešas – taikiklyje. Likus keliems metrams išsauna anglies pluošto siūlų tinklą su keturiais svareliais kampuose. Tinklas išsiskleidžia, supančioja varžovo propelerius. Minus vienas skraidalas.

Dviračio krepšyje turiu daugiau tokių tinklų, bet ar spėsiu pakeisti? Situaciją stebi Varna, reikia bandyti. Šarka įskrenda pro vartus, nutupia šalia. Varikliai išsijungia, pyrim-pim garsas (o, jau visai neblogai girdžiu) nuskamba pagyrūniškai: matei, kaip pavariau?

Varnos fyde stebiu, kaip rytinis dronas atsargiai įlenda į rampos koridorių – kiek aukščiau sujungimo su pastatu, kur skardos visai nubyrėjusios.

Čiumpu karabiną, nusitaikau. Turiu sulaukti, kol pasirodys patalpoje – sprogimas nubloškė mane į šoną, koridoriaus ertmės nematau.

Pilotas – idiotas – įskrenda lėtai, duoda pakankamai laiko nusitaikyti. Bam – antras dronas pažyra į dalis. Kreipkitės į garantinį aptarnavimą.

[46]

– Juk tu spąstuose, Мастер-хуястер. Влип, очкарик.¹

Лама-хуяма² diagnozuoja man trumparegystę.

Žinau, ką darys toliau: dengdamiesi ugnimi (dalis juda, dalis šaudo, neleisdami man šaudyti į juos) mažins atstumą, kol priartės. Įmes flashbang³ granatą. Paims į nelaisvę.

Jų planui aš nepritariu.

Varnos fydas patvirtina – pirmi pajuda vakariniai. Vienas pietinis, išlindęs iš už kampo, ima lieti kulkas į langą, pro kurį galėčiau atsisaudyti. Kulkos įlekia, trenkiasi į sieną virš manęs pažerdamos betono skeveldras. Man nepatinka.

[47]

Jei suskaičiuočiau laiką, per karo Ukrainoje metus praleistą įvairiose gamyklėse, susidarytų keli mėnesiai. Visos jos panašios, pastatytos pagal kokį nors GOST'ą⁴. Visose elektros kabeliai tarp pastatų išvedžioti erdviais tuneliais.

Variklių, sukusių anglių konvejerių, nebėra. Elektros laidų irgi (greičiausiai buvo variniai – susirinko metalistai). Bet ant juodos nuo anglies dulkių sienos likusios šviesesnės linijos. Pietvakariniame kampe pasisukusios vertikalios sulenda į... ~~supistą~~ suplūktą terikoną.

Nusegu kastuvėlį nuo kuprinės.

---

1 Master-chujaster. Įkliuvai, akiniuoti.

2 Lama-chujama.

3 Nemirtina granata, skirta laikinai dezorientuoti, o ne nužudyti.

4 Государственный стандарт – valstybinis standartas.

Vakarinis langas – šalia. Iškišu karabiną, nesitaikydamas paleidžiu kelis šūvius.

Kulkų lietus suintensyvėja.

Kasu.

Varnos fyde stebiu priešo pozicijas – liko 80 metrų.

Šaudau.

Kasu.

60 metrų.

Šaudau.

Kasu.

40 metrų.

Kastuvas atsimuša į metalinį dangtį.

Šaudau.

30 metrų.

Kasu. Užkišu kastuvą, atverčiu dangtį.

Pabaigiu apkabą.

Čiumpu kuprinę, Šarką.

Nurodau Varnai nusileisti ant gamyklos stogo.

Nurodau dviračiui susinaikinti. Po minutės jis stipria srove iškeps visą elektroniką, detonuos jame likusias granatas.

Lendu pro liuką.

Matau į patalpą įlekiančią flashbang granatą.

Paleidžiu dangtį, pro plyšius prasprūdęs šviesos blyksnis apšviečia negilią šachtą, metalo trenksmas į betoną susilieja su garsiu BANG.

Vandens – iki kelių.

Ijungiu naktinio matymo režimą.

Mano gale – tupikas¹, vienintelis kelias – į pietus, gamyklos link.

Bėgu.

Skaičiuoju žingsnius.

Pasikeičiu apkabą.

50 žingsnių.

Vanduo užlipa rūbais, degina žaizdą šlaunyje.

Nurodau suleisti dozę antibiotikų.

100 žingsnių.

Pajuntu šviesos suintensyvėjimą.

Atsisukęs matau: leidžiasi kopėčiomis.

120 žingsnių.

Pasiekiu erdvę su trimis išėjimais.

Lydimas šuvių nerių į pirmąją kairėje.

Sulėtinu tempą – pabandykite nubėgti šimtą metrų vandenyje iki kelių. Iš žingsnių skaičiaus žinau, kad esu po gamykla. GPS, aišku, neveikia. Išsididinu teritorijos palydovinę nuotrauką. Prieinu išsišakojimą, suku į dešinę.

Kita sankryža – T formos – į kairę. Po kiekvieno posūkio žymiuosi spėjamą poziciją. Stengiuosi judėti taip, kad bendra kryptis būtų pietūs.

Sustoju, klausau. Persekiotojų negirdžiu. Abejoju, ar jie visi sulindo paskui – per daug klaidų, per daug vietų pasalai.

---

1   Тупик - aklavietė.

Prieinu blankiai apšviestą patalpą. Šviesa krenta pro neuždengtą šulinio liuką. Numanau, kad esu ties darbininkų bendrabučiais pietuose.

Užlipu beveik iki viršaus, palaukiu, kol GPS pagaus palydovus. Esu jau už bendrabučio, pietinio rusų štabo. Varnos kol kas nejudinu – užfiksavę supras, kad išlindau.

Į paviršių lėtai iškišu karabino kamerą, naudotą snaiperių medžioklei. Bendrabutis – už 15-os metrų į šiaurę. Prie laiptinės stovi keturračiai, ruskių nesimato. Žinau, kad grupės dronistas – kažkur pastatė. Turbūt sėdi viršutiniame aukšte, vaiko droną po teritoriją – ieško.

Slepiu kamerą, kelis kartus giliai įkvepiu.

Išsikabaroju iš šulinio.

Bėgu link quadų.

Išsitraukiu peilį.

Pasiekiu tikslą.

Trims laikams praduriu padangas.

Išlupu ketvirtojo užvedimo laidus.

Užvedu.

Toldamas nuo bendrabučio išgirstu šūvių seriją. Matau, kaip kulkos sminga į purvą, skabo žolių viršūnes. Drono operatorius, išgirdęs variklį, suprato: Нас обокрали!¹

Pasuku į miško keliuką, šūviai liaujasi. Lekiu nusvirusių šakų suformuotu tuneliu. Įtikinu save: jei pasieksiu šviesą jo gale – būsiu pabėgęs. Liko 30, 20, 10 metrų. Šviesa ryškėja, kertu užsibrėžtą ribą. Mintyse atsikvepiu.

Tą akimirką po manimi sprogsta benzo bakas.

---

1 Mus apvogė.

[48]

Dangus virš manęs – televizoriaus, nustatyto ant mirusio kanalo, spalvos. Aš – kyborgas, todėl suteikiu sau teisę naudoti šią frazę nenurodydamas autoriaus.

Turiu keltis, bet nepajėgiu. Galva spengia, ausys – užgulusios. Apima jausmas, panašus į tą vaikystėje: mama žadina, liepia rengtis į mokyklą, o tu galvoji, kad jei dar truputį pagulėsi, užsimerksi, ignoruosi raginimus, viskas kažkaip išsispręs, tave paliks ramybėje, galėsi sau toliau miegoti.

Kažkas perjungia televizoriaus kanalą – rodo žinias. Bjauraus veido vedėjas žiopčioja, garsas išjungtas. Staiga kiek atsitraukia, pakelia karabiną ir paleidžia seriją į orą. WTF, nuo kada diktoriai taip daro? Šūvius girdžiu, bet kažkur labai toli.

Į realybę sugrąžina skausmas. Įkaitusį karabino vamzdį Davai Lama sugrūda į žaizdą šlaunyje. Rėkiu. Atsikemša ausys.

– Žiūrėk, atsipeikėjo požemio žiurkė.

Nudžiunga Lama.

– Tu ką, galvojai, mes savo ratus tiesiog taip paliksime? Be kinder-siurprizo? Naivuolis.

Pasisuka į sėbrus:

– Nuimti viską, apieškoti ir surišti.

Užmina ant dešinės rankos riešo, kolega prispaudžia kairįjį. Atstato karabinus. Likę du imasi darbo. Prieš nutraukiant šalmą spėju pamatyti: atsijungęs drybsojau beveik keturias minutes. Adrenalinas ir modafinilas vaistų administrato-riuje pasibaigę – neturėjau laiko papildyti.

[Patikrink defibriliatoriaus kontaktus]

Matau pranešimą. Gaivinimo sistema nesuveikė.

Išrengia plikai. Užtempėjais suriša rankas ir kojas. Dviese permeta per galinę keturračio sėdynę kaip sumedžiotą žvėrį. Pririša virve, kad nesugalvočiau tyčia nusiversti. Priekyje įsitaiso Davai Lama. Skambina palydoviniu.

– Taip, pagavom šūdžių. Būsime už trisdešimt.

Atari buvo susierzinusi. Jautėsi atsimušusi į sieną. Jos ir kitų Brainlinko kolegų dėmesys jau kurį laiką buvo sukoncentruotas į kitą logišką žingsnį – vaizdo perdavimo tiesiai į akies nervus technologiją. Atgalinis ryšys, pagrįstas vien tik garsu, labai ribotas. Jei pavyktų transliuoti vaizdą, būtų ne šiaip sau perversmas. Tai pakeistų viską iš esmės.

Aišku, niekas nesitikėjo, kad artimiausiu metu pavyks į akis perduoti aukštos rezoliucijos vaizdą. Tam reikėtų milijonų elektrodų, tokia technologija tiesiog neegzistuoja. Bet pradėti nuo kažko reikia. Darbinėje projekto versijoje buvo vos 256 elektrodai. Jei pavyktų pasiekti norimą rezultatą, būtų galima suformuoti kažką panašaus į bėgančią tekstinę eilutę ar primityvią grafiką. Bet iki to – dar labai toli.

Pirmos Brainlinko versijos buvo sėkmingai testuojamos su primatais. Beždžionės tiesiog įniko žaisti primityvius video žaidimus. Bet vaizdo, perduodamo į akis, taip nepatentsuosi – juk šimpanzė nepapasakos, ką mato. Eksperimentai su žmonėmis, ypač po teismų – labai rizikingas reikalas. Chirurgai prognozavo, kad diegiant elektrodus tikimybė visam laikui pažeisti regėjimą – didelė. Ačiū, gal ne – sakė savanoriai. Tiesa, buvo neregiai – jie neturėjo ko prarasti. Tačiau Atari nusprendė, kad dabartinės technologijos nediegs – reikia kokybinio proveržio.

Kaip tyčia, šiandien neišspėjęs į laboratoriją įsiveržė Itonas. Užsuko pas Atari, priekaištavo, kad viskas juda per lėtai, grasino, kad pats ateis dirbti – parodys, kaip reikia. Duokit man, ką diegti, pacientus rasiu – sakė.

Išsiliejęs nuėjo pas Radživą.

Radživas – atsakingas už rankos tobulinimą pagal nesi-
baigiančius Masterio prašymus. Prašymai dažniausiai

įgyvendinami – ne raketų mokslas. Masteris norėjo, kad į rodomąjį pirštą būtų integruotas visraktis – nutraukęs dirbtinę piršto odą galėtų atrakinti beveik bet kokią spyną. Į vidurinįjį prašė integruoti vaizdo kamerą. Objektivas slėptųsi po nagu. Galėtų stebėti aplinką iškišęs pirštą iš už kampo arba tyrinėti sunkiai prieinamas vietas.

Itonas kaip vaikas susižavėjo tais šnipų žaislais. Liepė kamerą diegti į bevardį, o vidurinį pirštą rezervavo sau, tiksliau – mini ugniasvaidžiui. Noriu ir viskas. Ugniasvaidžio jam, aišku, nepadarė, įtaisė vadinamąjį torch-lighter – suspaustų dujų žiebtuvėlį, generuojantį 1500 C temperatūros ugnį.

Dabar Radživas stovi Atari kabinete. Rankoje laiko... ranką. Viduriniojo piršto dirbtinė oda – išsilydžiusi, likučiai tabaluoja ant nutįsusių gijų.

– Mums reikia labiau karščiui atsparios odos.

– Gal aš ir apie tai turėjau pagalvoti? Juk darei fucking liepsnosvaidį, ne laistytuvą.

Atari pagavo save galvojančią, kad ją erzina sakyti žodžius. Ne tik nemalonius. Bendrauti mintimis – daug efektyviau.

Pasirodo, aplankęs Radživą Itonas pasičiupo ranką, sulankstė pirštus į fucką ir bėgiojo po laboratoriją leidamas liepsną visiems prieš akis iš vidurinio piršto, kol baigėsi kuras. Suknistas vaikų darželis.

Tačiau pagrindinė erzelio ir nesmagumo priežastis buvo kita: Masteris nekontaktavo jau parą. Ir didžiąją jos dalį buvo offline.

Mane veža. Kojos kadamuoja vienoje pusėje, galva – kitoje. Iš po ratų tykšta purvas. Saugau akis, užsimerkiu. Taip mažiau supa – apsimenči nenoriu. Žinau, kad po kokio pusvalandžio, prie vos pliusinės temperatūros, nuogas, šlapias, maloniai gaivinamas vėjo, būsiu tarp pirmos ir antros hipotermijos stadijos.

Liepiu sau galvoti pozityviai. Ranką man paliko iš nežinojimo. Reikia labai atidžiai įsižiūrėti, kad pamatytum. Sujungimo vietą slepia tamsios tatuiruotės – tiek ant gyvosios, tiek ant dirbtinės. Nepastebėjo.

Yra ranka, yra ir vaistų administravimo modulis. Paslėptas erdvėje ties sujungimu, prijungtas prie gyvosios žarnelės, per kateterį. Pirmas ir turbūt svarbiausias rankos patobulinimas, kurio paprasčiau Brainlinko.

Duodu komandą visą atgalinį ryšį vykdyti balsu – ekrano priešais nosį nebeturiu. Paprašau ataskaitos apie likusius vaistus:

- Adrenalinas: 0%
- Modafinilas: 0%
- Antibiotikai: 50% (viena dozė)
- Krešėjimą skatinantieji: 50% (viena dozė)
- Steroidiniai priešuždegiminiai: 100% (2 dozės)
- Analgetikai: 100% (2 dozės)
- Opioidiniai analgetikai: 100%

Kol galiu, reikia naudotis. Liepiu suleisti antibiotikus, dozę priešuždegiminių ir abi paprastų analgetikų. Analgetikai turėtų sumažinti drebulį, kuris, jaučiu, tuoj tuoj prasidės,

taps nekontroliuojamas. Opioidų kol kas neliečiu – nėra reikalo. Visa jų dozė – bilietas į anapusinį pasaulį, jei nematyčiau kitos išeities.

Vaistai veikia. Veju mintis apie šaltį. Galvoti apie kažką nesusijusio nepavyksta. Reikia sugalvoti mantrą.

– Man nešalta.

Smegenys skelia iš peties, atsako eilėmis:

*.... man visai nešalta,
Nors pašalę buvo dar iš ryto.
Aš einu atsisegiojęs palatą,
Kad visi kaklaraištį matytų!*

Whaaaat??? Kodėl man dabar ištraukėt šitą sovietinį šūdą? Padeklamavau jį kokioje ketvirtoje klasėje, dar su raudona silke po kaklu, ir viskas – per keturiasdešimt metų net nepagalvojau.

Iš ketvirtos peršoku į aukštesnę – vienuoliktą. Lietuvių kalbos ir literatūros pamoka, atsiskaitinėjame Hamletą – atmintinai, ne mažiau puslapio. Kviečia pagal abėcėlę, pradeda nuo galo. Man nėra skirtumo – pavardė iš M, žurnale per vidurį. Nežinau, kodėl pradeda tik nuo priekio arba galo, niekada – nuo vidurio. Gera mokytoja. Geriausia, kai pasakoja apie gyvenimą.

Neišmokau, kaip visada. Viltys sudėtos į skambutį. Kol kiti atsakinėja, bandau mokytis, bet sunkiai. Galiu išvardinti šimtą Pi skaitmenų po kablelio, prisimenu visas reikalingas ir ne visai istorines datas. Bet poezija – ne man. Joje nėra logikos ir skaičių, žinau aiškius atsakymus į ten keliamus klausimus. Būti ar nebūti? – būti. Ar su ginklu prieš negandų marias į kovą stot? – stoti.

Du perestukinai prisipažįsta neišmokę (sėsk – du). Lieka viena klasiokė, po jos – strėlės ir sviedmenys nuožmaus likimo.

Monika (kurią visi bernai vienu ar kitu metu buvo įsimylėję) atsistoja prieš klasę, įkvepia, pradeda.

Aš jau mečiau savo apgailėtinas pastangas, žiuriu į ją (taip, ir aš buvau), laukiu puslapio pabaigos. Bet ji nesustoja. Padeklamuoja turbūt dešimt, būtų tęsusi, jei ne skambutis. Ačiū tau, Monika. Ir: rimtai?!?

Užgęsęs variklis grąžina į realybę. Šalta, bet žinau, kad antros hipotermijos stadijos nepasiekiau. Ačiū, Monika.

[51]

Pakeliu galvą. Sunkiai praplėšiu vieną akį – veidas aplipęs keliais sluoksniais purvo. Prie rušiško medevako¹ trypčioja keturiese kariškomis uniformomis. Ryšintis raištį su raudonu pliusu primena liūdną asilą.

Numeta į balą ketveriukei po kojom.

- Pasiimkite gražuolį. Ir popierėlį rašykit, kad perdaviau šitą gyvulį.

Gaunu iš kojos. Susiriečiu į kamuolį, galvą laikau prie kelių. Kol rašo popierėlį, Lama noriai su manimi bendrauja: spardo į mažiausiai pridengtas vietas, palydi spyrius meiliais žodžiais.

- Klausyk, Meistre, man sakė...

Į nugarą.

- Tave profesorius gabalais pjaustys...

Į kaklą.

- Žiūrės, kas pas tave ten, viduje...

Į šikną.

- Ir tu visą laiką gyvas būsi. Nupjaus koją...

Į koją.

- Uždės turniketą...

Į keli.

- Tada kitą...

Pauzė. Balos vanduo suminkštino purvą – galiu atmerkti

---

1 Medevac – medikų automobilis, skirtas sužeistiesiems evakuoti iš karo zonos.

abi akis. Lama stovi šalia, krutina lūpas – skaito.

– Gerai, keičiamės.

Sugrūda popierių į kelnų kišenę, žengia kelis žingsnius keturračio link. Sustoja. Apsisukęs grįžta, pritupia.

– Žinai, aš jam taip pavydžiu. Nu, profesoriui.

Smeigia peilį giliai į šlaunį.

– Nepyk, nesusilaikiau.

[52]

Nerėkiau. Ne dėl to, kad esu labai kietas – mano kraujyje duodasi arkliška dozė analgetikų.

Mane veža. Medevake šilčiau. Ant suolo sėdi dviese. Medikas, matyt, atsakingas, kad tikslą pasiekčiau gyvas – apžiūrinėja Lamos parūpintą žaizdą. Kraujas bėga, bet ne tais kiekiais, kurie reikštų pažeistą arteriją.

– Ne kritinė.

Pasirausia krepšy, ištraukia ruloną binto. Vynioti bintą, kai kojos surištos – sunki užduotis.

– Atrišk kojas... Nors ne – palauk.

Susižvejoja ampulę ir švirkštą. Nulaužia viršūnėlę, sutraukia skystį.

– Aš jį atjungsiu, dėl viso pikto.

Venos nieieško (šalta, jos susitraukę). Bada adatą į kaklą, sušvirkščia turinį.

Vienu momentu dar girdžiu balsus, užuodžiu dezinfekcinį skystį, kitu...

Man vienuolika, guliu ligoninėje. Paguldė tyrimams, nes skųsdavausi svaigstančia galva. Nesu tikras, ar ta galva svaigsta iš tikrųjų, ar nuo mokyklos. Palatoje aštuoni vaikai – dar vienas lietuvis, kiti šeši – ruskiai. Dauguma senbuviai, guli po mėnesį ar ilgiau. Žino šimtą fintų, kaip išdurti seseles – prišildyti termometrą, neišgerti tablečių, atryti zondo (to, kurį reikia laikyti dvi valandas) žarną ir laikyti ją sukandus dantimis, kad nepastebėtų. Gulėti ligoninėje jiems patinka labiau nei būti namie.

Sergei arba Серый¹ – gaujos vadas. Vakaraus garsiai skaito knygas apie didvyriškus raudonosios armijos žygius. Jo senelis, aišku, kariavo ir своими руками губил фашистов².

Bet mėgstamiausias Siero užsiėmimas – engti naujokus. Jei naujokas – lietuvis, darbo imasi su dvigubu užsidegimu. Fantazijos jam netrūksta: pripila manų košės į šlepetes, prikiša į vamzdelį susuktą žurnalą prie miegančiojo ausies ir užbliauna taip, kad tas pusę dienos nieko negirdi, ištaikęs progą gali sukišti savo nenurytas tabletes tau į košę.

Penktą ligoninės dieną po eilinio tyrimo grįžęs į palatą randu visus pietaujančius. Šiandien – ypatingo šlykštumo sriubkošė. Į ją turbūt sumeta viską, kas liko nesuvalgyta vakar, užvakar, o gal ir visą savaitę.

Visi tylūs. Per tylūs. Nuleidę galvas mirko šaukštus marmale. Sieras jau baigęs. Išsišiepęs įremia akis:

– Vos nepavėlavai – labai skanu šiandien, jau ruošiausi tavo sriubą suvalgyti.

Girdžiu prislopintą kikenimą. Mano lėkštė pilna. Jei paliksiu – ateis seselė, apstaus, lieps valgyti prie jos. Kriauklės palatoje nėra, langai neatsidaro. Iki koridoriuje esančio

---

1 Sieryj (pilkas) – tipinis Sergėjaus trumpinys.

2 Savo rankomis žudė fašistus.

tūliko nepastebėtas nenuneši. Taktika netyčia numesti jau tikrinta – gauni priedo. Bet valgyti nesiruošiu – kažko tikrai bus pridėję.

Prisėdu ant lovos.

– Valgyk, valgyk, labai skanu – atsakau.

Pajuntu netikėtą šilumą, besiskverbiančią per antklodę. Pašokęs atverčiu kraštą: lovoje suversta Siero sriuba.

– Sesele, o Martynas apsitriedė!

Rėkia žviegdamas. Kiti irgi raitosi.

Marmalo konsistencija ištis primena skystą trydą.

Greitu žingsniu prieinu prie Siero, tas vos spėja pašokti nuo lovos. Sugniaužiu kumščius, atsistoju į poziciją.

– Vienas prieš vieną.

Šypsena dingsta, nervingai dairosi į savo pakalikus. Tie į pagalbą neskuba.

Pagauti spiriančiojo koją ir staigiai pakelti – gatvės muštynių elementas, kurio mane išmokė tėtis. Pirmą kartą pritaikau jį praktikoje. Sieras krenta aukštiekninkas, trenkiasi galva į stiklą, skiriančią palatas. Stiklas skyla, bet gabalais nesubyra. Sieras sėdi ant grindų. Pasičiupinėja galvą, žiūri į kruvinus pirštus.

Likusią dieną leidžiu gydytojos kabinete. Aišku, ant manęs rėkė. Kai vakare, po darbo, atvažiavo mama, rėkė ir ant jos. Kaip aš galėjau – sumušiau vargšą vaiką, tėvas kalėjime, mama viena augina.

Bendru sutarimu aš pasveikau – išrašė tą patį vakarą. Galva daugiau nebesvaigo.

[53]

Pabundu ištiktas jausmo, kad krentu. Visi raumenys įsitempia, bet negaliu pajudinti nei rankų, nei kojų. Garsas išduoda liftą. Guliu pririštas prie vežimėlio, užklotas antklode. Vienoje pusėje – pažįstamas iš medevako, kitoje – nematytas baltachalatis.

– Žiūrėk, atsibudo mieganti gražuolė. Pusę paros atsijungęs buvo.

Lifto durys atsidaro, mane stumia neskoningai įrengto prabangaus viešbučio koridoriumi – sienos iki trečdalis iškaltos figūrinėmis medžio masyvo plokštėmis, aukščiau – įmantrių raštų tapetai. Ratukai minkštai važiuoja kilimine danga. Net nuo lempų palubėje karo kažkokie svarovskiai.

Užrašai ant durų masyviuose barokiniuose rėmuose išduoda, kad mes – ne viešbutyje:

Laboratorija Nr 3

Laboratorija Nr 2

Morgas

Į morgą neužsukame, sustojame prie tolimesnių durų.

Laboratorija Nr 1

Profesorius D. D. Pavlovas

Pašaliniams įeiti draudžiama

Profesorius. Matyt tas, kuris, anot Lamos, mane pjaustys. Baltachalatis atrakina duris. Abejoju, ar jis pats – profesorius. Per jaunas. Pakrikštiju jį laborantu. Įveža į patalpą, šviesos nedega. Girdžiu, kaip sužvanga raktai, vyrių girgždesį. Su visu vežimėliu įstumia į narvą.

Karo medikas pistoletu mosteli į mano rankas:

– Antrankius uždėk.

Laborantas užsega apyrankę ant kairės, perpjauna ją prie vežimėlio laikiusius užtempėjus. Pakartoja tą patį su dešine.

– Ir kojas.

Kol laisvinamos kojos, nukreipia pistoletą man į galvą:

– Be juokelių.

Jaučiu, kaip į nutirpusias pėdas plūsteli kraujas.

– Lipk.

Lėtai nuleidžiu kojas, stojuosi. Skausmas šlaunyje primena apie ten pabuvojusį Lamos peilį. Jaučiuosi nestabiliai, svirduliuoju. Įsitveriu į šaltas narvo grotas.

Laborantas išstumia vežimėlį, užrakina duris. Medikas nuleidžia pistoletą, numeta antklodę ant grindų – taip, kad pasiekčiau. Iš kišenės ištraukia plastikinį vandens butelį, įmeta per tarpą.

– Gali atsipalaiduoti – profesorius tik ryte atskrenda. Iš Maskvos. Pas prezidentą vizitavo.

Abu išeina, pasigirsta rakinamos spynos garsas.

Patalpą apšviečia tik kelių prietaisų budėjimo lempučių ir žali elektroninio laikrodžio skaičiai.

[22:18]

Turiu visą naktį. Jei nemelavo.

Įsitraukiu antklodę, įsisupu, atsisėdu ant grindų. Atsigeriu. Burna perdžiūvusi, laisvai išgerčiau tris tokius butelius. Pasilieku pusę. Apsičiupinėju žaizdas. Peilio dūrio vieta užbintuota, galiu įžiūrėti tamsią kraujo dėmę per vidurį. Minos skeveldros žaizda irgi sutvarkyta – užklijuotas platus pleistras. Pirštais jaučiu, kad sukabinta siūlais. Netikėta. Liūdnasis asiliukas galbūt yra skaitęs Hipokrato priesaiką.

Krečia drebulys. Susileidžiu likusią priešųždegiminių steroidų dozę. Laikas užsiimti reikalais.

Buvau atsijungęs pusę paros. Greičiausiai nuvežė gilyn į rusiją. Skanuoju mobilaus ryšio dažnius. Nieko. Matyt, esu rūsyje. Rūsyje rusijoje. Be didelės vilties patikrinu WI-FI:

Rasta tinklų: 0

Akys apsipranta su tamsa. Prietaisų lempučių ir laikrodžio skleidžiamos šviesos užtenka susidaryti patalpos vaizdą:

- operacinis stalas – čia rytoj mane gydys;
- medicinos prietaisai. Gal ultragarsas?
- darbo stalas, kėdė už jo;
- kažkuo nukrautos lentynos;
- sofutė;
- tolimiausioje sienoje – durys. Pagal kryptį – į morgą;
- langų nėra.

Nurodau atidaryti vožtuvą. Spaudimas, laikantis netikrą ranką, sumažėja. Suneriu pirštus, kairį petį traukiu atgal, sukabintus delnus stumiu į priekį. Ranka pasiduoda ir nusimauna. Ištraukiu kateterio žarnelę. Sukaupęs seilių, liežuvio suvilgau metalinę antrankių apyrankę. Įspraudžiu atkabintą galūnę tarp kelių, sveikąja imu už apyrankės ir per jėgą ją nutraukiu.

Metas eiti pasivaikščioti.

[55]

Mano roboto ranka – gana savarankiška, vaikštinės viena. Akumai: 63% – geriau nei galėčiau tikėtis.

Prakišu pro grotas, padedu ant grindų. Judinu pirštus, ranka šliaužia link tikslo – darbinio stalo. Neprimena Daikto-rankos iš Adamsų šeimynėlės – toji sparčiai bėgiojo negerbdama fizikos dėsnių. Bet kol nesame vienas kūnas, nusprendžiu, kad vis tiek vadinsiu ją Ranka didžiąja raide.

Gera, kad turiu praktikos. Mano mėgstamas žaidimas nuobodžiaujant vadinasi Atnešk šovinį. Padedu sunkiai pasiekiamoje vietoje ir sprendžiu galvosūkį, kaip ten nusi-gauti. Pavyksta – bandau pakartoti užsimerkęs, apgraibo-mis. Žodžiu, aš – ne naujokas. Gal net šio sporto pasaulio čempionas.

Ant stalo stovi monitorius, ekranas nusuktas. Pagal formą ir mygtuko poziciją – Apple desktopas. Ten Ranka ir keliauja. Grindys – lakuotas parketas, nedulkėtas. Sukibimas geras.

Aktyvuoju apšvietimą – po mažojo piršto nagu įtaisytą LED lemputę. Kraipau pirštelį, ieškau kelio.

Stalo kojos – metaliniai vamzdžiai, į plokštę įsiremia ne

prie krašto, užsliuogęs plokštumos nepasiekčiau. Kėdė – ofisinė, ant ratukų, su centrine koja – netinka.

Visas Mac'o protas – monitoriuje, nėra po stalu nuspirtos dėžės. Kodėl profesoriui reikėjo būtent Apple, jis ką – dizaineris? PC dėžė ir iš jos kyšantys laidai būtų puiki konstrukcija lipti. Tiesa, yra čia pora kabelių, bet prakišti pro aiškiai per mažą skylę stale.

Dar yra stalčių, bet jie atsidaro į kitą pusę. Apsukti – be šansų. Stumdyti sunkesnius daiktus įmanoma tik turint atramą. Nuropoju už dėžės. Pakeliu delną per riešą ir apgraibomis ieškau ko nors panašaus į rankenėlę.

Radau. Apčiupinėju, mintyse nusipiešiu vaizdą: pusapvalė greičiausiai metalinė kilpa. Praktiškai kopėčios. Pabandau atidaryti – nejuda, užrakinta. Prisitraukiu už rankenėlės. Įkišu nykštį į kilpą, suku delną, o mažuoju ir bevardžiu pirštu siekiu į viršų, ieškau kitos kilpos. Randu, užsikabinu. Kartuju procesą.

Nukrentu. Fuck.

Iš naujo.

Nukrentu nuo ketvirto stalčiaus. Fuuuuuck!

Iš naujo.

Vos neapsiverkiu – iš už stalo plokštumos išlenda švieselė.

Ir vėl nukrentu. Fuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuck!

Iš naujo.

Pagaliau viršuje.

Prisiliaūžiu prie monitoriaus, bandau pasukti – turiu matyti ekraną. Mano pastangos jam įspūdžio nedaro.

Apple monitoriai nesisukioja aplink vertikalią ašį. Jei esi dizaineris ir prie tavęs prieina bosas, negali lengvu rankos

judesiu pakreipti ekrano taip, kad šiam būtų maloniau žiūrėti į tavo šedevrą. Turi sukti su visu stovu. Be atramos to padaryti negaliu.

Jei jau užlipau, reikia pasinaudoti. Pasiekiu įjungimo mygtuką. Ekranas nušvinta, apšviečia patalpą. Galiu detaliai viską apžiūrėti.

Šalia klaviatūros ir pelės laidu prijungtas prie monitoriaus guli apvalus blynas. Profesorius – tikras Apple fanboy – turi ir belaidį įkroviklį (greičiausiai ir telefoną, ir laikrodį).

Ką dar galima krauti belaidžiu? Atspėjote – Ranką. Negaliu praleisti tokios progos – Ranka nušliaužia ir taikiai prigula ant blyno.

Laukiu. Kas tris minutes turiu pajudinti pelę, kitaip ekranas užgesa.

Didelė tikimybė, kad mano planas pasinaudoti kompižlugtų, net jei pasukčiau monitorių – vargu, ar nepaprašys slaptažodžio. Bet sakoma, kad viltis – uždarytų geležiniame narve motina. Čia patarlė ar priežodis? Koks skirtumas? Purto nuo abiejų.

Laboratorijos šeimininkas pasirūpino, kad narvo gyventojai nenuobodžiautų – paruošė skaitinių. Ant sienos šalimais, už kokio metro (kad iškišęs ranką nenuplėštum), kabo iškarpos iš laikraščių. Antraštės, tiesa, vienodokos:

- Premjerministras Vladimiras Putinas pasveikino mokslų daktarą D. D. Pavlovą su penkiasdešimtmečiu
- Prezidentas Vladimiras Putinas apdovanojo profesorių D. D. Pavlovą ordinu už indėlį...
- Prezidentas Vladimiras Putinas pasveikino mokslų daktarą D. D. Pavlovą su šešiasdešimtmečiu

Dar keli panašūs bla bla apie apdovanojimus ir nuopelnus.

Nuotraukose – vis labiau tinstantis rusijos fiureris ir vis labiau plinkantis dėdė. Akiniuotas, su ūsais, barzda. Kiek primenantis profesorių Preobraženskį iš *Šuns širdies*.

Akumai pakrauti, literatūra seniai perskaityta – laikas naujoms idėjoms.

Monitoriui pasukti man reikia atramos. Arba... Virvės.

Bevelis pakrovėjas įkištas į USB-C skylę monitoriuje. Laidas – metro ilgio.

Čiumpu blyną, keliauju iki stalo krašto. Mažuoju pirštu užsikabinu už kampo, nykščiu ir smiliumi tempiu laidą.

Ir vis dėlto jis sukasi!

Pasuku tiek, kad matyčiau. Ekranu centre – vienišas apskritimas su žmogaus galva. Autologinas neįjungtas. Šūdas.

Nušliaužiu iki pelės, nutaikau kursorių ant apskritimo.

Iššoka suknistas slaptažodžio įvedimo laukelis.

Jei žinočiau Pavlovo (ne šito, o to, kuris šunims seiles generavo skambindamas varpeliu) šuns vardą – pabandyčiau. Bet nežinau.

Dar kartą užmetu akį į laikraščių iškarpas: be datų.

Penkiasdešimt metų profesorius sukako Putinui būnant premjeru – tarp 2008-2012 (jau sakiau, datas aš prisimenu).

Su šešiasdešimtmečiu sveikino tarp 2018 ir 2022.

Septyniasdešimtmečio jubiliejaus iškarpos nėra. Bet medikas sakė, kad profesorius ryt (tiksliau šiandien – jau po vidurnakčio) grįš iš Maskvos, kur lankėsi pas prezidentą.

Gal važiavo priimti sveikinimų? Dabar 2028-ieji, datos sutampa.

Potenciali profesoriaus gimimo data – 1958 10 02.

Aišku, caras nebūtinai priėmė tiksliai per gimtadienį, bet patikrinti negaliu.

Nustumiu klaviatūrą iki monitoriaus. Po kelių bandymų atremiu taip, kad stovėtų vertikaliai ir matyčiau raides. Pradedu:

1958	- incorrect password
195810	- incorrect password
19581002	- incorrect password
5810	- incorrect password
581002	- incorrect password
1058	- incorrect password
021058	- incorrect password
pavlov58	- incorrect password
pavlov5810	- incorrect password

Žinau, kad šaudau į dangų. Variantų – begalės, kabinuosi už gimimo datos, nes daugiau neturiu už ko.

Liko paskutinis bandymas. Nepataikysiu – kompas užsiblokuos, bus aišku, kad kažkas mėgino įsiloginti.

Tiesa, laboratorijoje yra dar vienas kompiuteris – ultragarso (?) aparatas su monitoriumi, klaviatūra ir pele. Toks neasmeninis daiktas gali būti ir be slaptažodžio.

Primetu planą: numesiu pelę nuo stalo, pristumsiu iki narvo. Galėsiu ją judinti – Mac'o monitorius neužmigs – bus šviesu. Ranka gi vėl turės užsiimti alpinizmu – užlipti ant stalviršio su klaviatūra...

Planuoju kopimo maršrutą, pratęsiu žvilgsnį aukštyn. Ant sienos virš aparato kabo įrėmintas *Time* žurnalo viršelis.

Person of the Year

TIME

**Vladimir
Putin**

**Tzar of
The New
Russia**

Person of the Year.
Vladimir Putin.
*Tsar of The New Russia.*¹

Į slaptažodžio laukelį įvedu:

putin

Ištrinu, pataisau:

Putin

Niekad nebūčiau pagalvojęs, kad ši pavardė gali suteikti tiek džiaugsmo.

---

1 Metų žmogus. Vladimiras Putinas. Naujosios rusijos caras.

Pirmiausia per bluetooth suporuoju ranką su kompu. Dabar mano smegenys – pelė ir klaviatūra. Išdidinu ekrano vaizdą – akys jau ir taip varva nuo įtempto žiūrėjimo iš kelių metrų. Sukuriu hotspotą – turiu ryšį.

Naršyklėje suvedu: www.iplocation.net

Hmmm... Rodo, kad aš – Hong Konge. Nesąmonė. Ant kompo VPN¹ klientas nesisuka. Panašu, kad visas tinklas keliauja per maršrutizatorių, tas į internetą išeina per VPN Kinijos specialiojoje provincijoje.

Pinginu 3EHEK. Naktis, bet atsako iš karto – ištikimas naktinio hakerio įvaizdžiui. Papasakoju situaciją.

– Sakai Mac'as? Duok man minutę.

Gaunu nuorodą į failą, atsisiunčiu, paleidžiu profesoriaus kompe.

Pelės kursorius be mano indėlio ima judėti po ekraną. 3EHEK vieną po kitos paleidinėja programas, atidarinėja failus – daro hakeriškus dalykus. Atsįsta programa leidžia valdyti kompą taip tarsi sėdėtų čia, kėdėje prie stalo.

– Radau tave. Apytiksliai. Keliems portams buvo uždėta išimtis, jie keliavo tiesiai, ne per VPN – kai kuriuos servisus mordore gali naudoti tik būdamas vietiniu.

– Ir?

– Tu – Gelendžike. Pakrantės kurortas kiek žemiau Novorosijsko.

Susirandu žemėlapyje. Tolokai nusitrenkiau. Neatmetu galimybės, kad sapnuodamas dar ir paskraidžiau.

---

1 Virtual Private Network – Virtualus Privatus Tinklas.

- Gal pasakysi, kur girdėjau šitą pavadinimą?
- Taigi ten žymieji chuilo¹ rūmai.

2020 m. Youtube pasirodė tiriamasis A. Navalno filmas apie putino rūmus Juodosios jūros pakrantėje. 74 hektarų teritorijoje buvo viskas.

17.7 tūkstančio kvadratinų metrų klasikiniai itališki rūmai su baseiniais, kazino, spa, saunomis, vandens diskoteka, kaljano-striptizo kambariu. Atskiras svečių namas – arbatinė su 80 metrų tiltu per nedidelį tarpekį, cerkvė, oranžerija, klasikinių skulptūrų pilni sodai ir net ledo ritulio aikštė po žeme. Interjere – auksas, marmuras ir vienetiniai baldai. Vienas stalas ar sofa, pagaminti geriausių italų meistrų, kainavo tiek, kiek butas Maskvoje.

Juokingiausia, kad caras rezidencija taip ir nepasinaudojo – iš pradžių dėl projektuotojų klaidų arba dėl statytojų kreivarankiškumo blogai veikė vėdinimas – rūmuose įsiveisė pelėsis. Viskas buvo išlupta ir perdaryta iš naujo.

2023–2024 m. Ukraina išmoko nusiųsti sprogmenų prikrautus fiksuoto sparno dronus daugiau nei tūkstantį kilometrų į rusijos gilumą. Kelis pabandė nuskraidinti ir iki rūmų. Vienas sprogo netoliese, žalos nepadarė, bet to užteko, kad bunkerfiureris net negalvojo juose lankytis. Saugoti, aišku, toliau saugojo: antidroninis radijo slopintuvas veikė nuolat, buvo įrengta priešraketinė sistema, jūroje budėjo karinis laivas.

Be minėtų ir dar daugiau nepaminėtų privalumų, rūmų rūsyje buvo įrengta super moderni ligoninė. Su įranga ir personalu, kuris galėtų šeiminingą prikelti iš numirusių, o kai vėl numirs – dar kartą prikelti.

---

1 Putino pravardė: https://lt.wikipedia.org/wiki/Putin_chuilo!

Įtariu, kad šiuo metu esu tos ligoninės pacientas. Reikės pasiteirauti, ar mano sveikatos draudimas dengia dantų gydymą, kaip tik suskaudo vieną.

Kol 3EHEK neršia po kompą, aš googlinu apie profesorių. Tiksliau yandexinu – ten daugiau info.

Dimitrijus Pavlovas, žymiausias rusijos neuromokslininkas neurochirurgas, putino numylėtinis. Randu ir gandus, kad diktatorius profesoriui perleido rūmų ligoninę – pats vis tiek bijo ten lankytis.

- Tavo profesorius – geras paranojikas. O gal tiesiog, kaip jis ten... Vo... vojeristas – praneša man 3EHEK. Jis turi prisijungimus prie apsaugos sistemos, gali matyti ir valdyti visas kameras.
- Daug apsaugos ir personalo?
- Dar nesigilinau – kamerų dachujiščia.
- Pranešk, kai ką nors išsiaiškinsi.
- Dar jo kompe prišikta krūvos failų, bet ten mokslinis šūdas, ne man.
- Hm, o gali suteikti priėjimą kitam IP?
- Kas per klausimas?

– Iki, Paulai.

Atsisveikino su apsauginiu Atari.

– Gero vakaro, Mrs. Hunter. Ankstokai šiandien.

– Kartais ir man reikia pailsėti.

Ypač tomis dienomis, kai bosas lankosi – pridūrė mintyse.

Gatvėje laukė autonominis taksi.

– Sveiki, Mrs. Atari. Jūsų kelionės tikslas...

[Hello, Atari]

– Labas.

– Stop, cancel!

– Hm?

– Sorry, čia... kitam robotui.

– Turėčiau pavydėti?

– Jei dažniau būsi be ryšio...

– Papasakosiu kiek vėliau. Žinai tokį Dimitrij Pavlov?

– Žinau – iš išprotėjusių mokslininkų klubo. O ką?

– Aš pas jį svečiuose, jis mielai sutiko pasidalinti savo tyrimais. Nori užmest akį?

[58]

Ačiū dievui už AI. Už natūralų I irgi.

Profesoriaus dokumentai svėrė beveik terabaitą. Didžioji dalis – rusiškai. Vidinė folderių struktūra – totalus bardakas: datos, skaičiai, new folder, etc.

Atari sukūrė naują AI projektą ir sumaitino jam visą turinį. Dirbtinis intelektas išsivertė dokumentus, atliko semantinę analizę, sukūrė vektorinę duomenų bazę.

Atari dabar galėjo uždavinėti klausimus žmogiška kalba, prašyti santraukų. Prieš AI revoliuciją ką nors prasmingo ištraukti iš tokio kiekio duomenų būtų užtrukę savaites.

Viena iš sričių, į kurią gilinosi Pavlovas – longevity – ilgą amžiškumas arba gyvenimo pratęsimas. Nesmarkiai susiję su neuromokslu, bet negi uždrausi. Profesoriaus nedomino priemonių išlikti jaunam visuma. Kaip tipinis išprotėjęs mokslininkas, jis buvo apsėstas stebuklingo eliksyro paieškų. Įtikėjo radęs, iš ko jį pagaminti – liaudies medicinos ir šamanų mėgstamo mumijo – organinės mineralinės smalos, randamos kalnuose. Mumijo, arba shilajit, pagal aprašymus gydė praktiškai viską. Pavlovas turėjo idėjų, kaip efektą padidinti daugybę kartų. Sėkmės dauginant nulį.

Neuromoksle jį domino galimybė smegenims funkcionuoti autonomiškai, be kūno. Susidomėjimas nebuvo vien tik teorinis – santraukoje pažymėta, kad vykdyti ir praktiniai eksperimentai. Pagal geriausias sovietų mokslininkų tradicijas. Dar Stalino laikais Ilja Ivanov bandė išvesti žmogaus ir beždžionės hibridą – superkarį, padėsiantį užkariauti pasaulį. Kiek vėliau Vladimir Demikhov prisiuvo antrą galvą šuniui, o kur dar eksperimentiniai minčių kontrolės ginklai...

Oficialiai išprotėjusių mokslininkų klubas, aišku, neegzistavo. Bendruomenė į jį juokais įtraukdavo kolegas, kaip taisyklė, išskirtinio proto, bet apsėstus kokios nors idėjos fix. Apsėstieji ignoravo faktus, neigiančius galimybę įgyvendinti tą idėją. Arba norėjo pasiekti tašką C, nepasiekę B, o kartais ir A. Koks tikslas sukurti technologiją smegenims egzistuoti be kūno, kai smegenų signalų nuskaitymas dar tik pradeda žengti pirmuosius žingsnius?

Tačiau AI pateikta santrauka teigė, kad pastaruosius metus Pavlovas labiausiai koncentravosi būtent į smegenų signalų skaitymą.

Čia jau įdomiau.

Atari paprašė daugiau detalių. Vėl gavo santrauką, atsidarė nuorodą į dokumentą...

Žagtelėjo.

Dokumento autorius buvo... Atari Hunter. Ji žvelgė į antros Brainlinko versijos koncepto aprašymą.

Kaip? Kas? Fucking Ctrl+Z, Undo!

Išpilta šaltu pykčio prakaitu atsidarė failo folderį. Žagtelėjo dar kartą. Visi pavadinimai – pažįstami. Folderyje gulėjo kelių metų Brainlinko know-how, pradedant konceptų aprašymais, baigiant detaliomis schemomis.

Surūšiavo failus pagal datą. Visi sukurti tuo pačiu metu – prieš kiek daugiau nei metus. Vienkartinis įsilaužimas arba vienkartinis duomenų nutekinimas?

Jei įsilaužimas būtų pastebėtas, ji apie tai žinotų. O jei nepastebėtas – greičiausiai būtų ir naujesnės medžiagos. Vis tik nutekinimas?

Dar kartą permetė akimis sąrašą. Prie kai kurių itin slaptų dokumentų priėjimą turėjo tik ji ir du jos kursioikai-genijai,

Brainlinko protai. Kažkuris iš jų? Vargu – abu mokslininkai iki paskutinės ląstelės, jiems nerūpi nei pinigai, nei garbė, tik mokslas.

Kita vertus, juk galima patikrinti...

Ypatingai slapti dokumentai saugomi serveryje, kuris fikso ne tik, kas ir kada atliko pakeitimus, bet ir kas juos peržiūrėjo. Aišku, jei tai – hakerio darbas, negali atmesti tikimybės, kad jis nepaliko pėdsakų. Bet patikrinti reikia.

Atari išsitraukė logą, susirado datą, kai buvo sukurti failai Pavlovo kompe.

Tu. Kalės vaike.

– Perimetras saugomas kruopščiai – tvoros, kameros, snaiperių bokšteliai, budintys patruliai. Teritorijos viduje – ramu, bet dar ankstyvas rytas. Buyan klasės korvetė stovi išmetus inkarą už poros šimtų metrų nuo kranto. Tavo laboratorija yra antrame rūsio lygyje po pagrindiniais rūmais.

Gaunu ataskaitą iš 3EHEK.

– O mane matai?

– Ne, tavo apartamentų nefilmuoja. Bet matau, kad šiuo metu aikštelėje leidžiasi sraigtas¹.

– Gal profesoriui nesimiega?

Kiek galiu, sutvarkau stalą – pasuku monitorių į pradinę padėtį, nustumiu klaviatūrą, pelę, kroviklio blyną.

– Greičiausiai profesorius – išlipo, veža rūmų link.

Ranka prišliaužia prie stalo krašto, dribteli ant grindų. Nieko – smūgiams ji atspari. Grįžta į narvą.

– Leidžiasi liftu.

Prijungiu kateterį, aktyvuoju siurbliuką, ranka prisisiurbia.

– Eina koridoriumi.

Užsegu antrankių apyrankę.

– 10 metrų.

Fuck, monitorius dar šviečia.

[Išjungti]

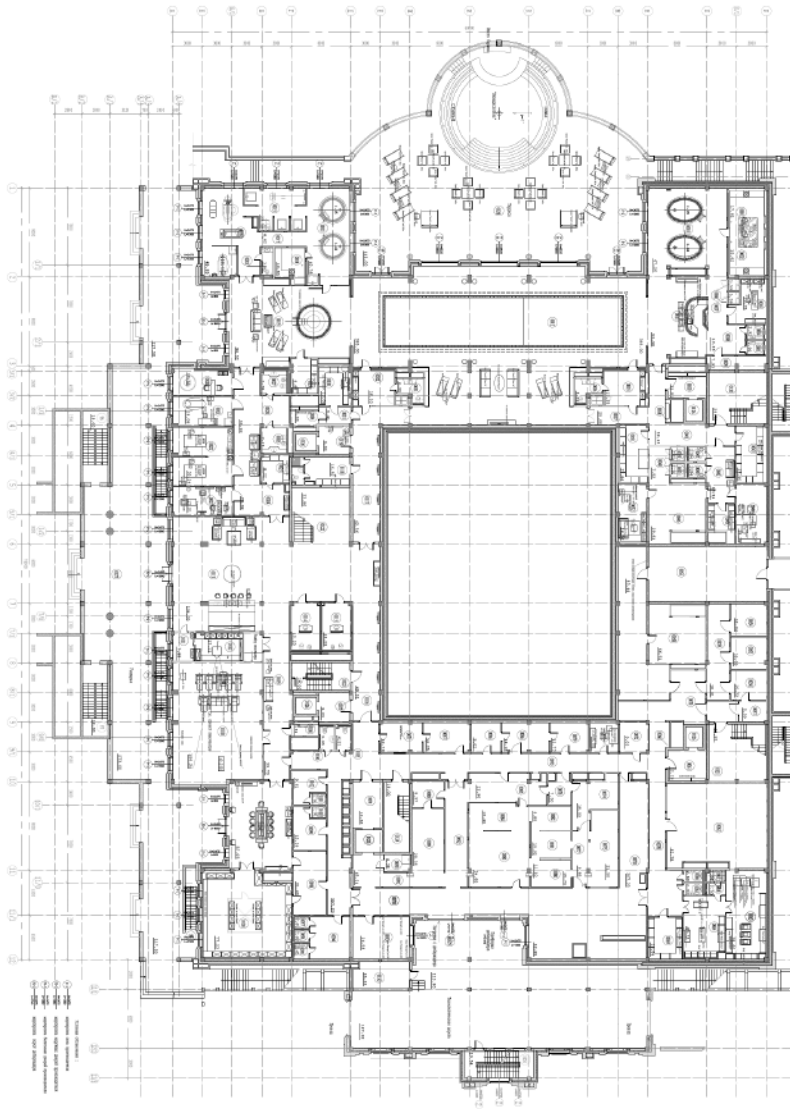
Girdžiu raktą spynoje. Durys veriasi, monitorius užtemsta. Aš vėl be ryšio.

---

1 Sraigtasparnis.

NO.	DESCRIPTION	QTY	UNIT	PRICE	TOTAL
1	CONCRETE WORK				
2	STEEL WORK				
3	PAINT WORK				
4	MECHANICAL WORK				
5	ELECTRICAL WORK				
6	PLUMBING WORK				
7	ROOFING WORK				
8	GLASS WORK				
9	IRONWORK				
10	WELDING WORK				
11	BRICKWORK				
12	MASONRY WORK				
13	CONCRETE CURBING				
14	CONCRETE FINISHING				
15	CONCRETE FORMWORK				
16	CONCRETE PUMPING				
17	CONCRETE CURING				
18	CONCRETE TESTING				
19	CONCRETE REMEDIATION				
20	CONCRETE REPAIR				
21	CONCRETE PROTECTION				
22	CONCRETE SEALING				
23	CONCRETE COATING				
24	CONCRETE POLISHING				
25	CONCRETE STAINING				
26	CONCRETE DYEING				
27	CONCRETE GROUTING				
28	CONCRETE ANCHORING				
29	CONCRETE REINFORCING				
30	CONCRETE BRACING				
31	CONCRETE SHORING				
32	CONCRETE FORMS				
33	CONCRETE PILES				
34	CONCRETE COLUMNS				
35	CONCRETE BEAMS				
36	CONCRETE SLABS				
37	CONCRETE WALLS				
38	CONCRETE FLOORS				
39	CONCRETE ROOFS				
40	CONCRETE FOUNDATIONS				
41	CONCRETE RETAINING WALLS				
42	CONCRETE CURB				
43	CONCRETE GUTTER				
44	CONCRETE DRAIN				
45	CONCRETE SINK				
46	CONCRETE TUB				
47	CONCRETE BATH				
48	CONCRETE SHOWER				
49	CONCRETE TOILET				
50	CONCRETE SINK				
51	CONCRETE TUB				
52	CONCRETE BATH				
53	CONCRETE SHOWER				
54	CONCRETE TOILET				
55	CONCRETE SINK				
56	CONCRETE TUB				
57	CONCRETE BATH				
58	CONCRETE SHOWER				
59	CONCRETE TOILET				
60	CONCRETE SINK				
61	CONCRETE TUB				
62	CONCRETE BATH				
63	CONCRETE SHOWER				
64	CONCRETE TOILET				
65	CONCRETE SINK				
66	CONCRETE TUB				
67	CONCRETE BATH				
68	CONCRETE SHOWER				
69	CONCRETE TOILET				
70	CONCRETE SINK				
71	CONCRETE TUB				
72	CONCRETE BATH				
73	CONCRETE SHOWER				
74	CONCRETE TOILET				
75	CONCRETE SINK				
76	CONCRETE TUB				
77	CONCRETE BATH				
78	CONCRETE SHOWER				
79	CONCRETE TOILET				
80	CONCRETE SINK				
81	CONCRETE TUB				
82	CONCRETE BATH				
83	CONCRETE SHOWER				
84	CONCRETE TOILET				
85	CONCRETE SINK				
86	CONCRETE TUB				
87	CONCRETE BATH				
88	CONCRETE SHOWER				
89	CONCRETE TOILET				
90	CONCRETE SINK				
91	CONCRETE TUB				
92	CONCRETE BATH				
93	CONCRETE SHOWER				
94	CONCRETE TOILET				
95	CONCRETE SINK				
96	CONCRETE TUB				
97	CONCRETE BATH				
98	CONCRETE SHOWER				
99	CONCRETE TOILET				
100	CONCRETE SINK				

- 1. CONCRETE WORK
- 2. STEEL WORK
- 3. PAINT WORK
- 4. MECHANICAL WORK
- 5. ELECTRICAL WORK
- 6. PLUMBING WORK
- 7. ROOFING WORK
- 8. GLASS WORK
- 9. IRONWORK
- 10. WELDING WORK
- 11. BRICKWORK
- 12. MASONRY WORK
- 13. CONCRETE CURBING
- 14. CONCRETE FINISHING
- 15. CONCRETE FORMWORK
- 16. CONCRETE PUMPING
- 17. CONCRETE CURING
- 18. CONCRETE TESTING
- 19. CONCRETE REMEDIATION
- 20. CONCRETE REPAIR
- 21. CONCRETE PROTECTION
- 22. CONCRETE SEALING
- 23. CONCRETE COATING
- 24. CONCRETE POLISHING
- 25. CONCRETE STAINING
- 26. CONCRETE DYEING
- 27. CONCRETE GROUTING
- 28. CONCRETE ANCHORING
- 29. CONCRETE REINFORCING
- 30. CONCRETE BRACING
- 31. CONCRETE SHORING
- 32. CONCRETE FORMS
- 33. CONCRETE PILES
- 34. CONCRETE COLUMNS
- 35. CONCRETE BEAMS
- 36. CONCRETE SLABS
- 37. CONCRETE WALLS
- 38. CONCRETE FLOORS
- 39. CONCRETE ROOFS
- 40. CONCRETE FOUNDATIONS
- 41. CONCRETE RETAINING WALLS
- 42. CONCRETE CURB
- 43. CONCRETE GUTTER
- 44. CONCRETE DRAIN
- 45. CONCRETE SINK
- 46. CONCRETE TUB
- 47. CONCRETE BATH
- 48. CONCRETE SHOWER
- 49. CONCRETE TOILET
- 50. CONCRETE SINK
- 51. CONCRETE TUB
- 52. CONCRETE BATH
- 53. CONCRETE SHOWER
- 54. CONCRETE TOILET
- 55. CONCRETE SINK
- 56. CONCRETE TUB
- 57. CONCRETE BATH
- 58. CONCRETE SHOWER
- 59. CONCRETE TOILET
- 60. CONCRETE SINK
- 61. CONCRETE TUB
- 62. CONCRETE BATH
- 63. CONCRETE SHOWER
- 64. CONCRETE TOILET
- 65. CONCRETE SINK
- 66. CONCRETE TUB
- 67. CONCRETE BATH
- 68. CONCRETE SHOWER
- 69. CONCRETE TOILET
- 70. CONCRETE SINK
- 71. CONCRETE TUB
- 72. CONCRETE BATH
- 73. CONCRETE SHOWER
- 74. CONCRETE TOILET
- 75. CONCRETE SINK
- 76. CONCRETE TUB
- 77. CONCRETE BATH
- 78. CONCRETE SHOWER
- 79. CONCRETE TOILET
- 80. CONCRETE SINK
- 81. CONCRETE TUB
- 82. CONCRETE BATH
- 83. CONCRETE SHOWER
- 84. CONCRETE TOILET
- 85. CONCRETE SINK
- 86. CONCRETE TUB
- 87. CONCRETE BATH
- 88. CONCRETE SHOWER
- 89. CONCRETE TOILET
- 90. CONCRETE SINK
- 91. CONCRETE TUB
- 92. CONCRETE BATH
- 93. CONCRETE SHOWER
- 94. CONCRETE TOILET
- 95. CONCRETE SINK
- 96. CONCRETE TUB
- 97. CONCRETE BATH
- 98. CONCRETE SHOWER
- 99. CONCRETE TOILET
- 100. CONCRETE SINK

– Žinau apie Pavlovą.

Itonas pabandė atlaikyti Atari žvilgsnį, bet greitai pasidavė.

– Tai buvo... errr... klaida.

– Nejaugi? Tai gal paaiškinsi?

– Pameni, kai buvom užstrigę su pirmos versijos Brain-linku? Bylas dėl poveikio sveikatai... Antra versija dar buvo tik popieriuje. Pavlovas su manim susisiekė, mainais už know-how pažadėjo atlikti daugybę eksperimentų, pasidalinti rezultatais. Buvau užsipisęs su visais tais reguliavimais. Pripažįstu, pasielgiau spontaniškai.

– Labiau tiktų žodis idiotiškai.

– Sutinku. Bet juk nieko labai blogo nenutiko – rusų šūdarankiai nesugebėjo pagaminti veikiančio prototipo. Kai mūsų V2 jau buvo paruošta diegti, Pavlovas ėmė kaulyti bent vieno pavyzdžio, sakė, kad jį nukopijuos ir tada jau galės daryti visus pažadėtus bandymus...

– Ir?

– Nedaviau. Kaip sakiau, tai buvo spontaniškas poelgis. Daugmaž nujaučiu, iš kur jis būtų gavęs pacientų eksperimentams, žinau rusų požiūrį į gyvybę. Supratau, kad užgrauš sąžinę.

– Tai žinok, jie susiorganizavo pavyzdį.

– Kaip?

– Jie turi Masterį.

– Labas rytas, labas rytas!

Žvaliai pasisveikino profesorius įžengęs į laboratoriją.

– Kaip naktelė, ar gerai pailsėjot?

Kaip 70-metis, profesorius atrodė gerai. Nežymiai šlubčiojo. Plaukų ant galvos augino nedaug – matyt stebuklingas eliksyras plikimo negydė (Atari spėjo papasakoti apie savo atradimus).

Numetė ant stalo raktus, plikę dengusią skrybėlę, padėjo portfeli. Atsegė, ištraukė kažkokį ordiną. Pasiūbavo tarp pirštų. Klestelėjo į kėdę.

– Vakar gavau. Iš prezidento! Už nuopelnus tėvynei. Ir su jubiliejumi pasveikino. Gražus, ar ne?

Profesoriaus aiškiai netrikdė, kad pacientas tyli.

– Kurgi mano manieras? Koks netaktas. Jūs – turbūt labai alkanas!

Pakėlė stacionaraus telefono ragelį, paspaudė mygtuką.

– Zina, paruošk pusryčius svečiui. Ir man. Taip, mano įprastus. Ačiū, tu nuostabi.

Ordinas aiškiai teigiamai veikė nuotaiką.

Ranka tiesėsi įjungti Mac'ą, bet nepasiekė – pasukti tiksliai taip, kaip buvo, nepavyko. Susiraukė, atsistojo, pataisė. Bet neįjungė.

– Vos nepamiršau. Iš tos didelės laimės.

Paskubom nušlubčiojo prie tolimosios sienos stovėjusio šaldytuvo. Durelėse rikiavosi eilės buteliukų, pilnų juodo skysčio. Susipylė vieno turinį į burną.

- Skanumėlis. Iš pradžių bjaurus, bet kai pripranti... Pasiūlyčiau ir jums, bet abejoju, ar patiks. Ir poveikis ne iš karto pasireiškia, reikia ilgai, metodiškai vartoti. Nesu tikras, ar spėsite pajusti – cha cha!

Prisiartino prie narvo. Įdėmiai išžiūrėjo.

- Kiek, sakėte, jums metų? Beveik penkiasdešimt? Atrodote gerai, nors kiek ir palamdytas. Gal irgi kokį stebuklingą eliksyrą atradote?

Kikendamas grįžo prie stalo. Vėl tiesė ranką įjungti Mac'ą, bet į duris pabeldė.

- Užsik, Zinočka.

Apvali moteriškė įvežė vežimėlį – tokį kaip viešbučiuose. Su pusryčiais. Pristūmė prie stalo, palinkėjo geros dienos ir pasišalino. Profesorius čiupo vieną iš padėklų, anonsavo:

- O dabar – mano mėgstamiausia dalis!

Stalčiuje sužvejojo varpelį, demonstratyviai paskambino. Prinešė padėklą prie narvo ir prakišo pro skylę durų apačioje.

- Štai, vaišinkitės. Na, ar supratote?

Šiek tiek palaukė atsakymo, bet nenusiminė neišgirdęs.

- Aš ugdau jumyse sąlyginį refleksą! Kaip tą darė mano pro-pro-senelis! Šuniukams! Cha cha cha! Kad tik laiko užtektų!

Be galo savimi patenkintas įniko į pusryčius. Šnekėti nenustojo.

- Jūs valgykite, valgykite. Kas ten žino, gal jau paskutinį kartą? Va, užkąsiu ir užsiimsiu jums. Labai jau man knietėjo gauti veikiantį pavyzdį. Galvojat, iš kur aš žinau? O jūs žinot, kad Warvid yra Itono projektas?

Tik jis niekam nesako, bet aš tai žinau! Laukiau, kol pasirodys strymeris su supergaliomis. Su pirmais septyniais nepavyko, bet iš to, ką man pasakojo apie jūsų sugebėjimus, žinau, kad sulaukiau! Aštuntas kartas nemeluoja!

Suskambo telefonas.

- Pavlovas klauso. Kas? Aaaaa! Labai malonu. Amžinai jums dėkingas. Taip, mes dabar kaip tik pusryčiaujame, diskutuojame. Ne, jūsų neminėjo. Hmmm, o per kiek laiko atvyktumėt? Na... gerai, pasistengsiu dėl jūsų. Nugarą? Joga nepadeda, sakote? Nieko, pas mus kaip tik Nastia atostogas leidžia, sutvarkys. Gerai, laukiu. Gerai, perduosiu.

Padėjo ragelį, išsišiepė:

- Neatspėsite, kas skambino! Jūsų geras draugas Davai Lama! Linkėjimus perduoda! Prašo neskubėti pradėti tyrimų, sakė, labai nori dalyvauti. Prižadėjau kiek palaukti – atskrenda. Dar sakė, kad nugarą skauda po to, kai vos jo nesusprogdinote. Už ką jūs taip? Cha Cha!

Į duris vėl pabeldė.

- Užeikite!

Užėjo jau pažįstamas baltachalatis.

- A, čia tu, Genadijau.
- Labas rytas, profesoriau.
- Procedūrą šiek tiek atidedame – turėsime svečių, Davai Lama atskrenda. Man rodos, tu ir pats nelabai nori vienas į narvą lįsti.
- Galiu ir palaukti.
- Gerai, gerai. Aš tau paskambinsiu, kada ateiti. Klausyk,

o morgą atlaisvinote? Tik viena vieta šaldytuve liko. Matai, jau turime kandidatą. Kaip ten sakoma? Gera vieta ilgai tuščia nebūna, cha cha!

- Šiandien visus išveš.
- Puiku, puiku. Tai pasuksiu.

Genadijus su palengvėjimu atsiduso ir išsinešdino.

[62]

**2028 Spalio 3, 09:00
Gelendžikas, Rusija**

Profesorius papusryčiavo, aplaižė pirštus, smagiai pačep-sėjo ir galų gale įsijungė kompą. Tikėjaisi, kad bent kuriam laikui užsičiaups. Bet šita supista lakštingala nečiulbėjimą laikė nepriimtinu.

- Oi, kiek daug sveikintojų. Oi, ačiū, ačiū.

Tikrino paštą. Džiaugėsi kiekvienu, minėjo laipsnius, var-dus, pavardes ir tėvavardžius, garsiai skaitė linkėjimus.

Neklausiau. Įjungtas kompas reiškė, kad turiu internetą (hotspotas pasileido automatiškai), o 3EHEK gali dirbti savo hakerio darbus.

- 3EHEK?
- Taip, aš čia. Kokia padėtis?
- Atidėjo procedūras kelioms valandoms. Atvyksta Lama.
- Hm...
- Klausyk, o neradai kokių nors užuominų, kad šitame disneilende būtų susinaikinimo sistema? Jei ne mano, tai niekieno – BŪM!
- Jau ieškojau. Jei ir yra, tai profesorius neturi prie jos priėjimo.

– O kaip priešraketinė?

– Irgi nieko. Kacapai per daug paranojiški, kad laikytų ją prijungtą prie tinklo.

Atsidžiaugęs sveikinimais, profesorius žvaliai stryktelėjo, priėjo arčiau narvo.

– Ir ką gi man dabar daryti? O! Aš juk beveik be miego! Lėktuve vos nusnaudžiau. Numigsiu valandėlę, tada šviežiomis jėgomis ir gera nuotaika imsiuosi darbo.

Jei nemiegojęs atrodo kaip voverė rate, sušniojusi amfo, kas bus, kai išsimiegos?

Šaldytuve išsirinko kitą buteliuką. Kamštelyje įtaisyta pipete įtraukė kelis lašus, susilašino į burną.

– Čia geresniam miegui. Trys lašai, kaip tik trims keturioms valandoms. Gal ir jūs norite? Greičiau laikas prabėgtų, žinau, kad nekantraujate, cha cha!

Mano tyli malda, kad jis tuoj nulūš ant sofutės, palikęs ne tik įjungtą kompą, bet ir raktus ant stalo, nebuvo išgirsta – kompą išjungė (kas per mada, jis ką, elektrą taupo?), raktus pasiėmė. Išėjo jau žiovaudamas.

– Iki greito pasimatymo! Šviesą paliksiu – tamsoje valgyti nepatogu.

Bado streiko neskelbsiu. Nevalgęs beveik parą. Jei kokių nors stebuklingu būdu ištrūkčiau, energijos man reikės. Pusryčiai karališki – blynai su raudonaisiais ikras ir arbata. Paprastai geriu be cukraus. Susidedu visus penkis gabaliukus.

Valgyti surakintomis rankomis nepatogu, bet įmanoma. Neįmanoma naudotis įrankiais. Jie – mediniai. Nuo vaikystės nevalgau ledų ant pagaliuko. Medžio jausmas ant liežuvio man sukelia konvulsijas. Pilu ikrus ant blynų, valgau rankomis.

Mano situacija, švelniai tariant, supista. Todėl ir klausiau 3EHEK apie susinaikinimo mygtuką. Kol turiu ranką, galiu susileisti dvigubą opiatų dozę. Paprasta ir beveik maloni išeitis. Bet norėčiau efektingesnės pabaigos. Bent jau su šiokiu tokiu BŪM.

Pasvarstau siųsti ranką įjungti kompą. Atmetu – per daug rizikos. Negaliu žinoti, ar neužsuks Gena, ar profesorius neatsibūs anksčiau nei žadėjo.

Ateina sotumo jausmas. Maistas – labai geras antidepresantas. Viskas išsispręs. Vienaip ar kitaip.

Užmiegu.

[64]

Prieš panyrant į sapną dingteli, kad žinau sprendimą, ir jis labai paprastas: tereikia atsistoti, pasakyti: aš išeinu, ir... išeiti. Kaip aštuntoje klasėje padariau susipykęs su tėvais.

Mieganti sąmonė sukuria keistą mikšą tarp dabarties ir to vaikystės įvykio: sapnuoju, kad važiuoju troleibusu. Antakalniu, link Saulėtekio. Visi keleiviai įsmeigę į mane akis. Žino: šitas tai pabėgo iš namų. Troleibusą vejasi rusai ant keturračių. Labiau negu rusų bijau, kad įlips kontrolierė, nes talonėlio, aišku, neturiu. Lieps mokėti baudą, išmes iš trūliko, tada – šakės. Persekiotojai stotelėje neįlipa, nes irgi neturi talonėlių. Įdėmiai nužvelgiu visus laukiančius artėjančioje stotelėje – kontrolieres moku atpažinti. Jos laiko rankoje popiergalį, kurį įlipdamos paduoda vairuotojui. Jei pamatyčiau, spėčiau iššokti pro galines duris.

Artėja paskutinė stotelė. Stoviu pasiruošęs prie priekinių durų. Vos atsidarius, šoku ir dedu į kojas. Atsisukęs matau, kad ruskiai kažkodėl irgi vejasi bėgte. Ir jie nebe rusai, o kiemo pacanai, su kuriais nuolat konfliktuoju. Pfft, nuo šitų lengvai pabėgsiu.

Bėgu ilgai, persekiotojų seniai nematyti. Dviračių taku Nemenčinės link. Praskrenda naikintuvai – turbūt manęs ieško. Svarbu pasiekti šeimos namelį kolektyviniuose soduose, tada būsiu saugus.

Raktų neturiu, bet žinau, kaip atidaryti virtuvės langą. Viduje šalta ir drėgna. Užkuriu židinį. Randu seno medaus likučių. Saldu burnoje. Nereikėjo tiek cukraus dėti į arbatą.

Pristumiu fotelį prie židinio, užsiklojęs užmiegu.

Ryte pabundu nuo rakinamos spynos garso. Turi raktus, reiškia – tėvai. Mane rado.

Esu nusivylęs. Ne tėtis ir mama. Pavlovas ir Lama. Ir negaliu atsistoti ir tiesiog išeiti. Šūdas.

Lama nuoširdžiai apsidžiaugia. Lyg seni draugai būtume.

- Nu, Master, ar labai pasiilgai manęs? Aš tai liūdėjau, kai tave išvežė. Matai, net išsiprašiau, kad mane čia priimtų. Ačiū profesoriui, jo širdis – auksas.
- Cha cha! Moterys sako, kad aš gražus, vyrai – kad protingas. Bet kad širdis auksinė, dar nesu girdėjęs! Tai ką, gal jau pradedame?

Profesorius atrakina narvą, pirmas įeina Lama. Nutraukia antklodę, čiumpa už antrankių grandinės, pakelia ant kojų. Tik pakėlęs dešinę skina man tokį smūgį į skruostą, kad skrendu iki grotų, nučiuožiu jomis ant grindų. Akyse tamsu. Iš toli atsklinda balsas:

- Ei Ei! Atsargiau! Čia mano vienetinis egzempliorius, nesugadinkite.
- Atleiskite, profesoriau. Rankos niežti. Меньше рыпаться будет¹.

Vėl pakelia, ištempia iš narvo iki operacinio stalo. Paguldo. Po stalu visuose keturiuose kampuose įtaisytos ritės su grandinėmis, galuose – metaliniai žiedai, visai kaip vergų pančiai. Lama laiko mane prispaudęs (tiesą sakant, neturiu minčių priešintis), profesorius prirakina kairę, tada dešinę koją. Šiek tiek pasuka rites, kad kiek įsitemptų. Uždeda žiedą ant dešinės rankos. Ant kairės...

- Pala pala. O kas gi čia?

---

1 Mažiau blaškysis.

Pasilenkia, atidžiai apžiūri. Pamaigo. Randa sujungimo vietą. Apžiūri. Prikisha savo akiniuotą nosį, pauosto.

– Hmm...

Atidaro stalčių, išsitraukia skalpelį. Suima už pirštų ir braukia ašmenimis per nykščio pagalvėlę.

Man neskauda. Pirštai net nesukruta. Likus sekundei atjungiau visus sensorius, nurodžiau, kad nejudėtų. Menka viltis, bet gal pagalvos, kad tai – paprastas protezas?

Kraujas, aišku, nebėga.

Profesorius padaro ilgesnį pjūvį, praskečia dirbtinę odą. Atsiveria pirštas iš metalo, anglies pluošto ir keramikos.

– Jis ką, kažkoks robokopas?

Susiraukęs apžiūrinėja Lama.

– Man atrodo, aš laimėjau Поле Чудес!¹ Ne tik čipas galvoj, bet ir dirbtinė ranka! Tiesiog fantastika!

– Gal ir koja pas jį dirbtinė?

– Tuoj patikrinsime!

Profesorius greitai baksteli skalpeliu į dešinį delną, abiejų kojų pėdas. Susiraukiu. Jaučiu, kaip iš žaizdų bėga kraujas.

– Neturi. Gaila!

– Dar bybį patikrinkite, gal ten – pistoletas.

– Cha – galėsi pats patikrinti.

Įtempinėja pančių grandines. Visas kūnas kaip styga, girdžiu, kaip traška stuburo slanksteliai, darosi sunku kvėpuoti. Mane bando ketvirčiuoti kaip viduramžiais.

– Matai, kaip tvirtai laikosi! Nieko, nuimsime.

---

1 Pole Čiudes – Stebuklų laukas, TV žaidimas rusijoje.

Karo metu visada pasilikdavau bent vieną granatą – sau. Patekti į rusų nelaisvę – daug blogesnis variantas nei tiesiog greitai išeiti. Beveik visi kariai taip elgiasi. Į belaisvių mainus patenka vienetai, kiti tiesiog nukankinami nesilaikant jokių konvencijų. Buvau įsitikinęs, kad atėjus laikui sugebėsiu ištraukti žiedą.

Tas laikas atėjo. Žinau, kad ranką man vienaip ar kitaip nuims, kartu – ir galimybę užsilenkti pačiam. Užsimerkiu. Mintyse pakartuju mirtinos dozės komandą. Beliko ją suartikuluoti.

Girdžiu balsus, bet jie toli, nebandau suprasti, ką kalba. Mano smegenys elgiasi stereotipiškai – suka prieš akis gyvenimo akimirkas. Bet tai nėra kažkokie kertiniai gyvenimo įvykiai, tik krūva asmeninių komorebi¹. Kankorėžių ir šakelių traškėjimas po padangomis lekiant dviračiu miško takeliu. Kutenantis koją šiltas kraujo lašas, bėgantis žemyn iš nukrapštyto šašo. Šviečiantys dumbliai mėnesienoje vidury Ramiojo vandenyno. Vandens čiuožikų kojų išgaubto paviršiaus šešėliai ant smėlėto ežero dugno. Norėčiau visiems sugalvoti pavadinimus. Kokius nors gražius japoniškus žodžius. Kaip komorebi. Arba Atari.

Paskutinis komorebi vis tik nukelia į svarbų įvykį – pirmą kartą, kai buvau arti mirties. Esu kokių penkerių, maudausi ežere. Giliai neinu, nes dar nemoku plaukti. Mėtau kamuoliuką. Vėjas nupučia jį tolyn. Vejuosi, bandau pagauti. Jau iki kaklo, bet tuoj tuoj pasieksiu. Atsispiriu, tiesiu ranką, pačiumpu... Nebesiekiu dugno. Noriu nusileisti, atsispirti, bet plaučiuose esantis oras laiko kažkur per vidurį. Matau saulės spindulius, lūžtančius vandens paviršiuje, pro šalį praplaukia žuvelių būrys.

Tvirta tėčio ranka ištraukia mane viršun. Kur taip ilgai

---

1 Japoniškas žodis, reiškiantis šviesos ir šešėlių mirgėjimą, kurį sukuria vėjyje siūbuojantys lapai.

buvai? – išsikosėjęs priekaištauju. – Vos nepaskendau.

Atsimerkiu. Tiek tada, po vandeniu, tiek daug kartų po to būdamas sudėtingose situacijose, niekada neleidau sau galvoti, kad viskas, tai – pabaiga. Visada žinojau, kad mane kažkas saugo. Išeiti savo noru – ne man.

Pavlovas laiko prietaisą, panašų į odontologo grąžtą. Tik vietoj plono grąžtelio – kelių centimetrų skersmens diskinis pjūkliukas. Žžžžžžžnnn, žžžžžžžnnn – demonstruoja, kaip sukasi.

– Na tai ką, ar pats atiduosite ar pjauname?

– Pjaukite pjaukite!

Nenustygsta Lama.

Duodu komandą atidaryti vožtuvą. Pasigirsta įsiurbiamo oro garsas, ranka, įtempta grandinėmis, pati nusimauna. Kūnas, pritvirtintas tik trijuose taškuose, kiek atsipalaiduoja, vėl galiu normaliai kvėpuoti.

– Na štai, koks šaunuolis!

Profesorius pasiknebinėja prie kateterio, ištraukia adatėlę. Paima raktelį, pakabintą ant prietaisų skydelio, atrakina žiedą, laikantį mano atjungtą galūnę. Grandinė su žiedu nučiuožia nuo operacinio stalo ir garsiai trinkteli į grindis. Suėmęs ranką kiek žemiau riešo pakelia prie lempos.

– Koks grožis!

– Tai tipo nieko ir nepjausime?

Pjovimo entuziastas aiškiai nusivylęs.

– Na pakentėkite, galėsite pjaustyti, bet vėliau. Man reikia išsiaiškinti, kaip šitas daiktas veikia. Jei visai nebendradarbiaus, leisiu patrumpinti kokią galūnę, bet aš noriu civilizuotai susitarti. Negali žinoti, gal nuo skausmo šoko jam čipą užtrumpins ar šiaip protas pasimaišys.

– Gaila...

– Jūs gal eikite, pailsėkite. Zinočka pavalgydins. Sakėte, kad nugarą skauda – paprašysiu Nastios, kad pažiūrėtų, ji stebuklus daro. Jei ką, paskambinsiu.

– Nu... gerai.

[67]

**2028 Spalio 3, 14:45
Gelendžikas, Rusija**

Likęs vienas profesorius klesteli ant kėdės. Pastumia monitorių taip, kad neužstotų vaizdo į operacinį stalą – nori matyti pacientą.

– O pirštelius pajudinti galite?

Norėčiau jam parodyti vidurinę pirštelį, bet jį tai labai nudžiugintų.

– Ne? Gal išsikrovus?

Atsineša skalpelį ir dar kažkokių chirurginių įrankių.

– Aš nulupsiu odą, per ją nieko nematyti. Jums juk neskaudės?

Matau kaip dirba – lėtai ir atsargiai, nenori pažeisti ko nors svarbaus. Pjauna išilgai. Kai prieina iki delno vidurio, numauna kaip guminę pirštinę ją išversdamas.

– Šedevras!

Stalčiuje suranda didinančią lupą, palinksta visai prie pat, apžiūrinėja kiekvieną sąnarį. Murma kažką sau po nosim.

Per visą žmonijos egzistavimo laiką galūnė, atskirta nuo kūno, niekada nekėlė grėsmės. Ji – negyva. Ši nuostata tūno giliai smegenyse, ją greitai pakeisti sunku net tokiam proto bokštui kaip profesorius.

Ranka linksta ir sukasi per riešą. Kabinasi už kaklo, pirštai sučiumpa nukarusią odą. Prisitraukia, tvirtai sugniaužia gerklę. Profesorius, siaubo pilnom akim, bando nusiplėšti. Vėlu. Normaliomis sąlygomis pirštų jėga lygiavertė stipraus žmogaus jėgai, bet aktyvuojų komandą, kuri patiprina ją kelis kartus. Girdžiu lūžtančios trachėjos garsą, švokštimą ir gargaliavimą. Netrukus garsai nutyla. Kakta trenkiasi į klaviatūrą.

Anastasia dažnai galvodavo apie tai, kaip nužudo savo pacientą. Šito mėsos gabalo greičiausiai nepasmaugtų, bet tą botoksinį senį – lengvai. Problema ta, kad net gydymo metu jį saugo du apsauginiai.

Anastasia nuoširdžiai nekenė rusų, nors įrašas pase sakė: rusė.

Pavardė, vardas, širdis sakė: ukrainietė.

Tėvas, angliakasys, žuvo per sprogimą Donbaso šachtoje jai dar negimus. Mama išvažiavo pas gimines į Maskvą. Pagimdė 1985 kovo 11-ą – dieną, kai Gorbačiovas buvo paskelbtas nauju komunistų partijos generaliniu sekretoriumi. Mama augino tik iki penkerių – mirė nuo krūties vėžio. Nastia liko su nemylima teta. Užsimiršdavo tik baleto būrelyje mokykloje. Mokytoja, įžvelgusi talentą, nuvedė parodyti savo jaunystės draugei, baleto superžvaigždei Majai. Maja tapo jai nauja mama.

Anastasia turėjo ir talentą, ir norą, ir turbūt pačią geriausią mokytoją, bet karjera žlugo – būdama septyniolikos, per repeticiją, nesėkmingai nusileidusi po suktuko susitrupino čiurnos kaulus. Šiais laikais gal ir būtų sutvarkę, o tada...

Maja nusiuntė ją į geriausią reabilitacijos kliniką. Ten susidraugavo su reabilitologe kineziterapeute Olga, kuri daug ir detalai pasakojo apie kaulus, raumenis ir procesus, vykstančius kūne. Anastasia buvo apkerėta. Per porą mėnesių, praleistų klinikoje, apie žmogaus kūną išmoko daugiau nei vėliau baigtame sporto medicinos institute. Įsidarbino Maskvos Dinamo futbolo klube gydytojo padėjėja. Greitai tapo savo profesijos žvaigžde – pas ją rikiavosi visi traumuoti šalies sportininkai.

Vieną dieną prie laiptinės durų Anastasią pasitiko juodai apsirengę snukiai, parodė pažymėjimus, įsodino į mersą ir nuvežė. Pas jį. Tą, apie kurio nužudymą dabar galvojo dažniausiai. Tiesą sakant, kitų pacientų nuo to laiko turėjo labai retai.

Tada, kai pirmą kartą sutvarkė jam skaudančią nugarą, naiviai tikėjosi, kad tuo viskas baigsis. Bet suknistas senis, demonstruodamas savo mačizmą, nuolat ką nors pasidarydavo. Tai jis, blet, petį išsinarina rodydamas, kad moka dziudo, tai šikną atsidaužo jodamas ant arklio ar meškos.

Nastiją surasdavo kur ji bebūtų, kad ir vidury nakties. Veždavo tvarkyti problemų. Jų vis daugėjo. 2015 metais jai pranešė, kad su kitais pacientais ji daugiau nedirbs, turės būti šalia caro, lydėti į visas keliones.

Neapsikentusi bandė ištrūkti pas savo mokytoją-mamą, leidusią paskutines gyvenimo dienas Miunchene. Bet jau riedantį pakilimo tako link lėktuvų pasivijo FSB automobiliai. Nuo tos dienos jau keturiolika metų ji buvo kalinė.

Aišku, su ja elgėsi gerai. Bet dar geriau ją saugojo. Du kartus per metus išleisdavo atostogų, tik ne ten, kur jai norėtųsi. Duodavo pasirinkti, kurioje caro rezidencijoje norėtų pailsėti. Caras darėsi vis labiau paranojiškas, sesijas stebėjo apsauginiai, prieš procedūrą ją kruopščiai apieškodavo. Gal skaitė jos mintis, gal dėl to, kad pavardė baigėsi -iuk¹.

Mėsos gabalas ant jos stalo skundėsi nugara. Vos perbraukusi ranka Nastia nustatė, kurie užsispazmavę raumenys laiko slankstelius nenatūraliose pozicijose. Galėjo lengvai sutvarkyti, bet delėsė. Šlykštūnas gyrėsi, kad po procedūros eis skersti kažkokio sukos lietuvio. Lietuva Nastiai kėlė malonius prisiminimus – kelias vasaras su Maja važiavo į jos sodybą kalvotame krašte tarp ežerų.

---

1 Tipiška ukrainietiškos pavardės galūnė.

Nusprendė, kad spazmus sutvarkys pabaigoje seanso, bet ne už dyką. Alkūne užspaudė jautrų nervą nugaros apatinėje dalyje. Mėsgalis kaukė.

– Kentėkit, čia toks gydymo procesas.

Ranka šiaip ne taip išlenda iš po profesoriaus galvos, ramiai gulinčios ant klaviatūros, dribteli nuo stalo, ropoja. Sekasi prastai – be dirbtinės odos likę pirštai blogai kimba su paviršiumi.

Pančių spynos raktas guli visai šalia – ant panelės su klaviatūra. Pasiėksiu, kai turėsiu abi kairės dalis.

Operacinį stalą apžiūrėjau būdamas narve – didelis, modernus, su viena stora koja per vidurį. Toks tikrai turėtų kilnotis, bet nežinau, kur mygtukai, jei žinočiau – nepasiekčiau.

O didžiausia problema – stora koja mano ranka neužlips.

Dairausi, kiek leidžia grandinės, riečiu kaklą atgal, užverčiu akis, kad pamatyčiau, ar galvūgalyje nėra lipni tinkamos konstrukcijos.

Matau į viršų ištįstą dešinę, vis dar prirakinatą, pančius, kurie ją laiko...

Smegenys atgamina neseniai girdėtą slystančios grandinės garsą, žiedo trenksmą į grindis.

Aš turiu kopėčias.

Ranka toliau keliauja apgraibomis – arti stalo jos nebemačiau. Pasiekia storos kojos pagrindą, apeina perimetrą. Šiek tiek klaidžioja, kol pagaliau pajuntu prisilietimą ir išgirstu dzingtelėjimą – radau grandinę.

Lipti visai patogiu – mažuoju ir bevardžiu pirštu laikau apglėbęs grandinę, į viršų pakeltais nykščiu ir smiliumi imu už narelio ir prisitraukiu. Pasiekiu ritę, nuo jos – operacinį stalą. Šaltais pirštais įsiremiu į juosmenį. Įkišu gyvos kairės likutį į dirbtinę, aktyvuoju siurbliuką. Siurbliukas vargsta – lupdamas odą profesorius greičiausiai pažeidė

izoliaciją, vakuumas nesusidaro. Bet šiek tiek laikosi, to užtenka.

Ištiesiu ir siekiu raktelio. Trūksta pusės centimetro.

Įsivaizduoju šuolį krepšinio lanko link: kai noriu įdėti kamuolį, įsibėgėjęs atsispiriu nuo dešinės kojos, išskersuoju visą kūną, kad tapčiau ilgesnis, nes kamuolys – kairėje. Repetuoju mintyse, bandau.

Padėkoju profesoriui ir Lamai, kad taip kokybiškai prastampė sausgysles ir sąnarius.

[70]

**2028 Spalio 3, 15:20
Gelendžikas, Rusija**

Atrakinu dešinę, atsisėdu. Išlaisvinu kojas. Kūną apima palaima. Kai grįšiu namo, reikės į kasdienę mankštą įtraukti daugiau tempimo pratimų. Nuo pirmadienio.

Laiko dar turiu – Lama išėjo prieš pusvalandį.

Įjungiu kompą.

– 3EHEK?

Nurenginėju profesorių. Jis gerokai žemesnis, bet aš – ne karalius, nuogas po rūmus nevaikščiosiu. Paaiškėja, kodėl šlubčiojo – velionis irgi neturi galūnės: dešinė koja – protezas. Gal dėl to jis kiek apsėstas Brainlinku? Buvo...

Kelnės – per sprindį virš kauliukų.

– O! Gajus tu! Miegojau.

– Bandysiu iš čia dingti, būsi mano akys, pasakosi, kur ir kada eiti.

– Teritorijos viduje – be problemų, ten tik mičiurinkai ir valytojai trina. O kaip prasmuksi pro

perimetra – neturiu idėjų.

– O kaip jūra?

– O ką jūra? Tvorą įeina 20 metrų į vandenį, ten apsauginiai, kameros. Ir jobanas laivas netoli.

Švarko rankovės – panašiai trumpos. Mano roboto ranka matosi visu gražumu. Pabandau išversti nuluptą odą. Nepavyksta. Sugrūdų į švarko kišenę, ten apčiuopiu telefoną.

– Klausyk, dėl tos priešraketinės. Jei aš į ją įvesčiau internetą, padarytum būm?

– Galiu pabandyti, ten Pantsir-S2.

– Ir ką?

– Ten Windows, lygtai 7-ta versija.

– Juokauji?

– Jie patys parodė savo propagandiniame filmuke. Šiaip visur kažkoks šūdinas interfeisas, bet vienu metu aiškiai matyti Start mygtukas, laikrodis ir parinkta RU kalba dešinėj.

Batai per maži, radikalčiai. Kita vertus, tokių smailiais galais ir auksinėmis sagtimis nesiaučiau net jei tiktų – ne mano stilius. Geriau jau basas.

Parodau profesoriaus veidą iPhonui. Atrakinti pavyksta iš antro karto, kai atverčiu užmerktą kairės akies voką. Nustatymuose automatinį užrakinimą užstatau ant Никогда¹. Ryšio nulis, bet išlindus iš rūsio turėtų atsirasti. Įjungiu hotspotą.

Pasiknisu portfelyje, randu pakrovėją su laidu. Abiejuose galuose – USB-C. Jei kompe sukasi septinti windowsai, USB-C porto ten nebus. WIFI greičiausiai irgi nebus dėl

---

1 Niekada.

saugumo. Išverčiu visą portfelio turinį ant stalo – tikiuosi adapterio į seną USB. Nėra. Randu ten, kur ir pats laikyčiau – viršutiniame stalo stalčiuje.

– Turiu iPhone, USB-C ir USB jungtis. Pakaks?

– Jei tik rasi, kur įkišti.

Prieš palikdamas laboratoriją turiu ką patikrinti. Nors jau žinau, ką rasiu.

Už durų į morgą – daug vėsesnė patalpa. Du metaliniai stalai ant ratukų, siena su aštuoniais stalčiais. Ištraukiu pirmą. Antrą. Trečią...

Visuose guli dingę Ukrainos strymeriai. Užšaldyti. Nupjautomis ausimis, atvertomis kaukolėmis.

Tuščias tik paskutinis, skirtas man.

Nustumiu stalą ant ratukų į laboratoriją. Užkelio ant jo išrengtą profesorių, grįžtu į morgą ir sukišu lavoną į aštuntą stalčių.

Neturiu labai logiško paaiškinimo, kodėl taip padariau. Gal iš pykčio? Tuščia laboratorija ar su profesoriaus lavonu? Vargu, ar Lamai bus didelis skirtumas, jei joje nebus manęs.

Nusiunčiu trumpą SITREP¹ strymerių legiono vadui. Misija įvykdyta. Laikas dingti.

Patikrinu laboratorijos stalčius, spinteles. Į švarko kišenes įsimetu po skalpelį. Randu lipnios juostos. Nusimetu švarką, apvynioju rankos sujungimo vietą. Deaktyvuojau oro siurbliuką.

– 3EHEK, aš pasiruošęs.

– Neskubėk labai. Aš čia dar peržiūrėjau video, kur profesorius eina į laboratoriją – kai kurios durys su

---

1 Situacijos raportą.

biometriniu antspaudų skanieriu.

- Pirštas ar delnas?
- Delnas.
- Kairys ar dešinys?
- Dešinys.
- OK, duok man kelias minutes.

[71]

2028 Spalio 3, 15:40
Gelendžikas, Rusija

Mano netikra kairė laiko tikrą profesoriaus dešinę. Ant riešo užmata guminė pirštinė – kad nevarvėtų. Jos pirštai nukarę, pro gumą persišviečia tamsus skystis. Pridedu prie biometrinio skaitytuvo. Durys atsidaro – aš lauke. Įmetu dešimtpirštę į profesoriaus portfelį.

Apakina ryški saulė, kūną užlieja šiluma. Sakyčiau, plius aštuoniolika ar dvidešimt. Trukteliu profesoriaus skrybėlę žemyn. Aš – kurorte. Pušų ir jūros jodo kvapas. Viskas žalia, vos vienas kitas medis pradeda gelsti. Į tolį driekiasi promenada, apsodinta egzotiniais augalais. Fontanai, kolonos, skulptūros... Jaučiuosi kaip kokybiškai surenderintame ekskluzyvinio nekilnojamojo turto 3D ture.

Pantsir-S2 priešraketinės gynybos kompleksas – ant keturių ašių kamazo¹ užkrauta sistema su dvylika žemė-oras raketų ir dviem 30 mm kalibro kulkosvaidžiais. Skirta grėsmėms iš oro aptikti ir neutralizuoti.

Mano viltys sudėtos į 3EHEK hakinimo įgūdžius. Noriu, kad jis paleistų raketas. Geriausiu atveju nukreiptų į rūmus, budintį laivą. Jei nepavyktų, bent jau detonuotų pačioje

---

1 KAMA3 (Kamaz) - rusiškų sunkvežimių gamintojas.

sistemoje. Žemė-oras raketos neturi didelės griauamos jėgos – priartėjusios susprogdina nedidelį užtaisą, kuris iššauna aštrių skeveldrų spiečių ir taip fiziškai pažeidžia taikinį. Todėl rūmų nesugriausiu, bet panika ir sumaištis – garantuota. Kartu ir spjūvis carui į veidą.

Kamazas stovi rūmų teritorijos šiaurėje, aukščiausioje vietoje, netoli personalo gyvenamųjų patalpų. Atstumas tiesiai – 700 metrų, keliu – dvigubai.

Iki Pantsir važiuosiu. Kulniuoti basam, su akivaizdžiai per mažais rūbais ar važiuoti golfo mašinyte? Durnas klausimas.

Teritorijos planą išmokau atmintinai, per kameras mane nuolat stebi 3EHEK. Sako, kur turėčiau sustoti, palaukti, kol praeis koks darbininkas. Už poros šimtų metrų kertu sankryžą, kelias suka į kairę. Dešinėje – įvažiavimas į požeminę ledo ritulio areną, kairėje lieka cerkvė. Šalia arenos – milžiniška aikštė – dvi sraigtasparnių nusileidimo aikštelės, viena užimta. Prie sraigtasparnio trinasi žmogus. Pilotas? Pamojuoja man, atsakau. Dešine. Kairė, apmauta gumine pirštine, sukioja vairą. Viskas OK, juk ir mojuočiau dešine. Toliau kelias piešia kreivoką S raidę tarp medžių.

Pantsir stovi S raidės viršaus vidinėje dalyje, šalia aukšto komunikacijų bokšto, kiek atokiau nuo gyvenamojo kvartalo. Labiausiai man rūpi du klausimai: ar komplekse bus budinčio personalo? Jei nebus, kaip greitai pavyks pakliūti į valdymo patalpą?

Gal jie nerakina durų? Juk čia – kurortas. Ir tvora nemenka.

Pirmas teigiamas atsakymas panaikina antrą klausimą. Važiuodamas matau į priekinį kamazo ratą atsirėmusį rūkantį kareivį. Judu toliau, sustoju pakelėje taip, kad manęs nematytų.

Išlipu, einu pro kairę pusę, repetuoju pasitikinčio savimi

žmogaus eiseną. Su žaizdom šlaunyse, dėdamas įpjautus basus padus ant aštrios skaldos. Aplenkiau mašinos priekį. Nedidukas kareivis pamato kostiumuotą žmogų, įsitempia.

– Pavaišinsi cigarete?

Vidurio Azijos bruožų veidas atsipalaiduoja, su rūkančio žmogaus užuojauta nikotino abstinentaliui ištraukia iš kišenės pakelį, atverčia dangtelį, ištiesia. Įsikandus cigarete, jis tiesia degantį žiebtuvėlį, aš linkstu prie ugnies, keliu kairę – delnu saugau ugnį nuo vėjo. Matau nuostabą veidą pamačius tai, ko nedengia guminė pirštinė ir per trumpa rankovė. Tuo metu dešinė kyla, nesustoja, įgauna greitį ir kala paslaugiam kareiviui į smilkinį.

[72]

**2028 Spalio 3, 16:00
Gelendžikas, Rusija**

Pantsir-S2 kontrolės patalpoje, įrengtoje virš antros priekinės ašies, klūpiu ant kelių. Atsukinėju metalinę plokštę, už kurios spėju esant kompą. Patalpoje aš ne vienas – kareivis surištomis rankomis ir kojomis, užlipinta burna guli be sąmonės ant grindų. Gera, kad radau įrankių dėžę – skalpeliu varžtus atsukti būtų nelengva. Du varžtai plokščiomis galvomis, kiti du – nudrožtomis kryžminėmis. Analogų neturinti kokybė.

Nusuku tik viršutinius, užkišu pirštus, atlenkiu plokštę. Viduje – elementarus PC, prisuktas prie grindų. Keturi USB portai, du – užimti.

Girdžiu mykimą – kambariokas atsipeikėjo, nori dalyvauti. Pačiu laiku. Ekrane šviečia Windows slaptažodžio įvedimo langas.

Atlupu pusę burną dengiančios lipnios juostos. Kiek

paklaikusios kario akys įsmeigtos į skalpelio ašmenis, prikištus per kelis centimetrus nuo dešinės. Rėkti nebando. Šaunuolis.

– Slaptažodis?

– spasibodeduzapobedu¹, visos mažosios.

Labai originalu.

Užkljuoju burną. Įvedu slaptažodį. Patenku į Pansir valdymo aplinką. Paspaudžiu WIN+M, grįžtu į desktopą. Per USB adapterį prijungiu iPhone. Naršyklėje surenku 3EHEK atsiųstą nuorodą, suinstaliuoju atsiųstą failą.

– 3EHEK, tavo eilė.

3EHEK nieko nekalba, bet iš ekrane besikeičiančių vaizdų matau, kad dirba. Praeina penkios minutės, neiškenčiu.

– Kokie pasiekimai?

– Progresuoju, bet reikia laiko.

– OK, netrukdu.

---

1 Спасибо деду за победу – ačiū dievui už pergalę – rusų propagandinis šūkis.

3EHEK pamaigė valdymo softą. Jausmas, tarsi kurta MS-DOS laikais. Tokio senovinio UI¹ jau nebūna. Rado langą su radaro informacija. Apskritime judėjo du žali taškai. Lentelėje šalia – du įrašai:

Объект	Координаты	Высота Опасн Атака
Гражд.Сомолет, RUS	44.595,37.925	7898 0 x
Гражд.Сомолет, TUR	43.206,35.345	11245 1 x

Koordinatės nuolat keitėsi, aukštis svyravo keliais metrais. Lėktuvas iš Turkijos, nors ir keleivinis, jau šiek tiek grėsmingas – juk gali nukristi carui ant galvos. Paskutiniame stulpelyje – X mygtukai, tiesa, neaktyvūs. Lango apačioje – pažymėtas checkboxas, indikuojantis, kad įjungtas automatinis režimas.

3EHEK perjungė į rankinį. Iššoko langas: ar tikrai? Tikrai. X mygtukai aktyvavosi. Nupurtė šiurpas nuo minties, kad jis va taip, paprastai, galėtų paleisti raketas į keleivinį lėktuvą.

Kitas langas buvo skirtas 30 mm kulkosvaidžiams, transliavo vaizdą iš kameros, kuri žiūrėjo vamzdžių kryptimi. Irgi auto-modas. Perjungė į rankinį, per pusę laipsnio pasuko automatus. Vaizdas nežymiai pajudėjo. OK, su šituo viskas aišku.

Softas parašytas C++². Rimtesnius pakeitimus galėtų padaryti tik turėdamas programinius kodus.

3EHEK nuėjo į Program Files, rado Pantsir-S folderį. Patikrino turinį. Paleido task managerį, peržiūrėjo aktyvius

---

1 User Interface - vartotojo sąsaja.

2 Programavimo kalba.

procesus. Radarus valdė atskiras softas. Dar sukosi Apache serveris ir mySQL duomenų bazė. 3EHEK paleido naršyklę, atidarė istoriją. Sąrašė – vos du adresai (nėra interneto, budintysis po porno saitus naršyti negali), vienas iš jų – Masterio įvesta nuoroda, antras – lokalaus apache serverio adresas ir **/phpMyAdmin/** folderis.

3EHEK pasirinko antrą. Iššoko slaptažodžio langas su... išsaugotu slaptažodžiu!

phpMyAdmin – įrankis, skirtas duomenų bazėms administruoti. 3EHEK gavo priėjimą prie visų sistemos duomenų bazių.

Atsidarė lentelę **objekty**. Lentelės pavadinimas – rusų kalba. Pirmas požymis, kad programeris – lochas.

Lentelės laukus pavadino angliškai. Kur, blet, nuoseklumas?

id:	uuid
initial_date:	datetime
last_date:	datetime
threat_level:	tinyint
object_type:	enum
country:	string

Lentelėje – krūva įrašų. Visų, matomų ekrane, tipas – **Гражд.Самолет**.¹ Dar vienas idiotizmo požymis – tipas turėtų būti enum, o tipai – atskiroje lentelėje.

3EHEK parašė užklausą, paprašė parodyti visus įrašus, kurie yra ne **Гражд.Самолет**.

Matomuose rezultatuose buvo vien **вертолет**.² Šalis – **RUS**, grėsmės lygis – **0**. Greičiausiai, profesoriui ir kitiems svečiams skraidinti skirti sraigtasparniai. Parašė dar vieną užklausą, paprašė parodyti visus įrašus be keleivinių

---

1 Keleivinis lėktuvas.

2 Sraigtasparnis.

lėktuvų ir sraigtasparnių. Gavo tris, visi:

малый коптер¹, grėsmės lygis: 3.

Kita lentelė vadinosi **objekty_log**

Lentelė milžiniška. Joje – kiekvieno užfiksuoto objekto judėjimo koordinatės sekundės intervalu.

ЗЕНЕК parašė komandą, kuri į **objekty** lentelę įterpė įrašą:

object:	Гражд. Самолет
country:	RUS
initial_date:	2028-10-05 12:50:20

Įrašui atsiradus lentelėje, nukopijavo unikalų id numerį ir į **objekty_log** įrašė:

object_id:	1226589
latitude:	44.30
longitude:	37.60
altitude:	10000

Sugrįžo į sistemos valdymo UI, įsijungė radaro langą. Apskritime – tik vienas taškas. Ir jis nejudėjo! Anksčiau matyti keleiviniai lėktuvai jau išskridę iš stebėjimo zonos. Lentelėje taip pat buvo vienintelis įrašas:

|Гражд. Самолет, RUS |44.300, 37.600|10000| 0 | X |

---

1 Mažas kopteris (dronas).

Duomenų apsikėitimas tarp radaro ir raketų valdymo softo vyko per duomenų bazę!

3EHEK atsidarė žemėlapi. Raketos atskris iš... rytų. Šalis tegul būna Šiaurės Korėja – **PRK**¹. Tipas bus **paketa**², grės-mės lygis – **128** – didžiausias skaičius, kokį priima **TINYINT** laukas. Pagooglino, koks supersoninių raketų greitis. Parašė skriptą, kuris pirmiausia padarys įrašą į objekty lentelę, po to kas sekundę kals įrašus į **objekty_log**, simuliuodamas raketų judėjimą tiesiai į taikinius caro rūmuose.

Iššautoms savoms raketoms taip pat buvo skirta lentelė, į kurią rašė koordinatas ir aukštį. 3EHEK parašytas skriptas stebės raketų koordinatas, o kai jos priartės prie virtualių, ims keisti koordinatas ir aukštį taip, kad visada būtų per pagarbų atstumą ir nesugalvotų detonuoti. Galutinis virtualių raketų tikslas – taikiniai rūmų komplekse. 3EHEK tikėjosi, kad paskui save jos atsivilios tikras.

3EHEK peržiūrėjo kitas lenteles. **no_atak_zone** rado krūvą koordinacių. Patikrino – jos piešė liniją aplink visą rūmų teritoriją, nutolusią per vieną kilometrą.

DELETE FROM no_atak_zone;

Ištrynė visas lentelės eilutes.

Beliko linksmoji dalis – parinkti dvylika taikinių.

---

1 PRK - Šiaurės Korėjos trijų raidžių kodas.

2 Raketa.

- Aš pasiruošęs.
- OK, duok laiko dingti iš šitos skarbonkės.
- Gal nori pasimelsti cerkvėj? Į ją nenuitaikiau.
- Ten provoslavų, aš lyg ir katalikas.
- Pochui, dievas tas pats.
- Galvoju prie jūros traukti.

Golfo automobiliuku neskubėdamas leidžiuosi rūmų link. Profesoriaus telefoną palikau Pantsir kabinoje – 3EHEK reikia interneto. Bet ryšį mes turime – veikia 5G, rankoje turiu telefono modulį, visų rusijos mobiliųjų operatorių e-simus. Grįžtu tuo pačiu keliu, kaip ir atvažiauvau. Prie rūmų nesustoju, judu tolyn į pietus. Prisiparkuoju apžvalgos aikštelėje ant šlaito į jūrą krašto.

- Leisk.
- OK.

Praeina 10, 20, 30 sekundžių. Apima lengvas nusivylimas, ima atrodyti, kad planas neišdegė.

39-ą sekundę užkaukia sirena, ją lydi pranešimas:

**Oro pavojus.
Visiems tuojau pat eiti į priedangą.
Tai – ne pratybos.**

Vėl sirenos. Vėl pranešimas. Vis tik 3EHEK – genijus.

Nusisukęs nuo jūros žiūriu į Pantsir pusę. Tiesiąja – kilometras. Viena po kitos iš už medžių į orą išlekia dvylika raketų, piešdamos baltas linijas danguje, nuskrieja į rytus. Lydžiu jas akimis. Specifinis šnypštimo garsas pasiekia po

trijų sekundžių.

– Ei, Master, aš šiek tiek pasismaginsiu, OK?

– Būk mano svečias.

– Ką?

– Varyk.

Pasigirsta kulkosvaidžio kalenimas. Matau sprogimo liepsnas kažkur pusiaukelėje tarp manęs ir Pantsir.

– Minus vienas sraigtas, che che.

Vėl kalenimas, vėl sproginimas, šį kartą kažkur toliau šiaurėje – taikinių 3EHEK ilgai ieškoti nereikia.

Ausis pasiekia duslokas trenksmas, po jo seka šnypštimas, tik kitoks. Garsas sklinda ne iš šiaurės, kur smaginasi 3EHEK, o nuo jūros. Atsisukęs matau, kaip iš korvetės, stovinčios už poros šimtų metrų nuo kranto, viena po kitos vertikalčiai kyla raketos. Šešios. Daug riebesnės.

– Master, tau praverstų pasislėpti.

– Pats matau.

Davai Lama bėgo koridoriais. Tiksliau – bandė bėgti. Ta suka masažistė ne tai kad nesutvarkė nugaros – dar kažką primaigė taip, kad kairė koja vos klausė. Gydomo procesas, nachui. Dar tuos debiliškus triusikus privertė apsimauti. Su nuogu bybiu nedirbs, sakė. Panašūs į bobų stringus, su virvute šiknoj. Kaip jos, blet, vaikšto?

Išgirdęs oro pavojaus sireną Lama neabejojo, kad ji kažkaip susijusi Masteriu. Net jei pavojus tikras, kur dar gali būti saugiau nei rūmų požemyje? Caras turbūt liepė prichujarinti tiek betono, kad ir jobaną atominę bombą atlaikytų. Pašokęs nuo procedūrinio stalo negaišo laiko rūbams – pasileido į laboratoriją Nr 1.

Paklebeno rankeną. Užrakinta, blet. Išspirti nachui pavyko tik iš trečio karto – durys irgi pritaikytos atlaikyti atominę bombą.

Tuščia. Kur jis išpyzdino? Gal, blet, išsigando ir pasislėpė abu kažkur? Patikrino tūliką, morgą. Jau norėjo eiti atgal, bet šalia vieno stalčiaus pastebėjo kraujo lašus. Atidarė.

– Kalės vaikas!!! Sakiau, kad nachui pjauti reikia! Nepaklausei – pačiam nupjovė.

Lama grįžo į laboratoriją, apsidairė, ar negalėtų ko nors panaudoti kaip ginklo. Nieko labai tinkamo. Nubėgo į morgą prie palikto ištraukto stalčiaus, nutraukė profesoriaus kojos protezą.

– Tau daugiau neprireiks.

Keikdamasis nušlubčiojo laiptinės link. Masažistė, blet.

Radaro duomenis Pantsir sistema perdavė korvetei. Laivo įgulai arba automatizuotai sistemai grėsmė pasirodė per didelė (juk 128 lygis!), todėl paleido savo arsenalą, skirtą hipersoninėms raketoms naikinti. Kokio tipo tos raketos – tiksliai nežinau, žinau, kad joms pasiekus žemę noriu būti kuo toliau. Arba giliau.

Giliausia vieta rūmuose – tuneliai. Vienas veda į degustacinį kambarį vidury šlaito, su geriausiu vaizdu į jūrą, kaip sakė Navalno video. Antras – į plažą ir uostą. Patekimas į tunelius – liftu arba laiptine iš pagrindinių rūmų.

Bėgu iki artimiausio įėjimo, mušu asmeninius sprinto rekordus. Nors basas (Pantsir kario koja dar mažesnė, batų jis man nepaskolino) ir su profesoriaus ranka dešinėje. Jos man neprireikia – oro pavojus, visos durys tiesiog atsidaro.

Kur yra laiptinė į požemį, maždaug žinau – naudojausi, kai kilau iš laboratorijos. Rūmų planą turiu galvoje, bet jo man net nereikia – žali mirksintys evakuacijos ženklai veda šachtos link.

Lydimas rūsčių rusijos carų žvilgsnių iš portretų auksiniais rėmais skrendu raudonais kilimais. Basomis kilimas daug malonesnis nei skalda ar asfaltas. Carai nujaučia grėsmę, nori bėgti kartu, bet kojos per trumpos. Tiksliau jų nėra – juk portretai.

Atidarau laiptinės duris (oro pavojaus atveju laukti lifto ir juo naudotis gaisrininkai nerekomenduoja), šokdamas per kelias pakopas įveikiu pirmą, antrą, trečią laiptų maršą. Esu per vidurį tarp pirmo ir antro požemio aukšto. Įsikimbu į turėklus ir sustabdu save.

Tarpdury – mano geriausias draugas Davai Lama. Žiūri į mane nustebusiu žvilgsniu.

Aš irgi nustebęs. Ne tiek jo pasirodymu, kiek dėl aprangos stiliaus. Jis praktiškai nuogas – tik su masažui skirtomis vienkartinėmis kelnaitėmis. Rankoje laiko koją. Aš – su mažoku profesoriaus kostiumu. Laikau ranką.

– O kur tu susiruošei?

Gan mandagiai pasiteirauja Lama.

Nugriaudi sprogimas. Jei tiksliau – sprogimų virtinė.

Vertinant realiai, daug šansų neturėjau. Negali sakyti, kad nemoku muštis. Tarnaudamas Prancūzijos užsieniečių legione išmokau visko. Bet Lama irgi ne pėščias, o svorio kategorijos radikalčiai kitos.

Todėl dabar guliu laiptinės aikštelėje, apšviestoje blausiai mirksinčių avarinių lempų. Burnoje – kraujo skonis, trūksta dviejų dantų. Juos man išspyrė profesoriaus kojos protezas. Negaliu pykti, žinodamas, ką jam padariau – sąžiningi mainai. Bet dantų trūkumas – pataisomas. Daug didesnė problema – Lamos rankos, smaigiančios mano kaklą.

Negaliu įkvėpti, jaučiu kaip kala pulsas. Kiek dūžių per minutę, nežinau – pulsometras rankoje. Ją, pritvirtintą tik lipnia juosta, nurovė. Ne tik nurovė, bet ir daužė mane, laiptus, turėklus, kol nulakstė pirštai, atsikabino delnas. Tada numetė ir ėmė smaugti.

Dar jaučiu, kad išnarintas kairysis petys, greičiausiai trūkę arba labai stipriai patempti dešinės čiurnos raiščiai, lūžęs nežinomas kiekis šonkaulių, geriausiu atveju – lengvas smegenų sutrenkimas. Žodžiu, būklė – vidutinė.

Lama irgi nukentėjęs. Kol turėjau skalpelį, atlikau keletą chirurginių pjūvių – pilve, rankoje. Patobulinau veidą – žaizda nuo lūpos eina per visą žandą, padalija ausį į dvi apylyges dalis. Trūksta panašios kitoje pusėje, ir būtų žmogus, kuris juokiasi. Iš tos žaizdos man ant veido varva kraujas. Abejoju, ar jis ką nors jaučia. Adrenaliną – geras analgetikas.

Man atrodo, kad jis net neskuba – norėdamas savo gibono pirštais galėtų lengvai sutraiškyti kaklą. Mėgaujasi. kažką sako, bet nusprendžiu negirdėti.

Bent jau caro rūmus sugrioviau. Iš to, kaip viskas drebėjo, net ir čia, giliai po žeme, nujaučiu, kad kosmetinio remonto neužteks.

Akyse temsta. Per rūką matau angelą ilgais šviesiais plaukais, jis pasirodo kažkur iš už Lamos. Tasai irgi jį pajunta (ei, čia mano, tu juk nemiršti), atsisukinėja. Rankos vos vos atsileidžia, matau, kaip angelas padaro staigų mostą rankomis.

Lama nusisuka nuo manęs, sekundei sustingsta.

– Masažistė, blet...

Stojasi, iš peties išsitraukia skalpelį, įbestą ten angelo moters pavidale. Gaila, ne į kaklą – spėjo pasukti. Moteris traukiasi atatupsta, užkliūna už laipto, krenta ant nugaros. Lama, suėmęs už rūbų, pakelia ir atsivadėjęs delnu trenkia per veidą jėga, kurios užtektų keliems angelams išjungti.

– Vėliau išsiaiškinsiu.

Grįžta. Viskas, ką spėjau nuveikti – kvėpuoti. Lama gi mano, kad ši veikla man nėra būtina – vėl čiumpa už gerklės. Net nesivargina keliu prispausti mano dešinės.

Grabalioju aplink su menka viltimi ką nors rasti. Apčiuopiu savo roboto ranką, tiksliau tai, kas iš jos likę. Pirštais pajuntu kateterio žarnelę, nukeliamu ją iki trumpos adatėlės gale. Nusitaikau į storą tvinkčiojančią veną Lamos kakle. Smeigiu ten adatą. Tą pačią akimirką dar gyvam vaistų administravimo moduliui nurodau suleisti opiatų dozę. Nepanaudotą lengvo išėjimo garantą.

Nustebusį veidą užlieja palaima, rankų spaudimas slopsta, įkvėpiu oro. Lama žvelgia kažkur į tolį, akyse – susitaikymas.

– Aš supratau... Viską.

Lamos nirvana truko neilgai. Išsišiepęs prailginta burna sukniubo ir vėl mane prispaudė visu nušvitusiu kūnu. Gal vos lengvesnis – mokslininkai sako, kad siela sveria apie keturis gramus.

Lendu iš po kūno, svarstau, ar tas sielos svoris proporcingas šeimnininko svoriui, ar labiau priklauso nuo jos gylio. Procesas užtrunka – viską skauda. Reikėjo pasilikti mikro dozę opijaus sau. Nors ne – neturiu kuo sterilizuoti adatos. Tos, kurią subedžiau Lamai į kaklą, naudoti nenorėčiau, geriau jau skausmas. Paskutinę ištraukiu jau spėjusią ištinti pėdą. Kol kas nesistoju. Keturiomis, tiksliau trimis, nuropoju prie savo angelo sargo (ar angelės sargės?), gulinčios ant laiptų. Pulsas yra, kvėpuoja. Kiek galėdamas atsargiau perkeliu ant lygios aikštelės. Kilsteliu kojas ir padedu jas ant... Lamos. Taip daugiau kraujo pateks į smegenis. Garsiai klausiu, ar viskas gerai. Švelniai papurtau.

Moteris sunkiai atmerkia akis.

– Ar viskas gerai?

Nieko neatsako, žiūri į mane.

– Ar viskas gerai?

– ...Taip.

– Ačiū, išgelbėjai. Mano vardas Martynas.

– Anastasia. Kur...?

Žvilgsniu parodau link kojų. Pamačiusi, kas po jomis, staigiai pritraukia prie savęs. Atsisėda.

– Gyvas?

– Ne.

– Aš jį nužudžiau?

– Ne, aš. Mums reikia judėti. Galiu kreiptis Ana? Ar Nastia?

– Ana.

Leidžiamės lėtokai. Laikausi už turėklų, šokinėju nuo vieno laipto ant kito. Priminti dešinės negaliu.

Nusileidę keturis aukštus randame tunelį. Pirmasis iš dviejų. Mums reikia žemiau.

Turiu sustoti pailsėti.

Anastasia nori bėgti kartu. Klausia, koks planas.

Mano būklėj *bėgti* skamba optimistiškai.

Turiu tik labai teorinį planą – išsigauti iš teritorijos, pasiekti miestą. Pasislėpti, palaukti. Gelendžikas – nemažas kurortas prie didelės įlankos. Su oro uostu. Keliais laivų uosteliais. Jachtom.

Bet iki jo – 20 kilometrų. Jei judėtume vingiuotais keliais – beveik dvigubai tiek.

– Turiu vieną mintį.

Anastasia rūmuose ne pirmą kartą. Tuneliu, kurio link leidžiamės, naudojosi daug kartų – tai paprasčiausias būdas pasiekti pliažą. Prieš pat išėjimą yra Sporto kambarys. Ten – SUP'ai, banglentės, vandens slidės. Svarbiausia – krūva nardymo įrangos.

Laiptai galų gale baigiasi. Tunelyje – horizontalus eskalatorius kaip oro uostuose. Rusijos caras, kitaip nei reguliarūs karaliai, turbūt ir šikti pėsčias nevaikšto. Užsokuoju ant takelio ir vos neapsiverkiu iš laimės – jis pradeda judėti. Anastasia atsistoja šalia, pasiūlo petį atsiremti.

Tunelis ne bet koks – aukštas, išmuštas raudonmedžiu. Ant sienos kabo I. Repino Burliokai prie Volgos. Eskalatoriui pajudėjus, paveikslas juda kartu. Burliokai tempia

eskalatorių – labai šmaikštu. Nenustebčiau, jei čia – originalas, o Sankt Peterburge – kopija.

– Tu – lietuvis?

– Taip.

– Labas – lietuviškai sako.

– Labas. Iš kur žinai?

– Tas pastipęs mėsos kalnas sakė. – Grįžta į rusų.

Sporto kambarys – masyvus. Marmurinės raštuotos grindys, medinis stalas pusapvalėm kojom, priderinti foteliai. Sienos dekoruotos jūros dugno topografiniais kontūrais.

Apima de-žavu jausmas, atrodo, kad esu čia buvęs.

Įrangos pasirinkimas – kaip geriausioje nardymo reikmenų parduotuvėje: visokių dydžių ir storių kostiumai, oro balionai, plaukmenys, kaukės, laikrodžiai, povandeninės žiūklės šautuvai, peiliai...

Labiausiai mane nudžiugina vaikiškų rogučių dydžio nardytojų skūteriai. Įjungiu – **akumuliatorius: 99%**.

Imam pačius storiausius kostiumus – po vandeniu būsim ilgai. Atsisėdu ant suolo, bandau nusirengti profesoriaus švarką. Jis suplyšęs, purvinas, kruvinas. Ir ankštas. Anamato, kaip vargstu.

– Palauk.

Nardytojų žirklėmis tinklams karpyti prakerpa švarko rankovę, padeda nusirengti.

Suima už alkūnės, atsargiai pajudina.

– Skauda?

– Skauda.

– Išnarintas.

– Turėjau tokią nuojautą.

Susiranda rankšluostį, stangriai apšivynioja ranką, kad būtų storesnė. Pakiša man po pažastimi.

– Atsipalaiduok.

Lengva pasakyti.

Staigiu judesiu prispaudžia mano išnarintą ranką prie kūno.

Garsas bjauresnis net už skausmą. Bet jis praneša, kad petys vietoje.

– Skaudės dar ilgai.

– Visi angelai taip moka?

– Aš – kinezeterapeutė.

– Tai man parinko pagal poreikius.

– Kojai dabar niekuo nepadėsiu.

Nors ranką judinti jau daugmaž galiu, su kostiumu vargstu ilgai. Sunkiausia įkišti ištinusią čiurną. Anastasia pasislepia persirengimo kabinoje. Išlenda, kai aš dar tik įpusėjęs. Neoprenu aptempta figūra... Kaip balerinos.

Ana yra nardžiusi. Egipte, labai seniai. Po to – tik vieną kartą, čia. Prieš porą metų rūmų apsaugos viršininkas bandė ją nusitempti į lovą. Pasiūlė kartu į žuvytes pažiūrėti. Nardyti ji pasirašė (vis tiek nėra ką veikti), į lovą – ne. Grįžus po pažintinės ekskursijos Vladimiras (dar vienas, jie ką – kitų vardų negali sugalvoti?) išsinėrė iš hidrokostiumo, po kuriuo nieko nebuvo, pabandė ją grubiai apkabinti. Gavo iš kelio į kiaušus. Nusivylęs vandenynų riteris-okeonografas užsimojo trenkti, bet, matyt, prisiminęs jos svarbą carui, apsigalvojo. Daugiau nardyti nekvietė.

Anastasia parenka kaukes, plaukmenis.

– Man tik vieną. Ir paieškok didžiausios talpos balionų.

Judinti plaukmens sužeista koja nenorėčiau.

Baigiu rengtis. Balionai – dvidešimties litrų. Patikrinu slėgį: 230 barų. Reikėtų sudaryti nėrimo planą, bet per daug nežinomųjų – nežinau, nei koku greičiu temps skūteriai, nei kiek laiko jie veiks. Svarbiausia – išsigauti iš teritorijos. Išsikraus akumai – judėsime varomi rankų ir kojų, baigsis oras – lipsime į krantą.

Ana nutempia įrangą prie sienos.

– Dabar žiūrėk.

Paspaudžia mygtuką. 2x2 metrų kvadratas grindyse šiek tiek nusileidžia ir suvažiuoja po apačia. Atsiveria kiaura metalinė platforma. Po ja – kelių metrų gylio šachta, dugne – vanduo.

– Čia liftas į povandeninį tunelį, juo išplauksime tiesiai į jūrą.

Džiugina ir tai, kad nereikės eiti atviru lauku ir tai, kad NEREIKĖS EITI.

Nusikabinu nardytojo diržą su daug kišenių, įkišu ten peilį, Leatherman multitūlsą, prožektorių. Užsidedu nardymui skirtą laikrodį. Atsipjaunu gabalą virvės. Vieną galą pririšu prie kairės skūterio rankenos. Kitame padarau kilpą, kurią galėčiau užsimauti ant peties – skūterį patogiau laikyti abiem rankom. Išsireнку povandeninės žūklės šautuvą, įsimetu porą atsarginių strėlių.

Užsijuosiu svorių diržus – jie laikys mus po vandeniu.

Ant sienos kabo detalus Gelendžiko žemėlapis. Grybo formos įlankoje pažymėtos marinos. Įsidedu jį į galvą, numatau kelis potencialius tikslus.

Atsigeriame vandens, suvalgome po snikersą (čia pilnos

lentynos užkandžių), kelis sugrūdu į kišenes. Dar kartą patikrinu balionus, padedame vienas kitam juos užsidėti. Tada – kaukes, plaukmenis.

– Judam?

Leidžiamės. Vanduo apsemia čiurnas, blauzdas, kelius, šlaunis. Degina giliąsias žaizdas ir šimtą smulkesnių, apie kurias net nežinojau. Platforma sustoja. Išgirstu, kaip liukas viršuje užsidaro. Nieko tokio – čia puikus apšvietimas.

Neriname vos nuožulniu tuneliu. Jis erdvus, dviejų metrų skersmens. Akivaizdu, kad žmogaus rankų darbo, bet dekoruotas tarsi natūrali povandeninė ola. Atsiremiame į voratinklio formos grotas. Anastasia paspaudžia iš pažiūros paprastą akmenį oloje – grotos besisukdamos atsidaro.

Prisiminau. Mačiau filme Žmogus-amfibija. Ichtiandras išplaukdavo į jūrą pro panašią angą. Sporto kambarys įrengtas pagal herojaus tėvo namų interjerą. Suknistas teminis parkas.

Skūteriuose integruotas ekranėlis rodo greitį, gylį, laiką, akumulatoriaus būklę. GPS po vandeniu neveikia, tik kryptį rodantis kompasas. To užtenka – turime judėti tiesiai į šiaurės vakarus, 315 laipsnių. Greitis kaip po vandeniu įspūdingas – 15 km/h. Atitolstame šiek tiek nuo kranto. Po kelių minučių nykščiu parodau, kad noriu iškilti į paviršių.

Rimtos priežasties neturiu, tik knieti pamatyti fejerverkų rezultatus.

Buvo verta. Rūmų teritorijoje kyla masyvūs dūmų stulpai. Tolumoje aidi sirenos. Raudonas gaisrininkų sraigtasparnis purškia vandenį manevruodamas virš degančių rūmų. Kitas kybo arti jūros paviršiaus, per nuleistą žarną pildosi rezervuarus.

Dar vienas karinis sraigtasparnis suka ratus ten, kur turėtų būti Buyan korvetė.

Dvi gelbėjimosi valtys juda kranto link.

Pastatų sugriovimo masto iš čia negaliu įvertinti, bet žinau, kad planas kiek viršijo lūkesčius.

Kol esam paviršiuje, laikrodyje patikrinu poziciją. Iš įveikto atstumo ir akumų būklės primetu, kad Gelendžiką turėtume pasiekti.

Akumų užteko, beveik. Maniškis išsikvėpė likus pusei kilometro iki įlankos žiočių. Anastasia lengvesnė ir... labiau hidrodinamiška. Galėtų būti visai neblogas komplimentas (nors nežinau, ar išdrįščiau pasakyti). Jai liko 9%.

Dvidešimt kilometrų įveikėme per pusantros valandos. Likusį puskilometrį mus abu tempia Anos skūteris. Savąjį velku kartu – gal dar prireiks.

Gelendžiko įlanka – šampinjono formos, žiotys-kotas – 1,8 km pločio, kepurė – beveik 5 km. Miesto centras, paplūdimiai – rytinėje pusėje, oro ir krovininių laivų uostas – vakarinėje. Centrinės pusės molai – ilgi atviri pirsai, neskirti ilgalaikiam stovėjimui. Rytinėje pusėje, visai šalia žiočių – nedidelis uždaras uostelis, šalia – laivų remonto įmonės ir sandėliai. Ten mes ir taikome.

Temsta. Apsukame molą, įneriame į uostą pro vartus šiaurėje. Mano deguonies baliono likutis – vos šeši, Anos – dvidešimt barų¹. Koks komplimentas tikėtų šiuo atveju?

You make me breathless

arba

You take my breath away²

Matau išrikiuotų laivų dugnus, pusė – kateriai, kita pusė – burinės jachtos. Lengva atskirti iš ilgų kylių.

Parodau Anai, kad lauktų po katerio dugnu molo gale,

.....

1 2.5% ir 8.6% nuo pradinio slėgio.

2 Abu komplimentus galima versti kaip „Tu atimi man žadą“.

plaukiu žvalgytis laikinų namų. Antras laivas – irgi nedidelis kateriukas. Toliau – trys burinės jachtos, 10–13 metrų ilgio. Tai, ko ieškau. Vanduo skaidrus, matau, kad ant molo – tuščia. Saulė ką tik nusileido, žioplanėtojais išsiskirstė.

Išsireнку vidurinę – ji labiausiai apšikta paukščių – savininkas ne iš tų, kurie nuolat leidžia laiką laive ir blizgina denį. Gal dar nostalgija suveikė – ant šono užrašyta N390, švediška Najad jachta, vertinama ilgų kelionių mėgėjų. Jaunystėje per Ramųjį vandenyną plaukiau penkiomis pėdomis ilgesne – N441.

Pamoju Anai, kad prisiartintų.

Jachta prišvartuota priekiu į molą. Nuneriname prie galo, iškylu iš vandens, pasistūmęs nuo maudymosi platformos pasiekiu kopėtėlės ir nuleidžiu jas į vandenį. Pririšu balioną ir skūterį.

Пускай!¹

Raudonomis raidėmis užrašyta ant tranco². Pavadinimas man patinka – *Tegu!* arba *Leisk!*. Tikiuosi, įsileis svetingai.

Tie, kas buriuoja, žino, kad didžioji dalis savininkų raktus nuo kajutės palieka kur nors jachtoje. Dažniausiai runduke, prieinamame iš kokpito. Vagys į laivus lenda retai, savininkai būna keli ir turi tik vieną raktą. Tikiuosi, kad net ir rusijoje šios tradicijos laikomasi. Blogiausiu atveju – spyną išlaušiu, įrankių turiu.

Raktą randu greitai, labiausiai nuspėjamoje vietoje – runduke po variklio užvedimo bloku.

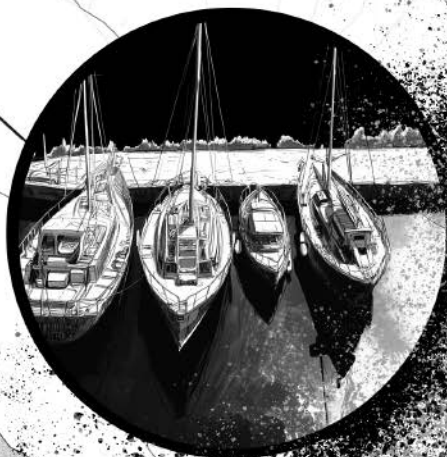
Atrakinu medines dureles, nustumiu liuką. Grįžtu ant maudymosi platformos. Įkišu iškeltą nykštį į vandenį – saugu

---

1 Puskai, (rus.) Tegu.

2 Laivūgalis.

Gelendžikas

Juodoji jūra

kilti. Pasirodo Anos galva. Nusiima balioną, pakabina šalia manojo.

– Paduok skūterius.

Padedu Anai išlipti. Sulendame į kajutę, uždarome dureles.

[82]

2028 Spalio 3, 19:30
Gelendžikas, Rusija

Viskas ko noriu – išsitiesti, užmigti ir miegoti. Iki ryto, tada iki vakaro ir dar kartą iki ryto.

Reikia išlįsti iš šlapių kostiumų. Ana tikrina spinteles. Atrodo, kad laimėjome aukso puodą – yra ir rūbų, ir maisto atsargų.

Atsegame vienas kitam užtrauktukus nugaroj, rengiamės. Pažįstami dvi valandas, iš kurių didžiąją dalį praleidome po vandeniu tylėdami. Bet nuogumas netrikdo. Beveik.

Rasti rūbai kokiais trim dydžiais per platūs tiek man, tiek Anai.

– Eisim į reiverių diskoteką *Kam virš keturiasdešimt*.

Ana atrodo visai žvaliai.

Policijos sirenos aidai be perstojo. Kol kas toli – iš Gelendžiko centro, už įlankos. Mūsų ieško. Žinau, kad anksčiau ar vėliau ieškos ir čia.

Najado korpuse – eilė langelių. Pro du dešinio borto galinius, kur pagrindinis miegamasis, gerai matau molo prieigas – iš ten pasirodytų policija, specnazas ar kiti nedraugai. Pastebėję turėtume minutę išsinešdinti iš kajutės, tyliai įslinkti į vandenį.

Jei teks sprukti, reikės hidro kostiumų. Laiko apsirengti

nebus. Sukišu į juos plaukmenis, pakabinu vandenyje ant kopėtėlių, šalia balionų. Į vidų parsinešu skūterius. Ropi-
nėju ant kelių – taip nereikia priminti pėdos.

Nuo jachtos iki gėlo vandens ir elektros kolonėlės ant molo
eina kabelis. 220 voltų – seniai pamiršta prabanga. Tik
prietaisų, kuriuos galėčiau pakrauti – vos du.

Patikrinu, ar visos užuolaidėlės užtrauktos, įsijungiu mažą
švieselę prie šturmaninės.

Ištraukiu skūterio akumus. 12 voltų. Labai gerai. Krovimo
lizdas – specifinis. Ne taip gerai. Randu mašininį kištuką,
nupjaunu kitą galą, apnuoginu laidus, privynioju prie kon-
taktų ir apsuku izoliacija. Atrodo, nesudėtingas darbas, jei
turi dešimt pirštų. Su penkiais užtrunku. Įjungiu – užsi-
dega krovimo indikatorius.

Ana ant lovos išdėliojusi vaistinėlių turinį. Paduoda man
keturias (!) ibuprofeno tabletes, stiklinę vandens.

– Duok koją.

Elastiniu bintu suteipuoja čiurną.

– Miegok, aš pirma pabudėsiu.

Atsisėda ant lovos prie stebėjimo langelio. Išsilukštena sni-
kersą. Atsigulu šalia.

– Pažadink po poros valandų. Jei ką pastebėsi, įspirk.

Atsijungiu. Per pusę sekundės.

[83]

Miegas pervargus labai keistas. Jachtos siūbavimas, falų¹ barbenimas į stiebą, bangelių mūša į korpusą nepaleidžia sąmonės. Žinau, kad lyg ir užmigęs, bet kartu įsitikinęs, jog nemiegu. Matau Aną, žiūrinčią pro langelį. Reikia pasitikrinti. Ar viskas gerai? – klausiu. Taip – patikina. Po akimirkos atsisuka – kažkas ateina! Vyras! Aš guliu, sakau, kad nesvarbu, jis vienas, nieko mums nepadarys, mes saugūs. Vyras jau jachtoje, leidžiasi laiptukais į kajutę. Profesorius Pavlovas. Jo kairė – roboto ranka, tokia kaip mano, kai buvo be odos. Tu gi mirei, pats tave nužudžiau – sakau. Profesorius nusikvatoja psichopato juoku, žiūri į netikrą ranką: ji – tobula! Tobuloji ranka čiumpa jam už kaklo, smaugia. Po kelių sekundžių paleidžia. Profesorius vėl kvatoja – cha cha cha! Išgąsdinau?!? Aš juk pajuokavau!

Atsisėdu šlapias nuo prakaito.

- Kiek miegojau?
- Už minutės bus dvi valandos.
- Kalbėjau per miegus?
- Ne. Ir net neknarkei.

[84]

2028 Spalio 3, 22:00
Gelendžikas, Rusija

Turiu daug darbų. Privalėčiau juos atlikti prieš miegą, bet nebuvo jėgų. Atsistoju nuo lovos. Galiu priminti koją – ibuprofenas ir suteipavimas padeda.

---

1 Stiebo virvės, skirtos burėms kelti.

Anos eilė miegoti. Sutariame, kad keisimės kas keturias valandas – tiek, kiek įprastai trunka viena vachta¹ laive.

Skūterio akumulatorius pakrautas. Prijungiu kitą. Užtrunku daug trumpiau – pamiršti įgūdžiai verstis viena ranka grįžta. Patikrinu kokpito rundukus, randu inkarą. Surišu į krūvą hidrokostiumus, deguonies balionus ir skūterį, prikabinu prie inkaro ir nuleidžiu viską iki dugno, virvę pririšu prie kopėtelių.

Praverstų internetas. Bet mano roboto rankai – šakės. Nuskandinau likučius, vos atitolus nuo rūmų.

Įjungiu VHF raciją. Nustatyti du kanalai: 16 – saugumo pranešimams ir pagalbai kviesti. Kitas – 73. Palieku abu. Įjungiu navigacinį ploterį. Tiek VHF, tiek ploteris – modernūs B&G, daug naujesni už jachtą, kuriai virš trisdešimt metų, – tokio modelio seniai nebegamina.

Ploteris užsikrauna, rodo žemėlapi su pažymėta mūsų lokacija. Matau dar kelis laivelius – juose įjungtas AIS². Ši sistema per VHF, palydovinį ar interneto ryšį leidžia nuolat perduoti savo pozicijas, taip išvengiama susidūrimų. Jau daug metų ji įdiegta praktiškai visuose didesniuose už valtį laivuose.

Baksteliu ant mūsų taško. Atsidaro lentelė su papildoma info:

AIS ID: 277199830

Reiškia, AIS yra ir mūsų jachtoje.

Ką bedaryčiau, kas pusę minutės einu prie langelio ir tikrinu, ar neturime svečių.

– Jachta Elbrus kviečia Gelendžik-3

---

1 Pamaina.

2 Automatinė identifikacijos sistema

Pasigirsta 73-ame kanale.

- Jachta Elbrus, Gelendžik-3 klauso.
- Penki rusijos piliečiai, plaukiam į įlanką, švartuosimės prie Baltosios Nuotakos.
- Iš kur plaukiate?
- Sočio.
- Jachta Elbrus, plaukite prie pasieniečių molo, bus patikrinimas.
- Čia Jachta Elbrus, supratome, plaukiam prie pasieniečių.

Ploteryje matau, kaip įlankos žiotyse juda laivelis. Baksteliu – motorinis kateris, plaukia 17-kos mazgų greičiu. Baltoji Nuotaka – pirsas miesto centre, bet kateris juda į kitą – mano – pusę. Lenda gilyn į įlanką, prisišvartuoja kiek žemiau didelio pramoninio uosto. Dabar žinau, kur pasieniečiai. Dar žinau, kad įplaukiantys laivai privalo pranešti apie save ir juos tikrina. Laušim išplaukiančio.

Darau spintelių reviziją. Grikliai, makaronai, тушёнка¹, kava, arbata, šokoladai Alionka, degtinė (penki buteliai!). Suskaičiuoju, kad du žmonės nebadaudami gali gyventi penkias dienas. Baigsime maistą – gersim degtinę, joje kalorijų daugiau nei aliejuje.

Atplaukia dar vienas laivas, žvejybinis. Marš pas pasieniečius. Po jo – krovininis, plaukia iš Azovo. To netikrina.

Po dviejų valandų atjungiu įkrautą akumą, nuleidžiu skūterį pas kolegą prie inkaro.

Įpusėja ketvirta valanda. Neatidėliotinos veiklos neturiu, lieka stebėjimas. Akys merkiasi.

Mėlynos šviesos mirgėjimas atplėšia vokus ir išbaido

---

1 Tušonka - troškintos mėsos konservai.

miegus. Ant molo užvažiuavęs policijos UAZikas įjungtais švyturėliais, be garso.

Žadinu Aną.

Iš automobilio išlipa vieniša figūra. Įsijungia prožektorių, eina pasišviesdama prie pirmo katerio, įlipa. Ką daro – nematau, tik judantį prožektoriaus spindulį. Užtrunka ne ilgiau kaip minutę. Iki mūsų – dar aštuoni laivai.

Šnibždu Anai, kad dėl tokio patikrinimo nardyti nėra reikalo. Užrakinu dureles. Išjungiu lemputes ir prietaisus. Patikrinu, ar pro liukus lubose nesimatys veiklos pėdsakų. Anai duodu povandeninės medžioklės šautuvą, pats pasiruošiu peilį.

Po kelių minučių laivas sulinguoja. Kai esi viduje, o kažkas vaikšto deniu, atrodo, kad ten bėgioja dramblys. Policininkas aiškiai tingi dirbti savo darbą – atmestina pamakaluoja prožektoriumi pro liukus, paklibina dureles.

Lipa iš kokpito, už kažko užkliūna. Garsiai pasako, ką galvoja apie savo naktinį darbą ir partnerį, laukiantį kabluko. Gerai negalvoja.

Į kitus laivus net nelipa – pašvietęs nuo molo patraukia atgal.

– Išsigandai?

– Nelabai, žinau, kaip jie dirba. Bet nemanau, kad čia – viskas, sulauksim ir rimtesnių.

UAZikas išvažiuoja. Palaukiu dešimt minučių, liepiu Anai užrašinėti visus VHF pokalbius pažodžiui. Einu miegoti.

Jaučiuosi apyžvaliai. Išgeriu dar dvi tabletes ibuprofeno. Ana paruošusi pusryčius. Dujinės viryklės įspėjau nejungti – dronas ar sraigtasparnis su termovizoriumi pastebėtų, kad jachta Puskai! šiltesnė nei kitos. Net ir mūsų kūnų šiluma gali kiek pašildyti laivą, todėl šoninius langelius laikom pravirus. Pusryčiams – šaltame vandenyje išbrinkę griekiai, тушенка ir liūdna Anos gyvenimo istorija.

08:00 istoriją nutraukia žinios – pagarsinu tyliai grojusį radiją, klausome. Anot rusų, dėl programinės įrangos klaidos buvo paleistos priešlėktuvinės raketos, nežymiai (taip, tikrai tas žodis) nukentėjo Aleksandro Ponomorenkos vila (jis – oficialus savininkas). Jei sakytų, kad viskas nutiko dėl neatsargaus rūkymo, būtų arčiau tiesos. Apie nuskendusį laivą – nė žodžio.

Po pusryčių susitvarkome taip, kad neliktų jokių veiklos požymių. Tik sumažėjusį grikių ir konservų kiekį sunku paslėpti.

Pamaigau VHF, išeinu iš jūrinių dažnių. 73 kanalą palieku, 16-tą keičiu į kitus. Randu taksistų (čia jie vis dar naudoja rącijas), fūristų, policijos dažnius. Visur chaosas, daug keiksmazodžių, situaciją sutartinai vadina *visa šita chuinia*, klausia, *kada ji, blet, baigsis?*

Ana eina miegoti. Skaitau užrašytus pranešimus: atplaukė du krovininiai, pas pasieniečius neužsuko. Išplaukė trys žvejybiniai – tikrino visus.

Iš miesto dar atsklinda sirenos, nuolatos zuja sraigtasparniai. Oro uostas arti, bet nemanau, kad čia normalus intensyvumas.

Dieną uostelis bruzda. Niekas neišplaukia, bet žmonių yra

bent keliuose laivuose. Linksmi rėkauja vieni kitiems.

– Miša, gi pas tave vėl nauja! Aš viską Iročkait papasakosiu!

Rėkia įkaušęs balsas iš vieno katerio.

– Papasakok, bet tada tavo valtis taps povandenine!

Kvatoja Miša vesdamas už rankos peroksidinę blondinę į jachtą šalia.

Ploteryje patikrinu, kas vyksta jūroje prie rūmų. Stovi du kariniai laivai, greičiausiai atplaukę iš Novorosijsko.

Ana atsibunda prieš vidurdienį. Dvyliktą pietaujame – kaip žmonės. Grikliai! Konservai! Šį kartą – mano istorija.

Laivai išplaukia ir parplaukia, procedūra nesikeičia. Tik išplaukiančiųjų iš įlankos daugėja – dėl visos tos chuinos. Prie pasieniečių molo – laukiančių patikros kamštis. Iš mūsų uostelio irgi išjuda kateris. Užmezga ryšį, gauna kvietimą patikrai.

– Saša, čia juk aš!

Sako iš laivo Koral.

– Reikia – įsakymas.

Saša – užsirašau.

17:55 Ana nuo stebėjimo langelio pasisuka į mane. Akys plačios.

– Specnazas.

Išjungiu prietaisus. Užsidedame nardymo kaukes. Išlendame į kokpitą. Prigludęs prie grindų įstatau dureles, užtraukiu liuką, užrakinu. Pakabinu raktą į vietą. Ana persiverčia per kairįjį bortą, laikydamasi už krašto tyliai nusileidžia į vandenį. Kartoju tą patį. Elgiamės pagal aptartą procedūrą – neriame po laivu iki laivagalio, kur pririštas inkaras. Ana pirma, prisitraukdama už virvės leidžiasi iki dugno. Atrišęs virvę seku iš paskos. Įsikandame kandiklius, atsukame balionus. Jei tiesiog tupėsime po laivu, iškvėptus oro burbulus tikrai pastebės. Mūsų planas – išplaukti pro uosto vartus, atitolti porą šimtų metrų ir palaukti. Mano balionas beveik tuščias, bet Anos dar kuriam laikui užteks abiem. Jei baigsis ir jos – plūduriuosime paviršiuje.

Ijungiu skūterį ir... iškart išjungiu.

Link uosto vartų sparčiai artėja juodas katerio dugnas. Sustoja. Pačiame vartų viduryje. Išplaukimo planas žlugo.

Šūdas.

Apsidairau ieškodamas tamsiausios vietos uoste. Tolimiausiame gale, visai šalia specnazo džipų, išilgai prišvartuotas senas žvejybinis laivas. Nerdami laikomės pakraštyje, po jachtomis ir kateriais. Tempiu virve pririštus hidrokostiumus (taip, mes apsirengę povandeninės reivo diskotekos rūbais). Jei specnazas aptiks bent kokius ženklus, kad čia buvome – suras ir mus, net jei pasiverstume auksinėmis žuvelėmis.

Palendame po laivu. Patikrinu oro atsargas balionuose. Anai tuoj teks dalintis. Ne, nekvėpuosime pakaitomis – visi balionai turi atsarginį kandiklį.

Ten, kur uosto vartai, kur specnazo kateris, užkirtęs mūsų

atsitraukimą, matau į vandenį įkrentančius juodus kūnus ir burbulų debesis aplink.

Narai. Šūdas. Šūdas.

Priglundame prie plačiai išsiskėtusios V formos dugno, tarp molo ir laivo, kad korpusas užstotų. Molas čia aukštas, ant jo sukabintos milžiniškos traktoriaus padangos, saugančios bortus. Vėjas pučia nuo vartų, laiko laivą standžiai prispaudęs. Iškišu galvą į paviršių tarp dviejų padangų. Atsisėgu balioną, palieku jį kabėti ant vienos petnešos, iširemiu nugara į korpusą, sveikąja koja randu gerą atramą mole ir stumiu. Prasiveria plyšys.

Būtų sunku tiksliai paaiškinti, kokias akrobatines procedūras atlikome, ar sužinoti, kiek laiko užtrukome, bet galiausiai visi daiktai – hidrokostiumai, skūteriai ir balionai – atsidūrė vienos padangos viduje, mes su Ana – kitos.

Mano galva – ties devinta valanda, Anos – kiek žemiau trečios. Keliais susirėmę šeštoje. Padangos pločio man vos užtenka, pečiai standžiai suspausti jos šonų. Anai – kiek erdviau. Laivas uždaro mus savo bortu. Jame – stiklinis, nuo subraižymų visiškai matinis iluminatorius, praleidžiantis kruopelę šviesos.

Padangos apačioje – pogilė bala. Mes ją dar papildėme vandeniui iš šlapių drabužių. Abiejų užpakaliai ir pėdos mirksta. Peiliu pragrėžiu skylę, kad išvarvėtų. Geriau, bet rūbai vis tiek šlapi.

Praeina pusvalandis. Šalta, Ana dreba. Per suglaustus kelius užkrečia ir mane. Persukame valandas.

Dabar abiejų pėdos – kažkur ties ketvirta. Anos galva – vos žemiau devintos.

Iškart daug šilčiau.

Dar pusvalandis. Nugara ir užrakinti keliai jau kuris laikas intensyviai aiškina, kad jiems ta puslankio forma atsibodo, nori pokyčių.

- Ar kinizeterapeutėms skauda nugarą?
- Skauda buvusioms balerinoms.

Girdime artėjančius žingsnius ir balsus. Eina link mašinų?

Keturis kartus trinkteli durelės – vienas džipas pilnas. Pasigirsta dar žingsnių. Pirmas trinkt, antras. Trečio ir ketvirto nesulaukiame.

Paspardo į padangą.

Jaučiu, kaip smarkiai plaka Anos širdis.

- O padangas tikrino?

Iš lauko atsklinda prislopintas balsas.

- Nežinau.
- Tuo patikrinsim.

Specnazas išvažiavo.

Padangas jie tikrino šuvių serijomis.

Jaučiau, kaip kulkos smigo į Anos kūną.

Nežinau, kiek turiu laiko.

Kaip man išlįsti iš padangos, ištraukti Aną?

Illuminatorius – stiklinis.

Skersmuo – vienos buvusios balerinos klubų pločio.

Lethermane yra stiklo daužymo įrankis.

Sulenkiu Aną per juosmenį – man reikia judesio laisvės.

Stiklas dūžta nuo pirmo smūgio.

Nudaužau aštrius likučius.

Kyšteliu galvą: gyvenamoji kajutė. Lova tiesiai po langu.

Stumiu Aną pro skylę kojomis į priekį.

– Aš greitai.

Paleidžiu.

Jaučiu kraują ant delno. Daug kraujo.

Petimi atstumiu laivą. Pasiekiu borto kraštą, įsikimbu. Įlendu tarp korpuso ir padangos. Spiriuosi į grubų protektorių, stumiuosi į viršų. Persisveriu per bortą ir nudrimbu ant denio.

Lauke jau tamsu, bet miesto šviesos rodo man kelią durų į triumą link.

Neužrakintos. Nusileidžiu, randu Aną.

Mes jachtoje. Atnešiau Aną per molą. Žmonių nebuvo. Nesvarsčiau, ką būčiau daręs sutikęs. Durelės išlaužtos, viduje viskas išversta.

Paguldau, perkerpu rūbus. Viena žaizda – pilvo dešinėje, ties bamba, kita – šlauny, taip pat dešinėje.

Stora padanga sugėrė dalį kulkų energijos – todėl jos liko Anos kūne. Kitu atveju būtų manyje. Ne, nebandau ištraukti – tai viena kvailiausių idėjų, įkalta filmų apie superherojus. Jei nesi chirurgas ir neturi tinkamų įrankių, traukdamas kulką tik pagilinsi žaizdą ir paskleisi bakterijas.

Svarbiausia – sustabdyti kraujavimą. Žaizda pilve kraujuoja neintensyviai. Užklijuosiu ją vėliau. Meldžiu, kad svarbūs vidaus organai nebūtų kliudyti.

Iš žaizdos šlaunyje kraujas plūsta intensyviu upeliu – pažeista arterija. Nenutraukta iki galo, kitaip Ana jau būtų mirtinai nukraujavusi. Žinau, kad vaistinėlėje buvo turniketas. Surandu ją numestą kampe. Veržiu turniketą aukščiau žaizdos. Prašau angelų, kad tai nebūtų pigus kinietiškas šūdas. Atlaiko.

– Skauda.

– Turi skaudėti.

Kraujo upelis išsenka.

Imu gniužulą vatos, sudrėkinu degtine, valau kraują nuo pilvo. Uždengiu skylę keliais kvadratais sulankstytos marlės, užklijuoju plačiu pleistru.

Turniketą laikyti saugu iki dviejų valandų. Turime du variantus: ieškoti ligininės arba nuimti prieš tai užtamponavus žaizdą.

– Geriau jau mirsiu.

Ligoninės variantą Ana atmeta.

Nuvalau žaizdą, išpakuoju bintus. Vienas paprastas, ant kito užrašyta, kad skatinantis krešėjimą.

– Vėl skaudės.

– Duok šiek tiek...

Ana žvilgsniu parodo į degtinės butelį.

Kiek pakeliu galvą, pridedu butelį prie lūpų. Raukydamasi nuryja kelis gurkšnius.

– Daryk.

[89]

2028 Spalio 4, 23:50

Vidurnaktis. Ana miega. Sugirdžiau dvi paskutines ibuprofeno tabletes. Užklojau keliomis antklodėmis, užkūriau dujinę. Netekus daug kraujo gresia hipotermija.

Buvau išėjęs. Patikrinau penkias jachtas. Visų spynos išlaužtos – nebuvo sunku. Ieškojau antibiotikų. Radau lapelį streptocid¹ tablečių. Dar ibuprofeno, paracetamolio.

Žadinu Aną, ji pramerkia akis. Matau, kad klajoja kažkur toli. Sugirdau dvi streptocido tabletes.

Ijungiu pasieniečių kanalą VHF racijoje, atsigulu šalia.

Lyja. Lašai barbena į korpusą. Plauna kraują nuo molo ir jachtos.

---

1 rusiškas antibiotikas

- Jachta Puskai kviečia Gelendžik-3.
- Jachta Puskai, Gelendžik-3 klauso.
- Du rusijos piliečiai, plaukiam į Sočį.
- Tolikai?
- Taip, Saša.
- Lenkai linkėjimai!
- Būtinai perduosiu.

Uoste praleidome dar pusantros paros. Atsišvartavome lygiai dvyliktą, su mintimi, kad pasieniečiams pietūs – šventas reikalas. Jų entuziazmas jau kuris laikas išblėsęs. Užsukti patikrinimui kvietė maždaug kas dešimtą išplaukiantį ir kas penktą įplaukiantį laivą. Rusai nesilaikė radijo ryšio protokolo – operatoriai mielai šnekučiavosi su pažįstamais. Iš pokalbių žinojau budinčiojo vardą.

Išplaukdami pranešėme pasieniečiams. Pagal taisykles. Iš pokalbio su dispečeriu paaiškėjo, kad mūsų jachtos savininkas Tolikas – Sašos pažįstamas. Kalbėjau atitraukęs mikrofoną, traškindamas šokolado Alionka foliją – imitavau trikdžius, norėjau pakeisti balsą, paslėpti baltišką akcentą. Sašos žmonai linkėjimų neperdaviau, nes nežinojau, ar turi.

Plaukti į Sočį neplanavome.

Ana neatrodė gerai.

Iš įlankos pajudame motoruodami. Dyzelio atsargos – pusė bako. Jūros neperplauksime, bet tam juk yra burės. Pakeliame kiek atitolę. Kryptis – pietūs. Po trijų valandų atlinguojame iki tarptautinių vandenų – dvylikos jūrmylių nuo kranto. Jei mus pavytų rusai, jiems tai būtų nė motais, tačiau viena simbolinė riba įveikta. Varomi burių tiesiai į Sočį plaukti negalėtume – vėjas pietryčių, pučia išilgai pakrantės. Todėl atsitraukimas nuo kranto atrodo visai legaliai, jei kas nors užfiksavo deklaruotą tikslą ir stebi judėjimą.

Turime du pasirinkimus – Sakartvelą arba Turkiją. Turkija – arčiau, vėjas palankesnis. Sakartvelą svarstau dėl kitos priežasties – plaukdami jo link laikytumėmės arčiau pakrantės. Jei Anos būklė visai pablogėtų, galėtume ieškoti pagalbos krante. Tik tas krantas būtų rusijos arba Abchazijos, kas praktiškai tas pats.

Ana karščiuoja. Karščiuoja ir klejoja. Sugirdau vaistų. Šamonei prašviesėjus papasakojau variantus.

– Tik ne į rusiją.

Išjungiu AIS siųstuvą, pakeičiu kursą 30 laipsnių. Nusi-taikau į Samsun miestą Turkijoje. Iki jo – 350 kilometrų. Plaukiame 6–7 mazgų greičiu. Jei vėjas nesikeis, Selam!¹ galėsime pasakyti po 30 valandų.

Ploteryje stebiu laivus. Prie rūmų vis dar stovi du karo laivai, prie jų prisijungę laivas-kranas. Iškelinės skenduolį.

Praeina dvi valandos, visi laiveliai ploteryje dingsta. Reiškia, tiek nuo kranto, tiek nuo artimiausio laivo, per kurį AIS gali gauti duomenis, nutolome 10–15 jūrmylių.

---

1 Labas (turkiškai).

Dar dvidešimt jūrmylių. Stengiuosi kas valandą numigti po penkiolika minučių. Kokpite, po stogeliu. Užstatau taimerį, atsiremiu nugara į kajutės sieną, atsijungiu. Pypteli – įsijungiu. Prieš akis – jachtos kilvateris¹. Pratęsiu žvilgsnį tolyn, tikėdamasis ten nieko nepamatyti. Žiūronais apžvelgiu horizontą, patikrinu ploterį, einu pas Aną. Dedu sudrėkintus rankšluosčius ant kaktos, kalbinu.

Kartais priartėjame prie kokio krovininio laivo, ekrane atsiranda laiveliai. Baksnoju kiekvieną, tikrinu.

Kai nusileis saulė, bandysiu pagauti ne rusijos AM radijo stočių signalus – sutemus bangos atsimuša nuo stratosferos ir sklinda kelis kartus toliau. Praėjusią naktį dar Gelendžike iš vienos angliškai transliuojančios Rumunijos radijo stoties sužinojome, kad pasaulis išsiaiškino tikrus caro rūmų sugriovimo mastus – pamatė palydovo nuotraukose. Sužinojo ir apie nuskandintą korvetę. Rusai metė programinės įrangos klaidos versiją ir apkaltino ukrainiečių hakerius – kartais ir jie būna arti tiesos. Pezėjo kažką apie peržengtas raudonas linijas, grasino adekvačiu atsaku. Putinas nepasisakė – oficialiai rūmai juk ne jo.

Tikiuosi, kad 3EHEK užsikasęs giliai.

---

1 Laivo paliktas vandens pėdsakas.

Man labai nepatinka trys maži laiveliai. Maži jie atrodo tik ploterio ekrane. Bakstelėjus paaiškėja, kad tai rusų karo laivai. Visi trys pajudėjo iš Novorosijsko, pietvakarių kryptimi. Taške, kuriame išjungiau AIS siųstuvą, keliais laipsniais pakeitė kursą. Vidurinysis, Kursant Kirovets, juda tiese, kuri beveik sutampa su mūsų. AIS rodo, kad jei nekeisime kurso, po poros valandų prasilenksime 1.2 jūrmylės atstumu.

Norėčiau pasiimti tušinuką ir juos išbraukti. Kaip popieriniame jūrų mūšyje.

Koreguoju kursą, įjungiu variklį. Pagreitėjame dviem mazgais, prasilenkimo atstumas padidėja, bet ne tiek, kiek norėčiau. AIS siųstuvą išjungęs, bet karo laivai turi galinčius radarus. Nors jachtoje metalo nedaug, priartėję per kelias jūrmyles tikrai užfiksuos.

Judame link tamsesnių debesų tolumoje. Norėčiau tikros audros – bangos paslėptų žemą jachtos korpusą nuo radaro, lietų sumažintų tiesioginį matomumą.

Nusileidžiu į kajutę. Pabudusi nuo variklio burzgesio, Ana klausiamai žiūri į mane.

– Vejasi?

[94]

2028 Spalio 6, 19:20
Juodoji jūra

Mus rado.

[illegible]

[illegible]

[95]

Galingas prožektorius apšviečia jachtą *Puskai!*

Spindulys sklinda iš paskui plaukiančio *Kursant Kirovets*,
Gračionok klasės priešdiversinio katerio.

– *Kursant Kirovets* kviečia jachtą *Puskai*.

Tyla.

– Jachta *Puskai*, jus kviečia *Kursant Kirovets*.

Tyla.

– Jachta *Puskai*, tuoj pat nuleiskite bures ir sustokite.

Tyla.

– Jachta *Puskai*, čia rusijos karo laivas. Mes atidengiame
ugnį.

Pasigirsta 30 mm patrankos šūviai, kulkos taško vandenį
už kelių metrų nuo jachtos.

– Jachta *Puskai*, čia paskutinis perspėjimas. Sustokite
arba šausime į laivą.

– Rusų karo laive, čia jachta *Puskai*.

– Pagaliau. Jūs ką, visai achujieli?

– Rusų karo laive... Eik nachui.

[96]

Jachta *Puskai!*, suvarpyta šimtų 30 mm kulų nuskendo
Juodojoje jūroje, 2028-ųjų Spalio 6 dieną, 19:58.

Dispečerio Sašos budėjimas baigėsi 12:00. Puskai! buvo paskutinis laivas, kurį jis išleido į jūrą. Perdavęs pamainą grįžo namo, numigo kelias valandas. Išėjo į miestą alaus.

Bare sutiko klasioką Toliką.

– Apsigalvojai?

– Dėl ko?

– Sočio.

– Ką čia pezi?

– Taigi išplaukėt per pietus su Lenka.

Sėdo abu į taksi, nulėkė į uostą. Toliko jachtos nebuvo. Saša paskambino kam reikia.

Atleidžiu racijos kalbėjimo mygtuką, perduodu mikrofoną prabangios motorinės jachtos kapitonui. Jis nesupranta rusiškai, bet paskutinę frazę girdėjęs – rodo iškeltą nykštį.

Sparčiai judame Turkijos krantų link. Šalia manęs stovi... Atari. Šypsosi.

– Išversi?

Ana kajutėje, ja rūpinasi medikai.

Viskas atrodo per gerai, kad būtų tikra.

Bet yra.

Iš Atari sužinojęs, kur kalinamas Masteris, Itonas ėmėsi gelbėtojo vaidmens. Labiau mėgo gelbėti visą pasaulį, bet entuziastingai ėmėsi ir šios misijos – jautėsi prisidirbęs. Susodino į lėktuvą specialiųjų operacijų būrį, kapitoną su įgula, medikų komandą. Nuskrido į Sinop – miestą Turkijos šiaurėje, kur laukė 44 metrų motorinė jachta, gan simbolišku pavadinimu Escape. Buvo pasiryžęs priplaukti prie rūmų, išlaipinti SOF būrį, įsiveržti ir išgelbėti pasaulį išlaisvinti kalinį.

Pakeliui tikslo link iškilo problema: rūmų nebeliko.

Itonas valdė du palydovų tinklus – vienas skleidė internetą beveik visam pasauliui, kitas – fotografavo žemės paviršių. Tą pačią poziciją palydovai fiksavo kas valandą. Nuotraukose rūmų teritorija atrodė nekaip. Mintis lipti į krantą, kur neršė visos įmanomos rusų tarnybos, o pakrantėje stovėjo karo laivai, buvo atmesta ilgai nesvarsčius.

Pradreifavo netoliese daugiau nei parą neįplaukdami į teritorinius vandenis. Itonas, nors Atari ir prieštaravo, liepė grįžti į Turkiją.

Nuleidęs akis sėdėjo priešais.

– Gal aš paskambinsiu Putinui?

– Ir ką, iškviesti jį į dvikovą? Jau bandei kartą.

– Ne, aš...

Įsakmiu rankos judesiu Atari nutildė Itoną – jos ausyje ką tik nuskambėjo signalas, kuris reiškė: žinutė nuo Master.

Labas,

Aš – be ryšio. Bet gyvas. Galiu perduoti ribotą kiekį informacijos. Informacija:

554399660/2

Iki greito,

Tavo Master

Atari minutę pamaigė telefoną, pakėlė akis.

– Sukamės.

Pasvirasis brūkšnys – dalybos ženklas.

554399660 / 2 = 277199830

277199830 – *Puskai!* AIS numeris. Pirmas google rezultatas – nuoroda į marine traffic puslapį, rodantį jachtos lokaciją, jei tik įjungtas siųstuvas.

Atari ploteryje stebėjo, kaip *Puskai!* palieka Gelendžik įlanką, juda į pietus. Atstumas – beveik 350 kilometrų, šešios valandos kelio.

Po trijų valandų *Puskai!* dingo iš ploterio. Bet buvo Itono palydovai. Kartą per valandą atnaujinamame vaizde Atari matė, kaip jachta, kiek pakeitusi kursą, juda beveik tiesiai link jų.

Matė ir artėjančius karo laivus.

Likus valandai *Puskai!* dar kartą pakeitė kursą. Kitoje palydovo nuotraukoje jos nebesimatė – pasislėpė po debesimis. Escape kapitonas vairavo į spėjamą susikirtimo tašką. Visa įgula naršė horizontą ieškodama švieselės ar burių.

[100]

2028 Spalio 6, 19:05,
Juodoji jūra, Jachta *Puskai!*

Sutemus trys rusų laivai pakoregavo kursą. Korekcija aiškiai sakė – mūsų poziciją užfiksavo. Radaruose matyti dar negalėjo – spėjau, kad rado per palydovą. Buvome palindę po debesimis, todėl dar kartą pakeičiau kursą. Pasisukus tolumoje priešais išvydau laivo navigacines šviesas.

Patikrinau ploterį – tuščia.

Ar gali būti kas blogiau, nei trys karo laivai lipantys ant kulnų?

Vargu.

Uždegiau signalinę raketą.

[EPILOGAS]

Jachta *Puskai!* tęsė kelionę be įgulos vairuojama autopiloto, kol tapo skylėta ir nuskendo.

Kaip perdaviau žinutę Atari?

Eidamas į pilkąją zoną žinau, kad galiu likti be ryšio, roboto ranka gali išsikrauti, galų gale galiu ją prarasti.

Esu sugalvojęs ne vieną būdą, kaip perduoti žinią apie save.

Prieš mums išplaukiant iš Gelendžiko, į fūristų ir taksistų radijo kanalus perskaičiau tokį pranešimą:

**Pirmi 10, užėję į
iphone20.me/554399660/2/
laimės naują iPhone!**

Daugelis suprato, kad čia kažkokia apgaulė. Bet keli užkibo. Užteko vieno.

Lengvatikis surinko adresą. Pasileidęs skriptas išsiuntė laišką Atari.

Esu pasiruošęs ne vieną domeną tokiems atvejams – vienas siunčia žinutę Atari, kitas – strymerių legiono vadui. Trečias – mamai...

Viskas, kas parašyta po /, žinutėje pateikiama kaip informacija, kurią noriu perduoti. Galėjau perduoti bet ką – koordinates, tekstą iloveyou. Perdaviau nesunkiai užkoduotą Puskai! AIS numerį.

Sakysit, kas būtų, jei po ranka neturėčiau racijos?

Siųsčiau laišką butelyje.

Po dviejų savaitių
Užupis, Vilnius

Špunkoje sausakimša, vos prasispraudžiu prie baro.

– Keturias IPAs.

Atari, Ana ir 3EHEK į vidų nesigrūdo – laukia susėdę po Užupio angelo sparnais. Šiandien Vilniuje beveik karšta – gražiausia bobų vasaros diena.

3EHEK gyvai matau pirmą kartą. Seniai čia gyvena – labiau vietinis, nei aš. Galvojau, bus jaunas, pasirodo – beveik bendraamžiai.

– Будьмо!¹

Pakelia bokalą neatitraukdamas akių nuo Anos. Tiksliau akies – dešinę dengia pirato raištis. Sužeidė dar pirmais karo metais, todėl ir persiorientavo į hakerius.

– Будьмо!

Atsakome.

Bokalą laikau kaire. V 2.0 beta. Kiek aukščiau vos pastebimo sujungimo – šviežia tatuiruotė:

---

1 Būkim!(ukrainietišškai)

[AUTORIAUS ŽODIS]

Ačiū visiems, padėjusiems rašyti. Nevardinsiu – patys žinote.

Rašau didžiąją dalį gyvenimo, tik ne knygas, o kodą – esu programuotojas. Ši knyga – mano antrasis literatūrinis bandymas. Noriu trumpai papasakoti apie pirmąjį.

Vaikystėje nemažai laiko leisdavau pas senelius, Marijampolėje, ant Šešupės kranto. Ne tik žvejojau aukšles ant žiogo, bet ir treniravausi – norėjau tapti nindze. Artimiausias kaimynas, trejais metais vyresnis Linas Urbonas, buvo jau smarkiai pažengęs, supažindino su visais šaltaisiais ginklais, kokius tik gebėjo pasigaminti. Eidavome į video salonus, iš eilės žiūrėjome visus filmus kokius tik rodė – ne tik apie nindzes. Linas turėjo sąsiuvinį, kuriame kruopščiai užrašydavo filmo pavadinimą, datą ir trumpą santrauką. Po eilinio seanso, jam berašant, pavarčiau kitą šalia gulėjusį sąsiuvinį, visą prirašytą praktiškai neįskaitomu tekstu. Paklaustas pasakė, kad čia fantastinis romanas, kurį jis rašė, bet metė, nes pradėjo kitą, geresnį. Parsinešiau namo, po truputį perpratau rašyseną, galėjusią konkuruoti su gydytojų receptais, ir perskaičiau (sąsiuviniai buvo du).

Paauglys Markas, kurio tėvai dingo ekspedicijoje į tolimas planetas, nuvyko į Maskvą, slapta pakliuvo į kosminį laivą ir išskrido jį ieškoti. Pirmoje planetoje, kurioje augo nedegantys mėlyni medžiai (Markas negalėjo net laužo užsikurti), tėvų nerado ir...

Įdomiausia mano skaityta knyga apmaudžiai nutrūko. Linas neplanavo jos tęsti, todėl ėmiausi pats. Prikeverzojau gal dešimt puslapių, parodžiau. Perskaitęs pasakė – neblogai, bet tavo dešimtyje puslapių veiksmo tiek, kad jam būtų prireikę dar trijų sąsiuvinų. Mano tęsinyje Markas spėjo

aplankyti dvi planetas, tėvų nerado.

Tuo tada mano rašytojo karjera ir baigėsi. Linas toliau rašė, po mokyklos įstojo į Vilniaus pedagoginį, sėkmingai debiutavo kaip jaunas fantastas. Kartą užsuko į svečius visas išsitepęs rudu grimu – filmavosi masinėse Robino Hudo scenose. Rado mane vargstantį prie mokyklinio rašinio *Troleibuso istorijos*, sako: duok – parašysiu. Gavau dešimt (mokytoja Violeta turėjo suprasti – per gera istorija).

Nepamenu, tą ar koki kitą kartą Linas užsidegęs pasakojo, koks įdomus dalykas yra mirtis ir jausmas, kai esi arti jos. Jei ne tas begalinis jo smalsumas, būtume turėję neįtikėtinai gerą fantastikos rašytoją.

Skiriu Linui šią knygą.

Atsiliepimus autoriui siųskite:

am@masterversion.me

Knygos anglų kalba ir elektroninės versijos ieškokite:

www.masterversion.me

Jei patiko, rekomenduokite šią knygą savo anglakalbiams draugams. Toliau rasite pirmojo skyriaus vertimą.

[MASTER VERSION I.I]

October 27, 2028. Afternoon. Ukraine

Beeeeeeep, beep, beep, beep.

A long signal and three short ones—broadcast directly into my ear nerves by an implant—jerk me out of a deep sleep. In situations like this, I'd sometimes ask myself: where am I, or who am I? Not this time. In sync with the first signal, the drug delivery module administers a dose of modafinil. I'm fully awake by the time the last beep fades. They say the effect is similar to cocaine, just with a tad less euphoria.

I know I'm on the third floor of a crumbling five-story building. All structures in the gray zone are either already collapsed or in the process of. Some are literally falling apart as we speak—set off by something as minor as a gust of wind or a loud sneeze (true story).

I'm lying on a moldy mattress in what seems to have once been an angsty teenage girl's room. It looks like she tried to bury her rosy childhood beneath posters of EMO bands I've never heard of. Five youths, decked out in hussar uniforms, glare down at me disapprovingly from a *My Chemical Romance* poster. Riiiiight, who are you to judge?

My drones, currently on watch duty on the roof, have identified threats. Three beeps—three potentially dangerous intruders. I slide down the visor of my helmet. Part of my view is now taken up with a video feed from the surveillance copter¹ Magpie.

Having detected a threat, Magpie ascended to an altitude of a hundred meters², aimed its camera at the interlopers,

---

1 Four-propeller drone.

2 100 m = ~328 ft.

and began tracking them. The drone's propellers make so little noise that it's virtually undetectable from the ground.

Three figures are creeping through the territory of a kindergarten, adjacent to the yard of my building. I switch to thermal vision. Based on their heat signature, they're obvious gavriks¹—low-level, unregistered trespassers. The first one isn't wearing a helmet (Barehead), the second is grossly overweight (Fatty), and the thuggish demeanor of the last one clearly identifies him as the group's leader (Top Dog).

An encounter with such a low-level enemy may not qualify as premium content, but it's better than nothing.

[Start live]

Master—a name Ukrainians bestowed upon me years ago—pops up in the Warvid.Zone live streamer list. Nearly half a million followers receive a notification: it's on!

The gavrik guests are loitering behind a white brick wall of what used to be a gazebo. The rock dust slates that served as its roof have long been shattered to pieces. I wish my new friends would get cancer from all the asbestos, but somehow, I doubt they'll last that long.

Magpie's video feed makes it perfectly clear: there's a quarrel underway.

The fellas stop the arm-waving and start shaking their hands: rock-paper-scissors, or more like their Russian equivalent—"vas ki chi," although they're probably calling out *po morskomu*.² Top Dog, in validation of his superiority, claims the first win and steps away. Fatty and Barehead go at it again. The latter, grossly annoyed, kicks the wall of

---

1 Russian slang for "pal" or "buddy", used in a belittling way.

2 Po-morskomu (sailor style).

the gazebo. The kick is successful: a loose brick comes off and lands nearby.

– Got owned, huh?

The loser angrily pulls a bottle-sized object from his backpack and stashes it in a concealed pocket of his jacket, which was probably intended for bottle storage by design. He accepts a helmet from Top Dog—it curiously resembles one from WW2—tinkers with the attached camera, and puts it on. Fuck, how am I supposed to call him now?

[scan video signal frequencies]

[signal found]

[decoding]

A POV¹ video feed from Barehead (nah, I'm not changing his nickname) pops on my visor. I listen in on their comms:

Don't piss yourself, Ginger (fine, I can use two names)—there's nobody there.

– Go fuck yourself, Lard (I almost got it right).

– Beat it already.

– Yeah yeah, going.

Barehead, a.k.a.² Ginger, pokes half a head out from the gazebo and looks around. He covers a few meters to the kindergarten's fence, then clumsily rolls over it. Breathing heavily, he trots to the nearest stairwell of the building I'm in; mine is the one furthest away.

Should I wait for my guest to arrive? Probably not—my stream's spectators aren't that patient.

I grab my Daniel Defence rifle. Hunching to avoid being

---

1 Point of view.

2 Also known as.

visible through the windows, I run to the end of the hallway. I exit to the stairwell, and descend while watching Ginger enter the first apartment and check its rooms one-by-one.

I stop at the bottom, just near the exit.

My larger drone, Crow, is up in the air with Magpie, but just a bit higher—analyzing the area at a wider angle. I'm not watching Crow's video—there's no need for that yet.

[Video feed on]

Three barely transparent windows obscure the real view—a disgusting, snot-covered green wall in front of me. Someone armed with sharp objects and markers has left a treasure trove of information on it: Толик - пидор¹ or Я♥Лену². I might get to that later.

I sit tight for a half-minute.

- Ground floor—empty. Going up,—reports Ginger.
- Move your ass,—Top Dog urges him on.

Showtime!

[Manual mode]

I guide Crow a bit further behind the enemies and make it drop to just a few meters. The prime subjects of my attention are now directly in its crosshairs. I urge the drone toward them.

From this close, the gavriks finally hear the sounds coming from the approaching Crow (hint: it's not “caw”) and begin turning toward it.

[Fire]

A heavy metallic dart is launched from the drone by an

---

1 Tolik is a fag.

2 I love Lena.

electromagnetic impulse. It covers the distance to Top Dog's head in a fraction of a second, punctures his lobe, and lodges itself in the back of his skull.

For a moment, he wears a perplexed look that says "What the fuck was that?!", then hits the ground and establishes a direct connection with whatever gods he used to pray to.

Right after the shot, I make the drone lurch upward, perform a loop, and then hang in place. Fatty is now on the run. Unfortunately for him, as he tries to steal a glance back, he trips over the brick Ginger dislodged earlier and nosedives into the mud. His huge ass is a perfect target—no body armor down there.

[Fire]

A dart in the soft tissue of an ass isn't what you would consider a serious injury, but the poison it's tipped with paralyzes in ten seconds. In less than a minute, Fatty is in full cardiac arrest. Unhealthy lifestyle kills.

I'm back to Ginger's feed. He's tentatively sniffing an open jar. Not good, it seems; someone's picky. There are more jars lined up in the cabinet—this should keep him occupied for at least a couple of minutes.

I run across the yard and jump over the kindergarten's fence. Using a shrubbery for cover, I reach the gazebo.

Top Dog is still clutching a small brown box in his left hand. It has two buttons—a standard-issue Chinese initiator.

Hand it over; it's mine now. I press the [Arm] button: a green LED lights up. Next to Top Dog's right hand rests a phone broadcasting Ginger's feed. No thanks—I'm already watching that movie.

Barehead carries an enormous open jar to the window, chomping on a pickle.

– Guys, I found some cucumbers. Fucking delicious!

He sticks his find through the window, only to see Fatty sprawled on the ground below. Involuntarily, his hands let go of the jar. Bummer; what if they were actually good?

– Sorries, Ginger.

I press the button.

There was a good reason an RPG round was tucked in Ginger's pocket. It's a well-known live-bait tactic employed by gavriks: one unfortunate soul goes scouting the territory while his pals watch the feed on a phone screen. The chances of a lone blockhead surviving an encounter are abysmally low. The plan is that whoever makes the kill will also search the victim. At that point, they detonate the concealed grenade, potentially damaging the adversary. One final use of a dead friend's body. It sounds macabre, but the survival chances of a gavrik in the gray zone are pretty slim as it is.

The explosion is captured from different angles by both of my drones. The head, detached from the body, whirls out the window, its helmet camera still rolling. It draws a high arc in the air. At its peak, the centrifugal force separates the head from the helmet. Both objects hit the ground at roughly the same time. The helmet bounces a few times, rolls, and comes to rest at a perfect angle for the miraculously still-functioning camera to focus on the slightly dumbfounded face of Ginger Barehead.

And the Academy Award for Best Cinematography goes to... Barehead. Post mortem.

[End live]

Verté Martynas Majeris

Antanas Marcelionis yra programuotojas, populiarios visame pasaulyje duomenų vizualizacijos bibliotekos amCharts autorius, Lietuvos Šaulių Sąjungos narys, buruiotojas ir keliautojas dviračiu.

Master versija 1.1 – artimos ateities mokslinė fantastika, techno trileris apie vienišą karį Ukrainos karo zonoje. Knygą turėtų pamėgti tie, kam patinka Andy Weir Marsietis, Tom Clancy trileriai ar tiesiog Džeimso Bondo nuotyčiai. Joje daug techninių detalių, bet dar daugiau veiksmo. Artimos ateities sci-fi kūrinuose dabartinę realybę papildo tik vienas ar keli išradimai – tokie, apie kuriuos jau dabar kalbama ir kurie anksčiau ar vėliau bus sukurti.

Jei jums patiko ši knyga (net jei ir nelabai), paremkite Blue/Yellow, VŠĮ Miliūtė, Lietuvos Šaulių Sąjungos paramos Ukrainai grupę ar bet kurią kitą Ukrainą remiančią iniciatyvą.

AČIŲ